

Ліжурна

Виступи з генеральної конференції

Покликано нових
сімдесятників і генеральне
президентство Недільної
школи

© ГОВАРД ЛАЙОН, КОПЛЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Один пастир, художник Говард Лайон

Ісус Христос відвідує нефійців на Американському континенті, виконуючи пророцтво, яким Він поділився з людьми в Єрусалимі: “Інших овець я маю, що не з цієї отари; їх також Я маю привести, і вони почують голос Мій; і буде одна отара і один пастир” (Іван 10:16; див. також 3 Нефій 15:21).

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

- 4 Вітаємо на конференції!
Президент Томас С. Монсон
- 6 Ціна—і благословення—учнівства
Старійшина Джейсфрї Р. Холланд
- 9 Радісний тягар учнівства
Старійшина Рональд А. Разбанд
- 12 Христос—Викупитель
Старійшина Карлос Х. Амадо
- 15 Захист від порнографії—домівка, де зосереджуються на Христї
Лїнда Ш. Рївз
- 18 Духовні вихори
Старійшина Ніл А. Андерсен
- 22 Безцінний спадок надїї
Президент Генрі Б. Айрїнг

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБїДНЯ СЕСІЯ

- 26 Підтримка церковних чинїв
Президент Дїтер Ф. Ухтдорф
- 28 Звіт ревізїйного відділу Церкви за 2013 рік
Кевїн Р. Джергенсен
- 28 Статистичний звіт за 2013 рік
Брук П. Хейлз
- 29 Виявляйте свою віру
Старійшина Рассел М. Нельсон
- 32 “Я вам приклада дав”
Старійшина Рїчард Г. Скотт
- 35 “Якщо ви Мене любите,—Мої заповідї зберїгайте”
Старійшина Роберт Д. Хейлз
- 39 Не йдімо хибним шляхом
Старійшина Клаудїо Д. Сївік
- 41 Що ви думаєте?
Старійшина У. Креїг Цвїк
- 44 Корїння й віти
Старійшина Квентїн А. Кук

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

- 49 Ключї і повноваження священства
Старійшина Даллїн Х. Оукс
- 53 Якими людьми повинні ви бути?
Старійшина Дональд А. Холлстром
- 56 Обране покоління
Ренделл А. Рїдд
- 58 А чи не проспите ви Відновлення?
Президент Дїтер Ф. Ухтдорф
- 62 Чоловік у священствї
Президент Генрі Б. Айрїнг
- 66 Будь сильний та відважний
Президент Томас С. Монсон

НЕДїЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

- 70 Вдячні за будь-яких обставин
Президент Дїтер Ф. Ухтдорф
- 78 Контроль
Старійшина М. Рассел Баллард
- 81 “Не бїйся, бо Я ж їз тобою!”
Джїн А. Стївенс
- 84 Вашї чотири хвилини
Єпископ Гарї Е. Стївенсон
- 87 Зносити свої тягарї з легкїстю
Старійшина Девїд А. Беднар
- 91 Любов—це суть євангелїї
Президент Томас С. Монсон

НЕДїЛЬНА ПІСЛЯОБїДНЯ СЕСІЯ

- 94 Свідчення
Президент Бойд К. Пекер
- 97 Жити згїдно зі своєю вірою
Старійшина Уїльям Р. Уолкер
- 100 Послушність через нашу вірність
Старійшина А. Том Перрї
- 103 Пророк Джозеф Сміт
Старійшина Лоуренс Е. Корбрїджд
- 106 Де скарб твій
Старійшина Майкл Джон У. Те
- 108 Якщо вам не стачає мудрости
Старійшина Маркос А. Айдукайтїс
- 111 Воскресїння Ісуса Христа
Старійшина Д. Тодд Крїстофферсон
- 115 До нових зустрічей
Президент Томас С. Монсон

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ЖїНОК

- 116 Дотримання завітїв захищає нас, готує нас і дає нам силу
Розмарї М. Уїксом
- 119 Сестринство: Як же ми потрібні одна одній!
Боннї Л. Оскарсон
- 122 Потрїбні: руки і серця для прискорення роботи
Лїнда К. Бертон
- 125 Дочки в завітї
Президент Генрі Б. Айрїнг
- 72 Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останнїх Днїв
- 129 Покажчик історїй, які прозвучали у виступах на генеральній конференції
- 130 Вони свїдчили нам: Як зробити конференцію частиною нашого життя
- 132 Церковні новини

Скорочений виклад програми 184-ї річної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 5 КВІТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: Старійшина Карл Б. Кук. Заключна молитва: Старійшина В. Крістофер Уедделл. Музичний супровід: Хор Скиннї; диригенти: Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом: Клей Крістіансен і Річард Елліотт: “Святі, вашій вірі не буде кінця”, *Гімни*, с. 36; “Вперед, святі, з надією в душі”, *Гімни*, с. 33, ар. Уїлберга, не надруковано; “О Ясне Світло!”, *Гімни*, с. 44, ар. Уїлберга, не надруковано; “Вибирай істину”, *Гімни*, с. 143; “Нову заповідь Я даю вам”, Гейтс, вид. Джекманом; “Прийди, о Цар царів”, *Гімни*, с. 23, ар. Мерфі, не надруковано.

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 5 КВІТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде: Президент Генрі Б. Айрінг. Вступна молитва: Старійшина Ян С. Ардерн. Заключна молитва: Лінда К. Бертон. Музичний супровід: зведений хор інституту релігії з Орему, Юта; диригент: Райан Еггетт; за органом: Бонні Гудліфф і Лінда Маргеттс: “Славте свого Творця!”, *Гімни*, с. 25, ар. Манукіна, вид. Джекманом; “I Lived in Heaven”, *Children's Songbook*, 4, ар. Бібі, вид. Larice Music; “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, с. 10; “Стоїть гора Сіон!”, *Гімни*, с. 4, ар. Даффіна, вид. Даффіном.

СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА, 5 КВІТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: Старійшина ЛеГранд Р. Кертіс, мол. Заключна молитва: Рассел Т. Осуторп. Музичний супровід: Хор священства студентів Університету Бригама Янга-Айдахо; диригенти: Ренделл Кемптон і Кевіна Брауер; За органом: Ендрю Ун-сворт: “Saints, Behold How Great Jehovah”, *Hymns*, no. 28, ар. Кемптона, не надруковано; “Я молюсь на самоті”, *Гімни*, с. 75, ар. Кейсен, вид. Джекманом; “Господь— наш Бог і Цар!”, *Гімни*, с. 27; “Господи мій, мене не залишай!”, *Гімни*, с. 91, ар. Кемптона, не надруковано.

НЕДІЛЬНА РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 КВІТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде: Президент Генрі Б. Айрінг. Вступна

молитва: Старійшина Л. Уїтні Клейтон. Заключна молитва: Ніл Ф. Мерріотт. Музичний супровід: Хор Скиннї; диригент: Мек Уїлберг; за органом: Річард Елліотт і Ендрю Ансворт: “Співаймо Господу хвалу”, *Гімни*, с. 86; “On This Day of Joy and Gladness”, *Hymns*, no. 64; “Треба труд вершити”, *Гімни*, с. 146, ар. Елліот, не надруковано; “Вчіть мене в Божій любові ходить”, *Гімни*, с. 192; “Молитва дитини”, *Збірник дитячих пісень*, с. 6, ар. Перрі, вид. Джекманом; “Ти, Єгово, нас веди”, *Гімни*, с. 34, ар. Уїлберга, не надруковано.

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 КВІТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: Єпископ Дін М. Девіс. Заключна молитва: Старійшина Бенхамін Де Ойос. Музичний супровід: Хор Скиннї; диригенти: Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом: Бонні Гудліфф і Лінда Маргеттс: “Радість свята, блаженний труд”, *Гімни*, с. 80, ар. Мерфі, не надруковано; “О, як осягнути Ісусові милості!”, *Гімни*, с. 110, ар. Мерфі, не надруковано; “Істина в світі знов!”, *Гімни*, с. 160; “Come, Let Us Anew”, *Hymns*, no. 217, ар. Уїлберга, не надруковано.

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ЖІНОК, СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ, 29 БЕРЕЗНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде: Бонні Л. Оскарсон. Вступна молитва: Емрі Елізабет Сміт. Заключна молитва: Офа Кауфусі. Музичний супровід: Об'єднаний хор Початкового товариства, Товариства молодих жінок і Товариства допомоги з колів із Васатч Фронт; диригент: Емілі Уедді; за органом: Бонні Гудліфф: “Істина в світі знов!”, *Гімни*, с. 160; “Daughters in His Kingdom”, Кремер, не надруковано, виконується на органі, флейті, скрипці та віолончелі; “Я Божее дитя”, *Гімни*, с. 186, ар. ДеФорда, не надруковано; попури, ар. Мохмана, не надруковано; “Я йтиму за Христом”, *Гімни*, с. 129, і “Так всіх любить ви”, *Гімни*, с. 193; “Треба труд вершити”, *Гімни*, с. 146, ар. Хаффа, не надруковано.

ДЕ ЗНАЙТИ ВИСТУПИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Щоб знайти виступи з конференції в Інтернеті багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org і виберіть мову.

Виступи також наявні у мобільному застосунку в Gospel Library. Як правило, через шість тижнів після закінчення конференції аудіозаписи можна отримати в розподільчих центрах.

ПОСЛАННЯ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО І ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

Будь ласка, для домашнього і візитного вчителювання виберіть звернення, яке найбільше відповідає потребам тих, кого ви відвідуєте.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Крістіни Сміт
Четверта сторінка обкладинки: Фотографія Леслі Нільссон.

ФОТОГРАФІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Фотографії з генеральної конференції в Солт-Лейк-Сіті зроблено: Уеддоном С. Андерсоном, Коді Беллом, Ренді Колієром, Вестоном Колтоном, Скоттом Девісом, Крейгом Дімондом, Натаніелем Реєм Едвардсом, Ллойдом Еддріджом, Ешлі Ларсоном, Джоном Люком, Леслі Нільссон, Крістіною Сміт і Байроном Уорнером; у Гілберті, Арізона, США, Джеймі Дейл Джонсон; у Хайлендс Ренч, Колорадо, США, Ребеккою Моргенетт; у Мехіко, Мексика, Ізраелем Гутієрресом; у Норкроссі, Джорджія, США, Девідом Уінтерсом; у Пальмірі, штат Нью-Йорк, США, Брентом Уолтоном; у Плезент Гроув, Юта, США, Джереми Холлом; у Реймонді, провінція Альберта, Канада, Рондою Стід; у Санкт-Петербурзі, Росія, Володимиром Єгоровим; у Сан-Паулу, Бразилія, Лорені Фочетто; у Сідней, Австралія, Колін Лігертувуд; в Улан-Баторі, Монголія, Кайлі Снеддоном; у Відні, Австрія, Френком Хелмрічем; та у Вашингтоні, Юта, США, Джеймсом Ілліфом Джеффри.

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Хосе Л. Алонсо, Мервін Б. Арнольд,
Шейн М. Боуен, Стенлі Г. Елліс, Крістоффер Голден

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Редколегія: Бріттани Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс,
Дженіфер Грейс Феллон, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей
Фрідмен, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен
Портер Гонт, Майкл Р. Морріс, Саллі Джонсон Одекірк,
Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні,
Пол Ванденберге, Марісса Віддсон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Андрус, Менді М.
Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чаллд, Нейт Джайнс, Коллін
Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрєн, Скотт М. Моой,
Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорт

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Браіан В. Двідж, Деніс Кірі, Джинні Дж.
Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стивен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибати, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

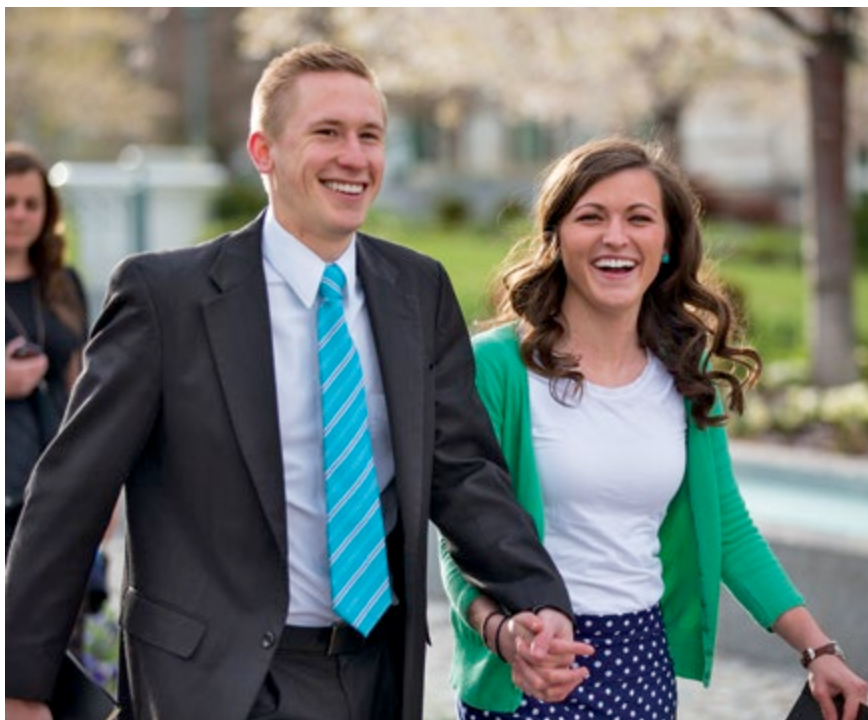
© 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати,
якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації.
Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2014 Vol. 17 No. 5. *IAHONA* (USPS 311-480) Ukrainian,
(ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ПРОМОВЦІ ЗА АЛФАВІТНИМ ПОРЯДКОМ

Айдукайтіс, Маркос А., 108
Айрінг, Генрі Б., 22, 62, 125
Амадо, Карлос Х., 12
Андерсен, Ніл Л., 18
Баллард, М. Рассел, 78
Беднар, Девід А., 87
Бертон, Лінда К., 122
Корбрідж, Лоуренс Е., 103
Крістофферсон, Д. Тодд,
111
Кук, Квентін Л., 44
Монсон, Томас С., 4, 66,
91, 115
Нельсон, Рассел М., 29
Оскарсон, Бонні Л., 119
Оукс, Даллін Х., 49
Пекер, Бойд К., 94
Перрі, А. Том, 100
Разбанд, Рональд А., 9
Рівз, Лінда Ш., 15
Ріда, Ренделл Л., 56
Сівік, Клаудіо Д., 39
Скотт, Річард Г., 32
Стівенс, Джин А., 81
Стівенсон, Гарі Е., 84
Те, Майка Джон У., 106
Уіксом, Розмарі М., 116
Уолкер, Уільям Р., 97
Ухтдорф, Дітер Ф., 26,
58, 70
Хейлз, Роберт Д., 35
Холланд, Джеффри Р., 6
Холлстром, Дональд Л., 53
Цвік, У. Крейг, 41

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Батьківство, 94
Бог Батько, 81, 94
Вдячність, 70
Відновлення, 58
Віра, 29, 78, 81, 97, 100, 108
Вічне життя, 22
Воскресіння, 12, 111
Генеральна конференція,
4, 115
Гідність, 53
Джозеф Сміт, 22, 39, 66, 103
Доброта, 91
Егоїзм, 58
Жертвування, 97
Жінки, 49, 119
Завіти, 22, 84, 87, 116,
122, 125
Згубна звичка, 15, 58
Зло, 29
Істина, 29, 94, 103, 108
Ісус Христос, 6, 9, 12, 18,
22, 29, 32, 35, 39, 58, 70,
87, 94, 103, 111
Книга Мормона, 18
Лихо, 9, 18, 70, 81, 87, 106
Любов, 6, 32, 41, 58, 91,
115, 119
Милосердя, 91
Місіонерська робота, 32, 78
Молитва, 15, 56, 62, 81
Мудрість, 103, 108
Надія, 22
Назва Церкви, 78
Обряди, 94
Одкровення, 103, 108
Переслідування, 6
Писання, 29, 56
Піонери, 70, 97
Повноваження, 49
Покаяння, 39, 84
Порнографія, 15, 53, 58
Послух, 6, 18, 35, 84, 100
Праведність, 6
Приклад, 32, 62
Пріоритети, 58, 106
Пророки, 97, 103, 108
Прощення, 91
Самодисципліна, 84
Свідчення, 94
Свобода волі, 35, 56, 100
Святий Дух, 22, 94, 100
Священство, 49, 53, 62
Сестринство, 119, 125
Сімейна історія, 44
Сім'я, 44, 49
Служіння, 9, 32, 53, 58, 62,
119, 122
Смерть, 12, 111
Смирення, 106
Сміливість, 6, 18, 66
Співчуття, 91
Спілкування, 41
Спокута, 12, 15, 18, 87, 111
Справедливість, 111
Технології, 44, 56, 108
Учнівство, 6, 9, 18, 122
Храми, 4, 44, 97, 116
Чесність, 62
Чистота, 29, 66
Члени Церкви-місіонери,
78
Шлюб, 18, 41, 49

Президент Томас С. Монсон

Вітаємо на конференції

Ми ... об'єднані нашою вірою та бажанням слухати послання, які будуть представлені нам, і навчатися з них.

Мої любі брати і сестри, мені дуже приємно вітати вас на цій всесвітній конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ми зібралися разом як велика родина, понад 15 мільйонів сильних людей, об'єднаних нашою вірою та бажанням слухати послання, які будуть представлені нам, і навчатися з них.

Останні шість місяців пролетіли дуже швидко, оскільки робота Церкви безперешкодно просуvalась вперед. Приблизно місяць тому я мав привілей освятити храм у Гілберті, Аризона. Це велична споруда. Увечері напередодні освячення у розташованому неподалік парку Діскавері було проведено концерт, присвячений цій події. Виконавцями у тій 90-хвилинній програмі були дванадцять тисяч юнаків та дівчат. Танці, спів і музичні номери були надзвичайними.

Ця місцевість потерпає від значної посухи і, я вірю, що протягом попередніх кількох тижнів багато молитов були звернені до небес про дуже потрібний дощ. На жаль,

дощ почався саме перед початком програми і тривав протягом всього концерту! Незважаючи на те, що молодь до нитки промокла під дощем і змерзла через низьку температуру, всі ми відчули Дух Господа. Тема програми—“Віддано живіть за своєю вірою”—подумайте про це: “Віддано живіть за своєю вірою”—була прекрасно розкрита усміхненими і сповненими ентузіазму молодими чоловіками і молодими жінками. Незважаючи на холод і дощ, це була сповнена віри і надихаюча подія, яку ця молодь назавжди запам'ятає і буде про неї розповідати своїм дітям і внукам у майбутньому.

Наступного дня відбулося освячення храму в Гілберті, Аризона. Він став 142-м діючим храмом Церкви. На відміну від вечора напередодні, цей день був чудовим і дуже сонячним. Сесії були дійсно надихаючими. Зі мною були присутні президент Генрі Б. Айрінг, старійшина Тед Р. Каллістер із сестрою Каллістер, старійшина Уільям Р. Уолкер із сестрою Уолкер, старійшина

Кент Ф. Річардс із сестрою Річардс.

У травні буде освячено храм у Форт-Лодердейлі, Флорида. Платується, що цього ж року буде завершено будівництво і проведено освячення й інших храмів. У 2015 році ми очікуємо завершення будівництва і освячення нових храмів у багатьох частинах світу. Цей процес буде тривати. Коли будівництво

всіх храмів, про початок якого було оголошено раніше, буде завершено, ми матимемо 170 діючих храмів по всьому світу.

Хоча зараз ми зосереджуємо наші зусилля на зведенні храмів, про початок будівництва яких було оголошено раніше, і не будемо у найближчому майбутньому оголошувати про початок

будівництва нових храмів, ми продовжимо визначати потреби і знаходити ділянки для майбутніх храмів. Тоді оголошення будуть зроблені на наступних генеральних конференціях. Ми—люди, які зводять храми і відвідують храми.

А зараз, брати і сестри, ми із задоволенням послухаємо послання, які будуть представлені нам

сьогодні та завтра. Всі, хто звертатимуться до нас, прагнули допомоги і скерування небес, готуючи свої послання.

Хай нашу душу—всіх нас, тут і повсюди—сповнює Дух Господа і відчуття духовного підйому й натхнення, коли ми будемо слухати і навчатися. В ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя, амінь. ■

Старійшина Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ціна—і благословення— учнівства

*Будьте сильними. З вірністю живіть за євангелією,
навіть якщо інші навколо вас зовсім цього не роблять.*

Президенте Монсон, ми любимо вас. Ви віддавали своє серце і здоров'я кожному покликанню, яке Господь будь-коли давав вам, особливо цій священній посаді, яку ви тепер обіймаєте. Уся Церква дякує вам за вірне служіння та вашу відданість обов'язку.

Висловлюючи захоплення і підбадьорюючи всіх, кому доведеться й далі непохитно стояти в ці останні дні, я кажу вам усім, а особливо молоді Церкви: якщо ви ще не покликані, то одного дня дізнаєтеся, що покликані захищати свою віру або, можливо, вам навіть доведеться перетерпіти певні особисті образи просто тому, що ви є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. У такі моменти з вашого боку будуть вимагатися і сміливість, і люб'язність.

Наприклад, одна сестра-місіонерка недавно написала мені: "Ми з напарницею побачили чоловіка, що сидів на лавці у місцевому сквері й обідав. Коли ми наблизились, він глянув на нас і побачив наші іменні місіонерські таблички.

З жахливим поглядом очей він схопився з місця і замахнувся, щоб вдарити мене. Я просто вчасно ухилилася від удару, а він плював на мене своєю їжею, а потім почав лаяти нас найогиднішими словами. Ми пішли далі, не сказавши ні слова. Я намагалася стерти зі свого обличчя випльонуту ним їжу, і тут відчула, як мені вдарило в потилицю його картопляне пюре, яке він жбурнув у мене. Часом буває важко бути місіонером, тоді мені хотілося повернутися назад, схопити цього невеличкого чоловіка і сказати: "ВИБАЧТЕ МЕНІ!" Та я цього не зробила".

Цій відданій місіонерці я кажу: "Дороге дитя, ви смиренно і по-своєму ввійшли в коло дуже видатних жінок і чоловіків, які, за словами пророка Якова з Книги Мормона, "[по]дивилися на [Христову] смерть, і перестраждали Його хрест, і знесли ганьбу від світу"¹.

Дійсно, про Самого Ісуса Христа брат Якова, Нефій, написав: "І світ через свої беззаконня судитиме Його як нікчому; отже, вони

бичуватимуть Його, а Він витерпить це; і вони битимуть Його, а Він витерпить це. Так, вони плюватимуть на Нього, а Він витерпить це через Свою доброту й любов та Своє довготерпіння до дітей людських"².

Разом з власним досвідом Спасителя ми маємо довгу історію неприйняття та болісно високої ціни, яку заплатили пророки і апостоли, місіонери і члени Церкви в кожному поколінні, усі ті, хто старався шанувати покликання від Бога, щоб підняти людство на "путь іще кращу"³.

"І що ще скажу ... [про них]?"— запитує автор послання до євреїв.— [Вони], що ... пащі левам загороджували, ...

силу огненну гасили, утікали від вістря меча, ... хоробрі були на війні, обертали в розтіч [армії] ...;

[бачили] померлих своїх із воскресіння; а інші бували скатовані ...,

А інші дізнали наруги та рани, а також кайдани й в'язниці.

Камінням побиті бували, допитовані, перепилювані, умирали, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих шкурах, збідовані, засушовані, [і] витерпілі.

([Вони]—ті, що світ не вартий був їх,—) тинялися по пустинях та горах, і по печерах та проваллях земних"⁴.

Безсумнівно ангели небесні ридали, коли писали про цю вартість учнівства у світі, який часто ставиться вороже до заповідей Бога. Сам Спаситель оплакував тих, кого впродовж сотень років зневажали і вбивали за служіння Йому. Та й Сам Він був зневажений і мав бути убитий.

"Єрусалиме, Єрусалиме,—сказав Ісус,—що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх,—та ви не захотіли!

Ось ваш дім залишається порожнім для вас”⁵.

І в цьому полягає послання до кожного молодого чоловіка та до кожної молодої жінки в цій Церкві. Ви можете поцікавитися, а чи варто займати сміливу моральну позицію у старшій школі або їхати на місію тільки для того, щоб паплюжили ваші найдорожчі переконання, чи варто протистояти багато чому в суспільстві, яке часто висміює життя, сповнене відданості релігії. Так, варто, бо інакше наші “доми” залишаться для нас “порожніми”—знищені люди, знищені сім’ї, знищені сусідські стосунки, знищені народи.

Отже на нас лежить тягар тих, кого покликано нести в світ месіанське послання. Крім навчання, підбальорювання і втішення людей (а це—приємна частина учнівства), час від часу ці ж посланці покликаються, щоб застерігати, попереджати, а іноді й просто ридати (що є болісною частиною учнівства). Вони досить добре знають, що дорога, яке веде до обіцяної землі і “тече молоком та медом”⁶, неодмінно проходить через Гору Синай з даними на ній заповідями⁷.

На жаль посланці, що передають божественно дані заповіді, аби благословляти і захищати нас, часто мають не більшу популярність сьогодні, ніж це було в давнину, принаймні дві сестри-місіонерки, яких обплювали і в яких кинули картопляним пюре, можуть це підтвердити. *Ненависть*—це потворне слово, але й сьогодні є ті, хто каже з негідником Ахавом: “Я ненавиджу [пророка Міхея], бо він не пророкує на мене добре, а по всі дні свої [пророкує] тільки лихе”⁸. Такий різновид ненависті до пророка за його чесність коштував Авінадію життя. Як сказав він царю Ною: “Через те що я сказав вам правду, ви гніваєтеся на мене. ... через те, що я сповістив слово Бога, ви осудили мене, що я божевільний”⁹, а ми могли б продовжити: провінційний, відсталий, фанатичний, недобрий, обмежений, застарілий і старомодний.

Ось як Сам Господь журиться, кажучи пророку Ісаї:

“[Ці] сини ... не хочуть послухати науки Господньої,

[вони] говорять провидцям: “Не бачте!”, а пророкам: “Не пророкуйте правдивого нам, говоріть нам гладеньке, передбачте оманливе,

уступіться з дороги, збочте з путі, заберіть з-перед нас Святого Ізраїлевого”¹⁰.

Як це не сумно, мої друзі, для нашого часу характерним є те, що коли люди взагалі хочуть собі богів, то вони хочуть, аби ці боги від них багато не вимагали, зручних богів, улесливих богів, які не тільки не розгойдують човен, але навіть і не веслюють в ньому, богів, які б гладили нас по голові, заставляли нас хихотіти, а потім казали б нам побігати та нарвати нагідок¹¹.

Річ йде про людину, яка створює Бога на свій власний образ! Іноді—і це здається найбільшою з усіх іронією—ці люди прикликають ім’я Христа як того, хто був таким “зручним” Богом. Справді? Той, Хто сказав нам не лише не порушувати заповіді, але що ми не повинні навіть і *думати* порушити їх. А якщо ми подумали порушити їх, то тим самим ми їх вже порушили у своєму серці. Чи схоже це на “зручне” вчення, яке легке для вуха і популярне для сільських гулянок?

А що з тими, хто просто хоче подивитися на гріх або доторкнутися до нього здаля? Ісус промовисто сказав, що коли ваше око спокушає

вас, вирвіть його. Коли ваша рука спокушає вас, відітніть її¹². “Я не мир принести прийшов, а меч”¹³. Він попереджав тих, хто вважав, що Він говорив тільки заспокійливі банальності. Тож і не дивно, що після кожної Його проповіді місцеві громади “благали Його, щоб пішов Собі з їхнього краю”¹⁴. Тож і не дивно, що після кожного вчиненого Ним дива Його сила приписувалася не Богу, а дияволу¹⁵. Очевидно, що наклейка на бампері із запитанням: “Що б зробив Ісус?” не завжди буде викликати належну реакцію.

У зеніті Свого земного священнослужіння Ісус сказав: “Люб[іть] один одного ви, як Я вас полюбив!”¹⁶ Аби

переконатися, що вони зрозуміли, що це була за любов, Він сказав: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте”¹⁷ і “Хто ж порушить одну з найменших цих заповідей, *та й людей так навчить*, той буде найменшим у Царстві Небеснім”¹⁸. На цій планеті ми найбільше потребуємо любові, схожої на Христову, почасти тому, що, як завжди вважається, вона супроводжується праведністю. Тож якщо любов має бути нашим девізом, а вона й повинна ним бути, тоді за словом Того, Хто є уособленням любові, ми повинні облишити гріх і будь-який натяк на захист гріха в інших. Ісус ясно розумів, що багато хто в нашій

сучасній культурі, здається, забуває, що існує разюча різниця між заповіддю прощати гріх (а Він мав безмежну здатність робити це) і засторогою—не потурати гріху (чого Він не робив жодного разу).

Друзі, особливо мої юні друзі, не впадайте у відчай. Чиста любов, схожа на Христову, яка виникає завдяки справжній праведності, може змінити світ. Я свідчу, що істинна і жива евангелія Ісуса Христа існує на землі і що ви є членами Його істинної і живої Церкви, які стараються ділитися нею. Я свідчу про цю евангелію і цю Церкву, даючи особливе свідчення про відновлені ключі священства, які відкривають

доступ до сили й дієвості спасительних обрядів. Я більше впевнений в тому, що ці ключі відновлено і що ці обряди є знову доступними завдяки Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, ніж в тому, що я стою перед вами за цією кафедрою, а ви сидите переді мною на цій конференції.

Будьте сильними. З вірністю живіть за євангелією, навіть якщо інші навколо вас зовсім цього не роблять. Захищайте свої переконання ввічливо і співчутливо, але все ж захищайте їх. Довга історія, в якій натхненні голоси, у т.ч. й тих, кого ви почуєте на цій конференції, вказує вам на шлях до християнського учнівства. Це прямий і вузький шлях—без великої просторості, але його можна пройти успішно і з захопленням, “з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей”¹⁹. Мужньо йдучи цим шляхом, ви набудете непохитної віри, знайдете захист від злих вітрів, навіть від ураганів, і відчуєте тверду як криця силу нашого Викупителя, і якщо на цьому ви будете зміцнюватися у відданому учнівстві, то ви *не зможете* впасти²⁰. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Кн. Якова 1:8.
2. 1 Нефій 19:9.
3. 1 Коринтянам 12:31; Етер 12:11.
4. Євреям 11:32–38.
5. Матвій 23:37–38.
6. Вихід 3:8.
7. Див. Вихід 20:3–17.
8. 2 Хронік 18:7.
9. Мосія 13:4.
10. Ісаїя 30:9–11.
11. Див. Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Див. Матвій 5:29–30.
13. Матвій 10:34.
14. Марк 5:17.
15. Див. Матвій 9:34.
16. Іван 15:12.
17. Іван 14:15.
18. Матвій 5:19; курсив додано.
19. 2 Нефій 31:20.
20. Див. Гелааман 5:12.

Старійшина Рональд А. Разбанд
З президентства сімдесятників

Радісний тягар учнівства

Підтримувати наших провідників—це привілей, який поєднано з особистою відповідальністю розділяти з ними їхній тягар і бути учнями Господа Ісуса Христа.

Минулого року 20 травня потужний торнадо пронісся передмістям Оклахоми у центральній частині Америки, залишивши за собою слід у півтора кілометри завширшки і 27 кілометрів завдовжки. Цей буревій, що складався з численних нищівних торнадо, змінив ландшафт і життя людей на своєму шляху.

Рівно через тиждень після удару цього потужного буревію мені було доручено відвідати територію, де будинки і пожитки людей були розкидані по всій цій розбитій, спустошеній навколишній місцевості.

Перед від'їздом я поговорив з нашим любим пророком, Президентом Томасом С. Монсоном, який дуже радіє такому служінню Господу. З повагою не лише до його посади, але також і до його чеснот, я запитав: “Що ви хочете, аби я зробив? Що ви хочете, аби я сказав?”

Він лагідно взяв мене за руку, як зробив би з кожним з постраждалих і всіма, хто надає допомогу в ліквідації наслідків цього спустошення, якби був там сам, і промовив:

“По-перше, скажи їм, що я їх люблю.

По-друге, скажи їм, що я за них молюся.

По-третє, будь ласка, подякуй усім, хто надає допомогу”.

Як член президентства сімдесятників я відчуваю на своїх плечах тягар відповідальності, про яку Господь говорив Мойсею:

“Збери ж мені сімдесятеро люду зі старших Ізраїлевих, яких знаєш, що вони старші народу та його наглядачі, ...

І Я зйду, і буду розмовляти там із тобою, і візьму від Духа, що на тобі, [Мойсею,] і покладу на них,—і вони носитимуть із тобою тягара того народу, і не будеш носити ти сам”¹.

Ці слова лунають з давніх часів, але шляхи Господа не змінилися.

Зараз у Церкві Господь покликав 317 сімдесятників, які служать у 8 кворумах, щоб допомагати Дванадцятьом апостолам нести тягар, покладений на Перше Президентство. Я з радістю відчуваю цей обов'язок у самій глибині своєї душі, так само як і мої Брати у служінні. Однак ми не єдині, хто допомагає у цій славетній

роботі. Усі ми—члени Церкви по всьому світу—маємо чудову можливість благословляти життя людей.

Я дізнався від нашого любого пророка, чого потребували постраждалі від буревію люди—любові, молитов і вдячності за руки допомоги.

Сьогодні після обіду кожен з нас підніме праву руку і підтримає Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів як пророків, провидців і одкровителів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Це не проста формальність, і вона стосується не лише винятково тих, кого покликано служити генеральними авторитетами. Підтримувати наших провідників—це привілей, який поєднано з особистою відповідальністю розділяти з ними їхній тягар і бути учнями Господа Ісуса Христа.

Президент Монсон сказав:

“Нас оточують ті, хто потребує нашої уваги, заохочення, підтримки, утішання чи доброти—це можуть бути члени сім’ї, друзі, знайомі чи незнайомці. Ми є руками Господа тут, на землі, і маємо доручення служити і надихати Його дітей. Він покладається на кожного з нас. ...

Що тільки вчинили ви одному з найменших ... цих,—те Мені ви вчинили [Матвій 25:40]”².

Чи відгукнемося ми з любов’ю, коли у нас з’явиться нагода зробити візит чи зателефонувати, написати записку або провести цілий день, піклуючись про чиїсь потреби? Або чи не будемо ми схожі на юнака, який стверджував, що дотримується всіх Божих заповідей:

“Це я виконав все. Чого ще бракує мені?”

Ісус каже йому: “Коли хочеш бути досконалим,—піді, продай добра свої та й убогим роздай,—і матимеш скарб ти на небі. Потому приходить та й іди вслід за Мною”³.

Юнака покликали на величніше служіння, щоб разом з Господом він виконував роботу Божого царства на землі, втім, той відійшов, “бо великі маєтки він мав”⁴.

Що ж стосовно нашого земного майна? Ми можемо бачити, що торнадо може зробити з ним у лічені хвилини. Кожному з нас важливо прагнути збирати наші духовні скарби на небесах, присвячуючи свій час, таланти та застосовуючи свободу вибору на служіння Богові.

Ісус Христос продовжує закликати: “Приходить та й іди вслід за Мною”⁵. Він самовіддано ходив по Своїй рідній землі зі Своїми послідовниками. Він продовжує ходити з нами, стояти поруч з нами і вести нас. Наслідувати Його досконалий взірець—це

визнавати і шанувати Спасителя, Який взяв на Себе всі наші тягарі Своєю священною і рятівною Спокутою, найвеличнішим виявом служіння. Він просить кожного з нас бути в змозі і мати бажання взяти на себе радісний “тягар” учнівства.

Під час перебування в Оклахомі у мене була нагода зустрітися з кількома сім’ями, постраждалими від потужних торнадо. Коли я спілкувався з сім’єю Соррелс, мене особливо зворушила розповідь їхньої дочки, Торі, яка на той час навчалась у п’ятому класі початкової школи “Плаза Тауерс”. Вона і її мати присутні тут з нами сьогодні.

Торі та кілька її друзів сховалися у вбиральні, щоб знайти там прихисток, коли торнадо ревів над школою. Послухайте, я зачитаю власну розповідь Торі про події того дня:

“Я почула, як щось вдарило в дах. Я подумала, що то був просто град. Звук ставав дедалі гучнішим. Я промовила молитву, щоб Небесний Батько захистив нас усіх і щоб ми були у безпеці. Раптом ми почули гучний звук, схожий на шум пило-сосу, і дах над нашими головами просто зник. Дув дуже потужний вітер, навколо літали уламки і били по всьому моему тілу. Назовні було темніше і здавалося, що небо було чорним, але це було не так—так

було всередині торнадо. Я просто заплющила очі, сподіваючись, що це скоро закінчиться, і молячись про це.

Раптом стало тихо.

Коли я відкрила очі, то побачила знак “Stop” просто перед своїми очима! Я майже торкалася його своїм носом”⁶.

Торі, її мати, троє з її братів і сестер та численні друзі, які також були з нею у школі, дивом вижили під час удару торнадо; семеро інших школярів загинули.

У ті вихідні брати-носії священства дали багато благословень членам Церкви, які постраждали від буревію. Я зі смиренням дав благословення Торі. Коли я поклав руки на її голову, мені згадався відомий вірш з Писань: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас”⁷.

Я порадив Торі запам’ятати той день, коли Божий слуга поклав руки на її голову і проголосив, що її було захищено ангелами під час того урагану.

Рушати на порятунок одне одного за будь-яких обставин—це вічне мірило любові. Це саме те служіння, яке я спостерігав у Оклахомі того тижня.

Часто нам надається можливість допомогти іншим у скрутний час. Кожен з нас, членів Церкви, має священний обов’язок “нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими”⁸, “сумувати з тими, хто сумує”⁹ та “піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна”¹⁰.

Брати і сестри, Господь дуже вдячний за всіх і кожного з вас, за незліченні години і вияви служіння, великі чи малі, які ви так щедро і милосердно присвячуєте і робите кожного дня.

Цар Веніямин навчав у Книзі Мормона: “Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові”¹¹.

Зосередження на служінні нашим братам і сестрам може скеровувати нас на прийняття божественних рішень у нашому повсякденному житті та підготовляє нас цінувати і любити те, що любить Господь. Роблячи так, ми засвідчуємо самим своїм життям, що ми Його учні. Коли ми залучені до Його роботи, то відчуваємо Його Дух з нами. Зростають наші свідчення, віра, довіра і любов.

Я знаю, що мій Випуститель живий, сам Ісус Христос, і що Він промовляє сьогодні, у нашу добу, через Свого пророка, нашого любого

Президента Томаса С. Монсона, і звертається до нас через нього.

Знайдімо ж ту радість, яка приходить від священного служіння—несення тягарів одне одного, навіть таких простих і незначних, про це моя молитва, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Числа 11:16–17.
2. Томас С. Монсон, “Що я сьогодні зробив для когось?” *Ліягона*, лист. 2009, сс. 85–87.
3. Матвій 19:20–21.
4. Матвій 19:22.
5. Матвій 19:21.
6. Випадок з Вікторією (Торі) Соррелз, про який вона розповіла 16 січня 2014 р.
7. Учення і Завіти 84:88.
8. Мосія 18:8.
9. Мосія 18:9.
10. Див. Учення і Завіти 81:5.
11. Мосія 2:17.

Старійшина Карлос Х. Амадо
Сімдесятник

Христос—Викупитель

Жертва [Викупителя] благословила кожного від Адама, першої людини, до останньої з усіх людських істот.

Ісус Христос, Син Божий, народився і помер за незвичайних обставин. Він жив і виріс в скромних умовах, не маючи нічого матеріального. Про себе Він сказав: “Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки,—Син же Людський не має ніде й голови прихилити!” (Лука 9:58).

Він ніколи не отримував пошестей, прихильності, визнання, як і не бажав схвалення від політичних діячів на землі, ані від релігійних провідників Його часу. І не займав Він високих посад у синагогах.

Він скромно проповідував і, незважаючи на те, що за Ним йшло безліч людей, Його служіння завжди складалося з благословення окремих людей. Він сотворив незліченні чудеса серед тих, хто приймав Його як людину, послану від Бога.

Він дав Своїм апостолами владу й силу творити чудеса і “діла ... ще більші”, ніж ті, які виконував Він (Іван 14:12), але Він ніколи не передавав їм привілеїв прощати гріхи. Його вороги обурились, почувши, як Він сказав: “Іди собі, але більше не гріши” (Іван 8:11) або “Прощаються тобі [твої] гріхи” (Лука 7:48). Це право належало тільки Йому, бо він є Син Божий, і саме Він сплатить за ці гріхи Своєю Спокутою.

Його сила над смертю

Його сила над смертю була ще одною Божественною ознакою. Великий Яір, старший синагоги, благав: “завітати до дому його. Бо він мав одиначку дочку, ... і вмирала вона” (Лука 8:41–42). Учитель почув його благання, і поки вони йшли, слуга підійшов до Яіра і сказав йому: “Дочка твоя вмерла; не турбуй же Вчителя” (Лука 8:49). Прийшовши ж до будинку, Ісус попросив усіх вийти, і відразу, взявши її за руку, Він сказав їй: “Вставай!” (Лука 8:54).

Інший випадок стався, коли Він їхав до міста Наїна, то натрапив на похоронну процесію, вдова оплакувала смерть свого єдиного сина. Сповнений милості, Він доторкнувся до мар і сказав: “Юначе, кажу тобі: встань!” (Лука 7:14). Люди, побачивши чудо, вигукнули: “Великий Пророк з’явився між нами; і ... зглянувся Бог над народом своїм” (Лука 7:16). Це диво було ще більш визначним, бо юнака вже було законно об’явлено мертвим і його несли на поховання. Воскресивши двох молодих людей, очевидність Його влади й сили над смертю здивувала віруючих і настрахала ненависників.

Але найбільш вражаючим був третій випадок. Марта, Марія і Лазар

були рідними братом і сестрами, яких Христос часто відвідував. Коли люди розповіли Йому, що Лазар був хворий, Він виждав два дні до того, як піти до сім’ї. Заспокоюючи Марту після смерті її брата, Він рішуче свідчив їй: “Я воскресення й життя: хто вірує в Мене,—хоч і вмере, буде жити” (Іван 11:25).

Коли Спаситель попросив плакальників відвалити камінь від гробу, Марта боязко шепнула Йому: “Уже, Господи, чути,—бо чотири вже дні він у гробі” (Іван 11:39).

Тоді Ісус лагідно нагадав їй: “Чи тобі не казав Я, що як будеш ти вірувати,—славу Божу побачиш?” (Іван 11:40). І, промовивши це, Він закричав гучним голосом:

“Лазарю,—вийди сюди!
і вийшов померлий” (Іван 11:44).

Після випадку із Лазарем, який чотири дні перебував у могилі, вороги Сина Божого зіткнулися з неспростовними доказами, якими вони не могли знехтувати, применшити або спотворити, і вони безглуздо та злісно “від того дня ... змовилися, щоб убити Його” (Іван 11:53).

Нова заповідь

Пізніше живий Христос святкував в Єрусалимі разом зі Своїми апостолами Своє останнє свято Пасхи, встановивши обряд причастя і давши їм заповідь любити один одного шляхом щирого служіння.

Його муки в Гефсиманії

Після цього, в найбільш піднесеному вияві Його любові до людства і повністю застосовуючи Свою волю, Він мужньо і рішуче пішов туди, де на Нього чекало Його найсуворіше випробування. У Гефсиманському саду, у цілковитій самоті, Він зазнав найбільших мук, де кровоточила кожна пора. Повністю

скорившись Своему Батьку, Він спокитував наші гріхи, а також узяв на Себе наші хвороби і скорботи для того, щоб пізнати, як допомогти нам (див. Алма 7:11–13).

Ми в боргу перед Ним і нашим Небесним Батьком, бо Його жертва благословила кожного, від Адама, першої людини, до останньої з усіх людських істот.

Засудження і розп'яття Спасителя

Після того як Його муки у Гефсиманії завершилися, Він добровільно здався Своїм супротивникам. Зраджений одним із Своїх

апостолів, Він був поспішно засуджений, у спосіб несправедливий і незаконний, на суді неправдивому і удаваному. Тієї ж ночі Його звинуватили у богохульстві і засудили до страти. Ненавидячи і жадаючи помсти—оскільки Він свідчив їм, що Він є Син Божий—Його вороги зробили так, щоб Пілат засудив Його. З цією метою вони змінили звинувачення у богохульстві на заколот, щоб стратити Його через розп'яття.

Його засудження серед римлян було ще більш жорстоким: їхні знущання та висміювання щодо

Його духовного царства, принизлива коронація терновим вінцем, Його болісне бичування й тривалі муки Його вселюдського розп'яття стали найбільш яким попередженням для кожної людини, яка може наважитися визнати себе Його учнем.

Кожну мить Своїх страждань Випуститель світу показав виняткове самовладання. Він завжди думав про благословення інших; з добротою і ніжністю Він благав Івана поплкуватися про Його матір, Марію. Він попросив Свого Батька на Небі пробачити катам, які розп'яли його.

Виконавши Свою роботу на землі, Він ввірив Свій дух Богові і випустив останній подих. Фізичне тіло Христа було прийнято в могилу і залишалося там три дні у нетлінному стані.

Робота Викупителя серед мертвих

Поки Його учні побивалися від смутку, розчарування і невизначеності, наш Спаситель, на іншому щабелі славного плану Його Батька, служив у новий спосіб. У короткий триденний період Він невтомно працював, аби організувати величезну роботу зі спасіння серед мертвих. Ті дні стали найбільш сповненими надії для всіх у Божій

сім'ї. Під час цих відвідин Він організував Своїх вірних послідовників, щоб вони несли радісну новину викуплення до тих, хто за життя не пізнав славний план або тим, хто не прийняв його. Тепер вони отримають можливість звільнитися з свого полону та бути викупленими Богом живих і мертвих (див. УЗ 138:19, 30–31).

Перші плоди Воскресіння

Завершивши Свою роботу в духовному світі, Він повернувся на землю—назавжди об'єднати Свій дух зі Своїм фізичним тілом. Незважаючи на те, що Він рішуче показав Свою владу над смертю,

розповіді у Писаннях про тих, кого Він повернув до життя перед Своїм воскресінням, показують, що вони лише повернулися до життя, яке чудесним чином було продовжено; вони все одно колись помруть.

Христос був першим, хто воскрес і ніколи не помре знову, аби завжди володіти досконалим, вічним тілом. У Своему воскреслому стані він з'явився перед Марією, яка як тільки упізнала Його, стала поклонятися Йому. Наш Викупитель з великою ніжністю попередив її щодо Свого нового і славного стану: “Не торкайся до Мене; бо Я ще не зійшов до Отця” (Іван 20:17)—надаючи додаткові докази того, що Його служіння в духовному світі було справжнім і дійсним. Тоді, мовою, що підтверджувала реальність Його воскресіння, Він сказав: “Я йду до Свого Отця і Отця вашого; і до Бога Мого й Бога вашого!” (Іван 20:17). Після того, як Він пішов до Свого Батька, Він повернувся знову і з'явився Своїм апостолам. “Показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа” (Іван 20:20).

Викупитель повернеться

Я свідчу, що Христос повернеться шляхом, зовсім іншим, ніж під час Його першого пришествя. Він прийде у силі і славі, з усією праведністю і вірними святими. Він прийде, як Цар над царями і Пан над панами, як Князь миру, обіцяний Месія, Спаситель і Викупитель, щоб судити живих і мертвих. Я люблю Його і служу Йому усім своїм серцем, і я закликаю, щоб ми могли служити з радістю і відданістю, і щоб ми могли залишатися вірними Йому до кінця. В Його, Ісуса Христа, ім'я, амінь. ■

Лінда Ш. Рівз

Другий радник у президентстві Товариства допомоги

Захист від порнографії—домівка, де зосереджуються на Христі

Найвеличніший фільтр у світі,— ... це особистий внутрішній фільтр, який працює від глибокого і незмінного свідчення.

Дорогі брати і сестри, сьогодні я благословенна бути з моїми 13 найстаршими онуками. Це змусило мене замислитися: “Що я хочу, аби знали мої онуки?” Сьогодні вранці я хотіла би відверто звернутися до моєї сім’ї і до вашої.

Ми, як провідники, усе більше непокоїмося тим нівеченням, яке спричиняє порнографія в житті членів Церкви і членів їхніх сімей. Сатана атакує з небаченою люттю.

Однією з причин, за якої ми опинилися тут, на землі, є навчитися керувати пристрастями і почуттями нашого смертного тіла. Ці почуття, дані Богом, допомагають нам хотіти одружуватися і мати дітей. Інтимні стосунки у шлюбі між чоловіком і жінкою, завдяки яким діти приходять у смертне життя, також створені бути прекрасним, сповненими любові, досвідом, який зв’язує

два відданих серця, об’єднує дух і тіло, та приносить повноту радості і щастя, у міру того, як ми навчаємося ставити потреби одне одного на перше місце. Президент Спенсер В. Кімбол вчив, що у шлюбі: “Супутник ... стає найголовнішим у житті чоловіка або дружини, і ... ніякі інші інтереси [або] люди, [чи] речі ніколи не стануть важливішими за супутника життя. ...

Шлюб передбачає тотальну відданість і подружню вірність”¹.

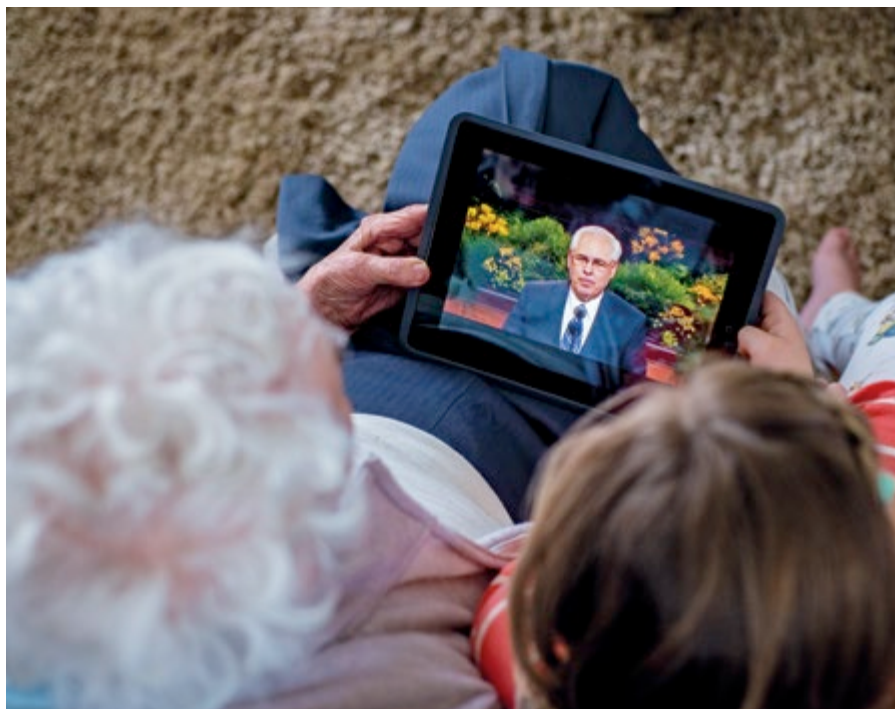
Багато років тому одна з наших дітей була помітно засмучена. Я увійшла до її спальні, де вона відкрилася і пояснила мені, що була в гостях у друга, і випадково побачила приголомшливі і тривожні зображення та дії по телебаченню між роздягненими чоловіком і жінкою. Вона почала ридати і розповіла, як жахливо вона себе почувала через

те, що вона побачила і бажала стерти це з свого розуму. Я була така вдячна за те, що вона довірилася мені, даючи можливість заспокоїти її невинне і страждаюче серце, та допомогти їй дізнатися, як отримати утіху через Спокуту нашого Спасителя. Я пам’ятаю ті божественні почуття, коли ми стали навколішки, як мати з дочкою, і попросили допомоги у нашого Небесного Батька.

Багато дітей, молоді та дорослих несвідомо підставляються під удар порнографії, але все більше чоловіків і жінок самі вибирають перегляд порнографії і постійно повертаються до неї, поки це не стає залежністю. Ці люди можливо бажують усім своїм серцем вибратися з цієї пастки, але часто вони не можуть подолати її самостійно. Як ми вдячні, коли ці близькі люди обирають довіритися нам, батькам, або провіднику Церкви. Нам треба бути мудрими і не виказувати шок, гнів або несхвалення, що може змусити їх знову замовчати.

Ми, як батьки та провідники, маємо постійно напучувати наших дітей та молодь, вислуховуючи їх з любов’ю і розумінням. Вони мають знати про небезпеки, пов’язані з порнографією і як вона захоплює життя, спричиняючи втрату Духа, спотворення почуттів, обману, погіршення стосунків, втрату самоконтролю і майже цілковите поглинання часу, думок та енергії.

Порнографія більш огидна, порочна і виразна, ніж будь-коли раніше. Радячись з нашими дітьми, разом ми зможемо створити сімейний план з нормами і межами, аби активно захищати наші домівки за допомогою фільтрів на електронних пристроях. Батьки, чи розуміємо ми, що не комп’ютери становлять найбільшу загрозу, а мобільні пристрої,

Реймонд, провінція Альберта, Канада

які мають доступ до Інтернету?²

Молоді люди та дорослі, якщо ви потрапили до диявольської пастки порнографії, пам'ятайте, яким милосердним є наш улюблений Спаситель. Чи усвідомлюєте ви, як сильно Господь любить і піклується про вас, навіть зараз? Наш Спаситель має силу, щоби очистити і зцілити вас. Він може зняти біль і скорботу, що ви відчуваєте, і зробити вас чистими знову силою Його Спокути.

Ми, як провідники, також дуже непокоїмося за подружжя і членів сімей тих, хто страждає від порнографічної залежності. Старійшина Річард Г. Скотт закликав: “Якщо ви вільні від серйозного гріха, не страждайте без необхідності від наслідків гріхів інших. ... Ви можете проявляти співчуття. ... Проте вам не слід брати на себе відчуття відповідальності за ті вчинки”³. Знайте, ви не самотні. Допомога існує. Доступними стали збори із звільнення від залежності для подружжів, включаючи й телефонні збори, що дозволить подружжям брати в них участь по телефону зі своїх власних домівок.

Брати і сестри, як нам захистити наших дітей та молодь? Фільтри—це корисні інструменти, але

найвеличніший фільтр у світі і єдина річ, яка врешті-решт допоможе,—це особистий внутрішній фільтр, який працює від глибокого і незмінного свідчення щодо любові нашого Небесного Батька і спокутної жертви нашого Спасителя для кожного з нас.

Як нам скерувати наших дітей до глибокого навернення і надати доступ до Випулення Спасителя? Я люблю вислів пророка Нефія про те, що його народ робив, аби зміцнити молодь у його часи. “Ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, [і]

ми пророкуємо про Христа, ... щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів”⁴.

Як ми можемо застосовувати це у наших домівках? Деякі з вас чули мою історію про те, якими розгубленими я і мій чоловік, Мел, почувалися, як батьки чотирьох маленьких дітей. Коли ми зіткнулися з проблемами батьківства і виконанням вимог життя, ми вкрай потребували допомоги. Ми молилися і благали, аби дізнатися, що робити. Відповідь була чіткою: “Це нормально, коли в будинку панує безлад, а діти все ще одягнені в піжами, а деякі зобов'язання лишилися невиконаними. Єдине, що дійсно треба виконувати у домі,—щодня вивчати Писання і молитися та проводити щотижневі домашні сімейні вечори”.

Ми намагалися робити все це, але не завжди першочергово, а серед хаосу цим іноді нехтували. Ми змінили наші пріоритети і намагалися не турбуватися про менш важливі речі. Ми зосередилися на тому, щоб розмовляти, радіти, проповідувати і свідчити про Христа, прагнучи щоденно молитися і вивчати Писання, і щотижня проводити домашні сімейні вечори.

Одна подруга нещодавно застерегла мене: “Коли ти просиш сестер читати Писання і більше молитися, це тільки напружує їх. Вони уже мають відчуття, що в них і так забагато справ”.

Брати і сестри, завдяки нашому з чоловіком власному досвіду я маю свідчити про благословення від щоденного читання Писань, молитви і щотижневого проведення домашніх сімейних вечорів. Це ті самі поради, які допоможуть зняти напруження, скеровуватимуть наше життя і додатково захистять наші домівки.

Згодом, якщо порнографія чи інші проблеми увірвуться у наші сім'ї, ми можемо благати Господа про допомогу, і очікувати великого проводу Духа, знаючи, що ми зробили те, що наш Батько попросив нас зробити.

Брати і сестри, якщо в наших домітках такі поради не виконуються, ми всі можемо почати робити це зараз. Якщо наші діти доросліші і відмовляються приєднатися до нас, ми можемо почати з себе. Якщо ми так зробимо, вплив Духа почне заповнювати наші домівки і наше життя, а з часом можуть відгукнутися і діти.

Пам'ятайте, що сучасні апостоли також пообіцяли, що якщо ми шукатимемо наших предків і підготуємо імена своєї власної сім'ї для храму, ми отримаємо захист зараз і протягом усього нашого життя, поки ми продовжуємо бути гідними мати храмову рекомендацію⁵. Які обіцяння!

Молодь, візьміть на себе відповідальність за своє власне духовне благополуччя. Якщо необхідно, вимкніть свій телефон, заспівайте пісню Початкового товариства, помоліться про допомогу, згадайте уривок з Писань, відмовтеся від фільму, уявіть Спасителя, гідно приймайте причастя, вивчайте брошуру *Заради зміцнення молоді*, будьте прикладом для ваших друзів, довіртеся татові чи мамі, зустріньтеся зі своїм єпископом, попросіть про допомогу і, за потребою, зверніться за професійною консультацією.

Що я хочу, аби знали мої онуки? Я хочу, щоб вони і ви знали—я знаю, що Спаситель живе і любить нас. Він сплатив ціну за наші гріхи, але ми маємо стати навколішки перед нашим Батьком на Небі у глибокій покірності, визнаючи свої гріхи і благаючи Його про прощення. Ми маємо захотіти змінити свої серця і свої бажання, і бути достатньо

смирними, аби прагнути допомоги і прощення тих, кого ми могли образити або полишити.

Я знаю, що Джозеф Сміт бачив Бога, нашого Небесного Батька і нашого Спасителя Ісуса Христа. Я свідчу, що ми маємо сучасного пророка на землі—президента Томаса С. Монсона. Я також свідчу, що ми ніколи не блукатимемо манівцями, якщо будемо дослухатися до порад Божого пророка. Я свідчу про силу наших завітів і благословення храму.

Я знаю, що Книга Мормона істинна! Я не можу висловити словами силу цієї великої книги. Я тільки знаю, що у поєднанні з молитвою, Книга Мормона має силу, щоб

захистити сім'ю, зміцнити стосунки і подарувати особисту впевненість у Господі. І я свідчу про все це у святе ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 214.
2. Див. Клей Олсен, "What Teens Wish Parents Knew" (звернення на конференції Коаліції проти порнографії штату Юта, 22 бер. 2014р.), utahcoalition.org.
3. Див. Річард Г. Скотт, "Облиште важкі тягарі", *Ліягона*, лист. 2012, с. 88.
4. 2 Нефій 25:26.
5. Див. Девід А. Беднар, "І серця людей повернуться", *Ліягона*, лист. 2011, с. 27; Річард Г. Скотт, "Радість від викуплення померлих", *Ліягона*, лист. 2002, сс. 93–95. Ніл А. Андерсен, "Find Our Cousins" (звернення на RootsTech 2014 Family History Conference, 8 лют. 2014р.); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Духовні вихори

Не дозвольте вихорам стягнути вас вниз. Це—ваші дні, і вам, як учням Господа Ісуса Христа, необхідно стояти твердо.

Вітаю вас цього ранку, особливо молодих людей, які знаходяться тут, у Конференц-центрі, і по всьому світу. Вам випало бути вибраним поколінням, і я звертаюся особливо до вас.

Багато років тому, коли ми відвідували свою сім'ю у Флориді, не так далеко від тієї місцевості пронісся торнадо. Одна жінка, яка жила в будинку на колесах, заради безпеки зайшла у свою ванну кімнату. Будинок почало трясти. Пройшла якась мить. Тоді вона почула голос свого сусіда: “Я у вітальні”. Вийшовши з ванної кімнати, вона на свій великий подив виявила, що торнадо підняв і проніс її будинок по повітрю і той упав прямо на дах будинку на колесах її сусіда.

Мої юні друзі, світ не буде спокійним місцем в час наближення Другого пришествя Спасителя. У Писаннях написано, що “все буде у сум'ятті”¹. Бригам Янг сказав: “Мені було відкрито в ранній період існування цієї Церкви, що Церква буде поширюватися, процвітати, зростати та розширюватися і що такою ж мірою, як буде поширюватися євангелія між народами на землі, буде зростати й сила Сатани”².

Більше за пророковані землетруси та війни³ турбують духовні вихори, які можуть зірвати вас з ваших духовних фундаментів і кинути ваш дух туди, куди ви ніколи й уявити собі не могли, при цьому іноді ви просто не помітите, що ви вже переміщені.

Найгірші смерчі—це спокуси супротивника. Гріх завжди був частиною світу, але він ніколи не був настільки доступним, невиситимим і прийнятним. Однак існує могутня сила, яка буде усмиряти вихори гріха. Це—покаяння, і ми можемо каятися, якщо хочемо.

Не всі смерчі в житті стаються через наші власні вчинки. Деякі стаються через неправильний вибір

Дерева, що зростають у вітряному середовищі, стають міцнішими.

інших людей, а деякі просто тому, що це смертне життя.

Будучи ще хлопчиком, президент Бойд К. Пекер страждав від поліомієліту, хвороби, що калічить людину. Коли старійшині Далліну Х. Оуксу було сім років, раптово помер його батько. Коли сестра Керол Ф. Мак-Конкі, з генерального президентства Товариства молодих жінок, була підлітком, її батьки розлучилися. Труднощі прийдуть до вас, але якщо ви довіряєтеся Богу, вони зміцнять вашу віру.

У природі дерева, які ростуть під вітрами, стають міцнішими. Коли на молодий саджанець вітри дмуть з усіх боків, сили в самому дереві виконують дві функції. По-перше, вони стимулюють коріння рости швидше і розростатися ширше. По-друге, сили в дереві починають створювати клітинні структури, які й роблять стовбур та гілки товщими та більш гнучкими, щоб вони не ламалися під силою вітру. Ці міцніші корені і гілки будуть втримувати дерево під силою вітрів, а вітри ці обов'язково подують знову⁴.

Ви безмірно цінніші для Бога, ніж дерево. Ви—Його син або Його дочка. Він створив ваш дух сильним

і здатним вистояти у життєвих смерчах. Вихори у вашій юності, як і вітер, що дме на молоде деревце, можуть збільшити вашу духовну силу, готуючи до майбутніх років.

Як ви готуетесь до ваших вихорів? “Пам’ятайте ..., що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, ... коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні ... завдяки каменеві, на якому ви збудувалися”⁵. Це і дає вам безпеку, коли налітає вихор.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Якщо колись норми Церкви і норми суспільства переважно збігалися, нині між ними широке провалля і воно дедалі збільшується”⁶. Це провалля для деяких викликає потужні духовні вихори. Дозвольте мені навести приклад.

Минулого місяця Перше Президентство і Кворум дванадцятьох опублікували листа до провідників Церкви по всьому світу. У ньому, зокрема, сказано: “Зміни в цивільному праві не змінюють і справді не можуть змінити морального закону, встановленого Богом. Бог очікує, що ми будемо підтримувати і виконувати Його заповіді незалежно від суперечливих думок або тенденцій у суспільстві. Його закон цнотливості є зрозумілим: сексуальні стосунки є допустимими лише між чоловіком і жінкою, які є законно одруженими як чоловік і дружина. Ми наполегливо просимо вас ознайомитися з ... вченням, яке міститься в документі “Сім’я: Проголошення світові”⁷.

І хоч світ відходить від Господнього закону цнотливості, ми від нього не відходимо. Президент

Монсон сказав: “Спаситель людства, говорячи про Себе, сказав, що Він у світі, але не від світу. Ми також можемо бути у світі, але не від світу, коли відкидаємо хибні концепції і вчення та залишаємося вірними тому, що заповів Бог”⁸.

Незважаючи на те, що багато урядів та людей, які мають добрі наміри, по-новому визначили суть шлюбу, Господь цього не зробив. Від самого початку Бог встановив шлюб між чоловіком і жінкою— Адамом і Євою. Він визначив цілі шлюбу, які сягають набагато вище особистих задоволень і досягнень дорослих, і цілі ці набагато важливіші: створювати ідеальні умови для народження, виховання і навчання дітей. Сім’ї—це небесний скарб⁹.

Чому ми продовжуємо говорити про це? Як сказав апостол Павло: “Ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме—дочасне, невидиме ж—вічне!”¹⁰ Ми, апостоли Господа Ісуса Христа, маємо відповідальність навчати про план нашого Творця стосовно Його дітей та попереджати про наслідки, що настануть через нехтування Його заповідями.

Нещодавно я спілкувався з однією дівчиною з класу Лавр зі

Сполучених Штатів. Я цитую з її електронного листа:

“Минулого року дехто з моїх друзів на Facebook почали писати на постах про своє ставлення до шлюбу. Багато хто віддавав перевагу одностатевим шлюбам, а кілька молодих СОД позначили ці пости як “liked” [подобається]. Я не залишила ніякого коментаря.

Я вирішила змістовно заявити про свою віру в традиційний шлюб.

На своєму профайлі з фотографією я додала напис: “Я вірю у шлюб між чоловіком і жінкою”. І майже відразу ж я почала отримувати повідомлення. “Ти—егоїстка”. “Ти засуджуєш інших людей”. Хтось порівняв мене з рабовласницею. Я отримала і такий пост від чудового друга, який є дуже сильним членом Церкви: “Тобі треба йти в ногу з часом. Усе змінюється, змінюватися слід і тобі”.

На нападки я не відповідала, але своє твердження не видала.

Вона закінчує так: “Як сказав Президент Монсон, “іноді нам необхідно вистояти наодинці”. Сподіваюсь, що ми, молодь, вистоїмо разом, залишаючись вірними Богу та вченням Його живих пророків”¹¹.

Після того як дівчина з класу Лавр заявила про свою віру в традиційний шлюб, вона отримав кілька негативних повідомлень від друзів.

Особливо нас турбують ті, хто бореться з потягом до своєї статі. Це вихор надзвичайної швидкості. Я хочу висловити свою любов і захоплення тими, хто мужньо протистоїть цьому випробуванню і залишається вірним заповідям Бога!¹² Але всі, незалежно від їхніх рішень і вірувань, заслуговують на наше добре і ввічливе ставлення.¹³

Спаситель навчав нас любити не лише друзів, але й тих, хто з нами не погоджується, навіть тих, хто не визнає нас. Він сказав: “Коли-бо ви любите тих, хто вас любить, то яку нагороду ви маєте? ... І коли ви вітаєте тільки братів своїх, то що ж особливого робите?”¹⁴

Пророк Джозеф Сміт попереджав, щоб ми не були “зарозумілими”, а з такою любов’ю ставилися до всіх чоловіків і жінок, щоб відчутти бажання “взяти їх на свої плечі”¹⁵. В евангелії Ісуса Христа немає місця для висміювання, причіпок або фанатизму.

Якщо ви хочете краще зрозуміти думку провідників Церкви, будь ласка, поговоріть чесно про свої проблеми зі своїми батьками і провідниками. Вам необхідна сила, що

приходить від довіри Господнім пророкам. Президент Гарольд Б. Лі сказав: “Наша безпека як членів цієї Церкви полягає лише в тому, щоб ми ... навчи[д]ися прислухатися до слів і заповідей, які Господь даватиме через Свого пророка. ... Дещо з цього потребуватиме терпіння та віри. Вам може не сподобатися [це] .... Це може суперечити вашим політичним уподобанням, ... поглядам на суспільство, ... деяким аспектам вашого громадського життя. Але якщо ви сприйматимете ці слова так, немовби вони вийшли з вуст Господа, то ... “ворота пекла не подолають вас ... і Господь Бог розсіє сили темряви перед вами ...” (УЗ 21:6)”¹⁶.

Ще один могутній захист від вихорів життя знаходиться в Книзі Мормона.

Коли президент Генрі Б. Айрінг був підлітком, його сім’я переїхала в інше місто. Йому там з самого початку не сподобалось, у нього було лише кілька друзів. Він відчував, що не вписувався в життя тих учнів старших класів. Вихори закрутилися. Що він зробив? Він з усією своєю

енергією занурився в Книгу Мормона, яку вже читав багато разів¹⁷. Через багато років президент Айрінг свідчив: “Я [люблю] повертатися до Книги Мормона і занурюватися в неї глибоко і часто”¹⁸. “[Це] найпереконливіше письмове свідчення, яке ми маємо, про те, що Ісус є Христос”¹⁹.

Господь дав нам ще один спосіб встояти, духовний дар, могутніший за вихори супротивника! Він сказав: “Стійте на святих місцях і не сходьте”²⁰.

Коли я був підлітком, у Церкви було тільки 13 храмів. Тепер їх 142. Вісімдесят п’ять процентів членів Церкви живуть на відстані 200 миль (320 км) від храму. Господь надав вашому поколінню більший доступ до храмів, ніж будь-якому поколінню в історії світу.

Ви коли-небудь стояли в храмі, одягнені в біле, чекаючи, щоб виконувати хрищення? Що ви відчували? У храмі існують відчутні почуття святості. Мир Спасителя утихомирює вируючі вихори світу.

Те, що ви відчуваєте в храмі, є зразком того, як ви хочете відчувати себе в житті²¹.

Знайдіть своїх дідусів і бабусь та дальніх родичів, які вже пішли з життя. Принесіть їхні імена з собою в храм²². Дізнаючись про своїх предків, ви побачите взірці життя, шлюбу, дітей; взірці праведності; а іноді й зразки того, чого ви захочете уникнути²³.

Пізніше ви в храмі дізнаєтеся більше про Сотворіння світу, про взірці життя Адама і Єви та, що найважливіше, про нашого Спасителя Ісуса Христа.

Мої юні брати і сестри, ми дуже любимо вас, захоплюємося вами і молимося про вас. Не дозволяйте вихорам стягнути вас вниз. Це—ваші дні, і вам, як учням Господа Ісуса Христа, необхідно стояти твердо²⁴.

Будуйте свій фундамент міцнішим на камені вашого Викупителя.

Більше цінуйте Його незрівнянне життя і вчення.

Старанніше наслідуйте Його приклад і старанніше виконуйте Його заповіді.

Глибше сприйміть Його любов, Його милосердя і милість та могутні дари Його Спокути.

І якщо ви будете це робити, я вам обіцяю, що ви вбачатимете у вихорах те, чим вони є: випробування, спокуси, розпач або труднощі, які допомагають вам

зростати. Якщо з року в рік ви будете жити праведно, я запевняю вас: ваш досвід буде знову й знову підтверджувати вам, що Ісус є Христос. Цей духовний камінь під вашими ногами буде дедалі надійнішим і безпечнішим. Ви будете радіти тому, що Бог помістив вас сюди, щоб вам бути залученими до останніх приготувань до славетного повернення Христа.

Спаситель сказав: “Я не кину вас сиротами,—Я прибуду до вас!”²⁵ Це Його обіцяння вам. Я знаю, що це реальне обіцяння. Я знаю, що Він живий, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 72.
3. Див. Даллін Х. Оукс, “Підготовка до Другого пришествя”, *Ліягона*, трав. 2004, сс. 7–10.
4. Див. А. Stokes, A. H. Fitter, and M. P. Coutts, “Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture,” *Journal of Experimental Botany*, vol. 46, no. 290 (Sept. 1995), 1139–46.
5. Геламаман 5:12.
6. Томас С. Монсон, “Сила священства”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 66.
7. Лист Першого Президентства від 6 березня 2014 р.; див. також Девід А. Беднар, “Ми віримо, що повинні бути цнотливими”, *Ліягона*, трав. 2013, сс. 41–44; Даллін Х. Оукс, “Не буде ... інших богів”, *Ліягона*, лист. 2013, сс. 72–75; *Заради зміцнення молоді* (брошура), 2011, сс. 35–37.

8. Томас С. Монсон, *Ліягона*, трав. 2011, с. 67.
9. Старійшина Рассел М. Нельсон: “Шлюб—це ливарня соціального порядку. ... Це не просто союз чоловіка й дружини; він включає партнерство з Богом” (“Зміцнення шлюбу”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 36). Див. також Матвій 19:5–6.
10. 2 Коринтянам 4:18.
11. Особисте листування, 14 березня 2014 р.; див. також Томас С. Монсон, “Мати сміливість вистояти наодинці”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 60–67.
12. Див. Джеффри Р. Холланд, “Допомагати тим, хто намагається подолати потяг до осіб своєї статі”, *Ліягона*, жовт. 2007, сс. 40–43.
13. Навіть коли антихрист Коригор прагнув знищити віру народу, закони Бога захистили його від кари: “Тож не було ніякого закону проти людських вірувань; бо це було прямо протилежно заповідям Бога, щоб був закон, який приводив би людей до нерівних умов. ... Тож якщо людина бажала служити Богові, це було її правом; ... ; але якщо вона не вірила в Нього, не було такого закону, щоб покарати її” (Алма 30:7, 9). В одинадцятому уложенні віри сказано: “Ми залишаємо за собою право вклонятися Всемогутньому Богові так, як нам каже власна совість, і визнаємо за всіма людьми те саме право: нехай вони вклоняються як, де і чому вони хочуть”.
14. Матвій 5:46–47.
15. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), сс. 433, 435.
16. *Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* (2001), сс. 84–85; див. також Роберт Д. Хейлз, “Генеральна конференція: зміцнення віри і свідчення”, *Ліягона*, лист. 2013, сс. 6–8.
17. Див. Robert I. Eaton and Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 40.
18. Henry B. Eyring, *Choose Higher Ground* (2013), 38.
19. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), 118.
20. Учення і Завіти 87:8; див. також Учення і Завіти 45:32.
21. Див. Учення і Завіти 52:14.
22. Див. Neil L. Andersen, “Find Our Cousins!” (address given at RootsTech 2014 Family History Conference, Feb. 8, 2014); [lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins](https://www.lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins).
23. Див. Девід А. Беднар, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 24–27.
24. Див. Геламаман 7:9.
25. Іван 14:18.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Безцінний спадок надії

Роблячи вибір укласти завіт з Богом або дотримуватися такого завіту, ви вибираєте, чи залишите ви спадок надії тим людям, які можуть наслідувати ваш приклад.

Мої дорогі брати і сестри, декого з вас запросили на ці збори місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ці місіонери, можливо, вже запросили вас зробити вибір—укласти завіт з Богом через хрищення.

Інші з вас слухають, оскільки ви прийняли запрошення одного з батьків, дружини або, можливо, дитини, звернене до вас у сподіванні, що ви зробите вибір знов відвести завітам, які ви вже уклали з Богом, центральне місце у своєму житті. Дехто з вас, хто слухає, вже зробив вибір повернутися до наслідування Спасителя і відчуває сьогодні, як радо Він вас вітає.

Незалежно від того, хто ви і де ви можете знаходитися, ви тримаєте у своїх руках щастя більшої кількості людей, ніж можете зараз собі уявити. Кожного дня і кожної години ви можете зробити вибір укласти завіт з Богом або дотримуватися такого завіту.

Де б ви не знаходилися на шляху до успадкування дару вічного життя, ви маєте можливість показати багатьом людям шлях до більшого щастя. Роблячи вибір укласти завіт з Богом або дотримуватися такого

завіту, ви вибираєте, чи залишите ви спадок надії тим людям, які можуть наслідувати ваш приклад.

Ми з вами були благословенні обіцанням такого успадкування. Своїм щастям я багато в чому завдячую чоловікові, якого ніколи не зустрічав протягом земного життя. Він був сиротою, який став одним з моїх прадідів. Він залишив мені безцінний спадок надії. Дозвольте мені дещо розповісти вам про роль, яку він відіграв у створенні цього спадку для мене.

Його звали Генріх Айрінг. Він народився у дуже заможній сім'ї. Його батько, Едвард, був власником великого маєтку в Кобурзі, на території сучасної Німеччини. Його матір'ю була віконтеса Шарлотта фон Бломберг. Її батько був доглядачем земель короля Пруссії.

Генріх був першим сином Шарлоти і Едварда. Шарлота померла у віці 31 рік після народження своєї третьої дитини. Невдовзі після цього помер і Едвард, втративши все своє майно і багатство через невдачу інвестицію. Йому було лише 40 років. Він залишив трьох осиротілих дітей.

Мій прадід Генріх втратив обох своїх батьків і великий земний

спадок. Він залишився без грошей. Він написав у своєму щоденнику, що відчув, що найбільша надія для нього—вирушити до Америки. І хоча в нього там не було ні родичів, ні друзів, він, думаючи про Америку, мав відчуття надії. Спочатку він вирушив до Нью-Йорка. Потім він переїхав до Сент-Луїса в Міссурі.

У Сент-Луїсі він працював разом з одним із святих останніх днів.

Від нього він отримав примірник брошури, написаної старійшиною Парлі П. Праттом. Він прочитав її і відтоді вивчав все, що міг дізнатися про святих останніх днів. Він молився, щоб знати, чи дійсно ангели являлися людям, чи справді є живий пророк, і чи знайшов він істинну і явлену через одкровення релігію.

Після двомісячного ретельного вивчення і молитов Генріх побачив сон, в якому йому було сказано, що він має охреститися. Обряд мав виконати старійшина Уільям Браун—чоловік, чиє ім'я і священство я благоговійно зберігаю у своїх спогадах. Генріха хрестили у ставку, наповнену дощовою водою, 11 березня 1855 р. о 7:30 ранку.

Я вірю, що Генріх Айрінг тоді знав про істинність того, чого я вас навчаю сьогодні. Він знав, що щастя вічного життя приходить через сімейні узи, які продовжуються вічно. Навіть незважаючи на те, що він зовсім недавно дізнався про Господній план щастя, він знав, що його надія на вічну радість залежала від вільного вибору інших людей, які зможуть наслідувати його приклад. Його надія на вічне щастя залежала від людей, які ще не народилися.

Частиною нашого сімейного спадку надії є щоденник, залишений ним своїм нащадкам.

Читаючи цей щоденник, я можу відчувати його любов до тих з нас,

хто наслідуватиме його. У його словах я відчуваю надію, що його нащадки можуть зробити вибір іти за ним дорогою, що веде назад до нашого небесного дому. Він знав, що для цього буде потрібно зробити не один великий вибір, але багато маленьких виборів. Я цитую з його щоденника:

“Відтоді, як я вперше почув виступ старійшини Андруса ... я завжди відвідував збори святих останніх днів і випадки, коли я не міг відвідати збори, були дійсно дуже рідкими, адже відвідування зборів—це, водночас, і мій обов’язок.

Я згадую про це у своєму щоденнику, щоб мої діти могли наслідувати мій приклад і ніколи не нехтували цим важливим обов’язком [збиратися] зі святими”¹.

Генріх знав, що на причасних зборах ми можемо оновити наше

обіцання завжди пам’ятати Спасителя і робити все, щоб Його Дух був із нами.

Саме цей Дух підтримував його на місії, куди його покликали лише через кілька місяців після того, як він уклав завіт хрищення. Він залишив у спадок свій приклад відданості своїй місії, що тривала шість років у місцевості, яку тоді називали Індіанськими територіями. Щоб отримати своє звільнення від служіння на місії, він ішов пішки, а потім приєднався до обозу, що прямував з Оклахоми до Солт-Лейк-Сіті, подолавши відстань у приблизно 1770 км.

Невдовзі після того Божий пророк покликав його переїхати до південної частини Юти. Там він прийняв ще одне покликання служити на місії у своїй рідній Німеччині. Потім він відгукнувся на запрошення апостола Господа

Ісуса Христа допомогти побудувати колонії святих останніх днів у північній частині Мексики. Там його було знов покликано до Мехіко служити місіонером повного дня. Він з честю виконав ці покликання. Його поховано на маленькому цвинтарі в Чіуауа, Мексика.

Я наводжу ці факти не для того, щоб заявити про його велич, велич його справ, або велич того, що він зробив для своїх нащадків. Я наводжу ці факти, щоб вшанувати його за приклад віри і надії, що була у нього в серці.

Він прийняв ці покликання завдяки своїй вірі в те, що воскреслий Христос і наш Небесний Батько явилися Джозефу Сміту в гаю у штаті Нью-Йорк. Він прийняв їх, оскільки мав віру в те, що ключі священства у Господній Церкві було відновлено з владою запечатувати сім’ї навіки, якщо тільки в них буде достатньо віри, щоб дотримуватися своїх завітів.

Подібно до мого предка Генріха Айрінга ви можете бути першим у своїй сім’ї, хто проторує для інших шлях до вічного життя, укладаючи священні завіти, один за одним, і дотримуючись їх старанно і з вірою. З кожним завітом пов’язані певні обов’язки і обіцання. Для всіх нас, як і для Генріха, ці обов’язки іноді прості, але часто важкі. Однак пам’ятайте, що обов’язки повинні іноді бути важкими, бо їхня мета—рухати нас вперед на шляху до вічного життя з Небесним Батьком і Його Улюбленим Сином, Ісусом Христом.

Ви пам’ятаєте ці слова з книги Авраама:

“І стояв один серед них, Який був подібний Богові, і Він сказав тим, хто були разом з Ним: Ми зійдемо, бо є простір там, і ми візьмемо з цієї матері, і ми зробимо землю, на якій вони зможуть жити;

І в цьому ми випробуємо їх, щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм;

І тим, хто збереже свій перший стан, буде додано; а ті, хто не збереже першого стану свого, не матимуть слави в одному царстві з тими, хто збереже свій перший стан; а ті, хто збереже свій другий стан, матимуть славу, додану на їхні голови на віки вічні”².

Збереження нашого другого стану залежить від укладання нами завітів з Богом і відданого виконання обов'язків, які за цими завітами вимагаються від нас. Щоб дотримуватися священних завітів протягом всього життя, потрібна віра в Ісуса Христа, як нашого Спасителя.

Через падіння Адама і Єви всі ми маємо наш спадок—спокуси, випробування і смерть. Однак наш люблячий Небесний Батько дав нам дар—Свого Улюбленого Сина, Ісуса Христа, як нашого Спасителя. Завдяки цьому величному дару і благословенню Спокути Ісуса Христа всі люди мають спадок: обіцяння воскреснути і можливість для всіх, хто народився, жити вічно.

Найвеличніше з усіх благословень Бога, вічне життя, ми отримуємо лише тоді, якщо укладемо завіти, запропоновані в істинній Церкві Ісуса Христа Його вповноваженими слугами. Через падіння усім нам потрібні очищувальна дія хрещення і рукопокладання для отримання дару Святого Духа. Ці обряди повинні виконуватися людьми, які мають належне повноваження священства. Тоді за допомогою Світла Христа і Святого Духа ми можемо дотримуватися всіх завітів, які ми укладаємо з Богом, особливо тих, що пропонуються у Його храмах. Лише тоді та з цією допомогою будь-яка людина може заявляти право на свій законний спадок, як дитини Бога, у вічній сім'ї.

Для декого, хто слухає мене, це може здаватися майже нездійсненою мрією.

Ви бачили відданих батьків, що сумують через дітей, які відмовилися від своїх завітів з Богом або зробили вибір їх порушити. Але ці батьки можуть знайти втіху і надію, дізнаючись про досвід інших батьків.

Син Алми і сини царя Мосії покалися після жорстокого бунту проти завітів і заповідей Бога. Алма молодший бачив, як його син Коріантон полишив тяжкий гріх і повернувся до відданого служіння. У Книзі Мормона також описано чудо, коли ламанійці відмовилися від традицій виявляти ненависть до праведності, щоб укласти завіт померти заради збереження миру.

До Алми молодшого і синів Мосії було послано ангела. Цей ангел з'явився завдяки вірі та молитвам їхніх батьків і Божого народу. Ці приклади сили Спокути діяти у людських серцях можуть сповнити вас мужністю і принести втіху.

У наших намаганнях допомогти людям, яких ми любимо, прийняти свій вічний спадок, Господь дав усім нам джерело надії. Ми маємо Його обіцяння, коли продовжуємо намагатися зібрати людей до Нього, навіть якщо вони чинять опір Його запрошенню це зробити. Їхній опір засмучує Його, але Він не полишає зусиль, і так само слід чинити і нам. Своєю незмінною любов'ю Він встановлює досконалий приклад для нас: “І знову, скільки разів Я збирав вас, як квочка збирає своїх курчаток під свої крила, так, о ви, люди з дому Ізраїля, які загинули; так, о ви, люди з дому Ізраїля, ви, хто живе в Єрусалимі, як і ті, хто загинув; так, скільки разів Я хотів зібрати вас, як квочка збирає своїх курчаток, а ви не хотіли”³.

Ми можемо покладатися на це незмінне прагнення Спасителя привести з Собою всіх духовних дітей Небесного Батька назад до їхнього дому. Кожний відданий батько, дідусь та прадід має таке саме прагнення. Небесний Батько та Спаситель є для нас досконалими взірцями у тому, що ми можемо

і повинні робити. Вони ніколи не примушують до праведності, оскільки праведність повинна бути результатом вибору. Вони роблять праведність розпізнаваною для нас і дозволяють нам побачити, яку насолоду приносять її плоди.

Кожна людина, яка народжується у цьому світі, отримує Світло Христа, яке допомагає нам бачити і відчувати, що правильно і що хибно. Бог послав смертних слуг, які можуть, Святим Духом, розпізнати, що Він хотів би, щоби ми робили і що Він забороняє. Бог робить привабливим правильний вибір, дозволяючи нам відчувати результати нашого вибору. Якщо ми робимо правильний вибір, то знайдемо щастя—з часом. Якщо ми вибираємо зло, тоді настає смуток і розчарування—з часом. Ці наслідки є незмінними. Втім, їх настання часто відкладається для певної мети. Якби благословення надходили відразу, тоді правильний вибір не зміцнював би віру. А оскільки смуток також іноді відкладається на значний час, потрібна віра, щоб відчуті потребу в пошуку прощення гріха скоріше, ніж після того, як ми відчуємо його сумні та болісні наслідки.

Батько Легій сумував через вибір, зроблений деякими з його синів і їхніми сім'ями. Він був величним і добрим чоловіком—пророком Бога. Він часто свідчив їм про нашого Спасителя, Ісуса Христа. Він був взірцем слухняності та служіння, коли Господь закликав його полишити всі свої мирські статки, щоб врятувати свою сім'ю від знищення. Він продовжував свідчити своїм дітям до останніх днів свого життя. Подібно до Спасителя—і незважаючи на спроможність розпізнавати, що у них на

серці, і бачити майбутнє, як сумне, так і прекрасне,—Легій тримав свої руки розпростертими, щоб наблизити свою сім'ю до спасіння.

Сьогодні мільйони нащадків Батька Легія виправдовують його надію на них.

Що можемо робити ви і я, щоб навчатися з прикладу Легія? Ми можемо наслідувати його приклад, молитовно і спостережливо вивчаючи Писання.

Я рекомендую вам бачити короткострокову та довгострокову перспективу у намаганні залишити спадок надії вашій сім'ї. У короткій перспективі будуть труднощі та буде чутно рик Сатани. І буде те, чого слід очікувати терпеливо, з вірою, знаючи, що Господь діє у Свій власний час і Свій власний спосіб.

Є речі, які ви можете робити рано, поки ті, кого ви любите, ще юні. Пам'ятайте, що щоденну сімейну молитву, сімейне вивчення Писань і виголошення нашого свідчення на причасних зборах впровадити легше і значно ефективніше, коли діти ще маленькі. Молодші діти часто більш сприйнятливі до Духа, ніж ми усвідомлюємо.

Зростаючи, вони пам'ятатимуть гімни, які співали з вами. І навіть краще, ніж музику, вони запам'ятають слова з Писань і свідчення. Святий Дух може нагадати їм про все, але слова з Писань і гімнів пам'ятатимуться найдовше. Ці спогади стануть тією рушійною силою, яка може повернути їх назад, коли вони заблукають на якийсь час, можливо на роки, збившись зі шляху, що веде додому—до вічного життя.

Нам знадобиться бачення довгострокової перспективи, коли ті, кого ми любимо, відчувають привабливість світу і здається, що хмара сумнівів придушує їхню віру. Ми

маємо віру, надію і милосердя, щоб скеровувати нас і зміцнювати їх.

Я бачив це як радник двох живих пророків Бога. Вони—особистості з унікальним характером. І при цьому їм притаманний незгасаючий оптимізм. Коли хтось здійсмає тривогу щодо чогось у Церкві, їхня найчастіша відповідь: "О, все владнається". Вони, як правило, знають більше про цю проблему, ніж люди, що здійсмають тривогу.

Вони також знають шлях Господа і тому їх ніколи не полишає надія щодо Його царства. Вони знають, що Він стоїть на чолі. Він всемогутній і Він піклується. Якщо ви дозволите Йому бути провідником вашої сім'ї, все владнається.

Дехто з нащадків Генріха Айрінга, схоже, заблукали. Але багато з його праправнуків йдуть у храми Бога о 6:00 ранку, щоб виконувати обряди за предків, яких ніколи не бачили. Вони йдуть туди завдяки залишеному ним спадку надії. Він залишив спадок, право на який заявляють багато його нащадків.

Після всього, що ми можемо робити з вірою, Господь виправдає наші сподівання на величніші благословення для наших сімей, ніж ми можемо уявити. Він прагне найкращого для них і для нас, як Своїх дітей.

Усі ми діти живого Бога. Ісус із Назарета—Його Улюблений Син і наш воскреслий Спаситель. Це Його Церква. У ній є ключі священства і завдяки цьому сім'ї можуть бути вічними. Це наш безцінний спадок надії. Я свідчу, що це істина, в ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Henry Eyring reminiscences, 1896, typescript, Church History Library, 16–21.
2. Авраам 3:24–26.
3. 3 Нефій 10:5.

Представлено президентом Дітером Ф. Ухтдорфом
Другим радником в першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятих Апостолів і членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, Л. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлаза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна Л. Кука, Д. Тодда Крістофферсона і Ніла Л. Андерсена.

Вашингтон, штат Юта, США

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників у Першому Президентстві і Дванадцятих апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Зараз ми звільняємо з висловом щирої подяки старійшину Теда Р. Каллістера як генерального авторитета і члена президентства кворумів сімдесятників.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали старійшину Лінна Г. Роббінса як члена президентства сімдесятників.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Запропоновано, щоб ми звільнили наступних територіальних сімдесятників, починаючи з 1 травня 2014 року: Педро Е. Абулараха, Хуліо А. Ангуло, Віктора А. Аскнавіета, Дака Су Ба, Хуана С. Барроса, Колліна Х. Брікнелла, Денніса С. Брімхолла, Томаса М. Черрінгтона, Кіма Б. Кларка, Вінна Р. Дьюснапа, Родольфо С. Франко, Г. Гіллермо Гарсія, Хуліо С. Гонсалеса, Мауро Хунота Де Марія, Леррі С. Качера, Девіда Е. Лесуеро, Пауло С. Лоурейро, Стівена Дж. Лунда, Абрахама Мартінеса, Хьюго Е. Мартінеса, Сергія М. Мікуліна, Крістофера Б. Мандея, Хірофумі Накацука, Чікао Оіші, Алехандро С. Патанія, Ренато М. Петла, Анатолія К. Решетнікова, Джонатана С. Робертса, Дж. Крейга Рова, Роберта Б. Сміта, Уоррена Г. Тейта, Хесбона О. Усі,

Таніела Б. Ваколо, Ренді В. Вілкінсона і Чі Гонга (Сема) Вонга.

Ті, хто приєднуються до нас у вияві вдячності за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми звільнили голосуванням з виявом подяки братів Расселла Т. Осгаторпа, Девіда М. Мак-Конкі і Метью О. Річардсона як генеральне президентство Недільної школи.

Так само ми звільняємо всіх членів генерального правління Недільної школи.

Усі, хто бажає приєднатися до нас у вислові подяки цим братам і сестрам за їхнє чудове служіння і відданість, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали як нових членів першого кворуму сімдесятників Чі Гонга (Сема) Вонга і Йорга Клебінгата і як нових членів другого кворуму сімдесятників Леррі С. Качера і Хьюго Е. Мартінеса.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, може зробити це таким же чином.

Запропоновано, щоб ми підтримали наступних нових територіальних сімдесятників: Хуліо Сесара Акоста, Блейка Р. Аддера, Елейна С. Олларда, Таїчі Аоба, Карлоса Ф. Арредондо, Володимира Н. Астахова, Хорхе Т. Бессера, Майкла Х. Бурна, Ромуло В. Кабрера, Хосе

Клаудіо Ф. Кампоса, Ніколаса Кастанеда, Уолтера Чатора, Фука Чуена Зено Чоу, Дж. Кевіна Енса, К. Марка Фроста, Маурісіо Г. Гонсага, Леонарда Д. Грірі, Хосе Ігагуїре, Майкла Р. Дженсена, Адольфа Йохана Йохансона, Тае Гул Джанга, Вісіта Ханахема, Сергія А. Ковалова, Сергіо Красносельські, Мілана Ф. Кунца, Браїана Р. Ларсена, Геральдо Ліма, В. Жан-Р'єра Лоно, Тасара Макасі, Хумбулані Мдлече, Дейла Х. Мунка, Едуардо А. Норамбуена, Ютака Онда, Раймундо Рочеко Де Пінхо, Марко Антоніо Рейса, Стівена К. Ренделла, Р. Скотта Руніа, Олексія В. Самаїкіна, Едвіна А. Секстона,

Рола Х. Спітейла, Карлоса Уолтера Тревіно і Хуана А. Урра.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Запропоновано, щоб ми підтримали Теда Р. Каллістера як генерального президента Недільної школи, Джона С. Теннером як його першого радника і Девіна Г. Дюранта як його другого радника.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Ми відзначаємо, що брати Теннер і Дюрант обидва зараз служать президентами місій, тому вони не присутні тут, у Конференц-центрі.

Вони почнуть своє офіційне служіння у генеральному президентстві Недільної школи після звільнення як президентів місій у липні 2014 року.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу підтримку голосуванням, вашу віру, відданість і молитви.

Ми запрошуємо новопокликаних генеральних авторитетів зайняти свої місця на сцені. ■

Звіт ревізійного відділу Церкви за 2013 рік

Представлено Кевіном Р. Джергенсеном
Головним директором Ревізійного відділу Церкви

*Першому Президентству Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів*

Дорогі брати! Як установлено одкровенням у 120 розділі Учення і Завітів Рада з розподілення десятини схвалює витрати церковних коштів. Ця рада складається з Першого Президентства, Кворуму Дванадцятиох Апостолів та Верховного єпископату. Церковні підрозділи витрачали кошти згідно з затвердженими бюджетами і у відповідності з політикою і правилами.

Ревізійний відділ Церкви складається з дипломованих професіоналів і є незалежним від усіх інших відділів Церкви, він має відповідальність виконувати аудити з метою забезпечення перевірки щодо одержання надходжень,

витрати коштів і охорони церковних фондів.

Базуючись на виконаних перевітках, ревізійний відділ Церкви вважає, що всі фінансові операції, одержання надходжень, витрати коштів і церковних фондів Церкви у 2013 році записувалися і здійснювалися відповідно до затверджених церковних бюджетів і церковної політики і правил. Церква слідує практиці навчати своїх членів жити в межах бюджету, уникати боргів і робити заощадження на випадок потреби.

Надано з повагою,
Ревізійний відділ Церкви
Кевін Р. Джергенсен
Головний директор ■

Статистичний звіт за 2013 рік

Представлено Бруком П. Хейлзом
Секретарем Першого Президентства

Щоб проінформувати членів Церкви, Перше Президентство подає цей статистичний звіт стосовно зростання і стану Церкви на 31 грудня 2013 року.

Кількість церковних підрозділів

Колів	3 050
Місій.....	405
Округів.....	571
Приходів і філій	29 253

Кількість членів Церкви

Загальна кількість членів Церкви.....	15 082 028
Приріст дітей, на яких заведено запис Церкви.....	1 15 486
Охрищено на вернених.....	282 945

Місіонери

Кількість місіонерів повного дня.....	83 035
Кількість місіонерів церковного служіння	24 032

Храми

Кількість храмів освячених протягом 2013 року (Тегусігальпський Гондураський храм)	1
Загальна кількість храмів, які працювали наприкінці року	141

Старійшина Рассел М. Нельсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Виявляйте свою віру

День у день, на вашому шляху до вашої вічної долі, примножуйте вашу віру. Проголошуйте свою віру! Проявляйте свою віру!

Дорогі брати і сестри, ми висловлюємо вам наші найтепліші почуття любові і вдячності. Ми вдячні за те, що нам було доручено працювати з вами.

Під час нещодавнього польоту наш пілот оголосив, що при зниженні ми попадемо у зону турбулентності і що всі пасажери мають надійно пристебнути ремені безпеки. Як очікувалось, ми дійсно відчували турбулентність. Вона була потужною. По проході і за кілька рядів позаду мене налякана жінка запанікувала. З кожним жакливим ривком і різким поштовхом вона голосно кричала. Її чоловік намагався заспокоїти її, але безрезультатно. Вона продовжувала істерично волати доти, доки ми не пройшли через цю зону турбулентності й безпечно приземлилися. У період її тривоги я співчував їй. Оскільки віра є протиотрутою від страху, я безмовно жадав, аби я міг зміцнити її віру.

Пізніше, коли пасажери виходили з літаку, чоловік цієї жінки заговорив до мене. Він сказав: “Пробачте, моя дружина була так нажахана. Єдине, що я міг зробити, аби втішити її, це сказати їй, що старійшина Нельсон на цьому літаку,

так що тобі не треба хвилюватися”.

Я не впевнений, що моя присутність на цьому літаку хоч якось заспокоїла її, але я скажу, що одним з фактів реальності земного життя є те, що нашу віру буде випробувано і перевірено. Іноді ці випробування приходять, коли ми стикаємося з тим, що здається фатальним. Для цієї переляканої жінки літак, що несамовито трясся, представляв один з тих моментів, коли ми віч-на-віч стикаємося з силою нашої віри.

Коли ми говоримо про віру—віру, яка може зрушити гори—ми не говоримо про віру в цілому, а про віру в Господа Ісуса Христа. Віра в Господа Ісуса Христа може зміцнюватися в міру того, як ми дізнаємося про Нього і живемо за своєю релігією. Учення Ісуса Христа було задумано Господом, аби допомогти нам примножити нашу віру. Однак у сучасній мові слово *релігія* для різних людей має різні значення.

Слово *релігія* буквально означає “перев’язувати” або “прив’язуватися” до Бога¹. Питання, яке ми можемо поставити собі—чи так надійно ми прив’язані до Бога, що наша віра це показує чи ми насправді прив’язані до чогось іншого? Наприклад, в понеділок вранці я почув розмови щодо професійних спортивних ігор, які відбулися в минулу неділю. І я розмірковував про декого з цих палких фанів стосовно того, чи їхня “релігія” “прив’язує” їх тільки до якогось стрибаючого м’яча.

Ми можемо запитати себе, у що ми віримо? У команду? У бренд? У знаменитість? Навіть найкращі команди можуть програти. Знаменитості можуть зникнути. Є тільки Один, в Кому ваша віра завжди в безпеці,—і це Господь Ісус Христос. І вам треба виявляти свою віру!

Бог проголосив у *першій* із Своїх десяти заповідей: “Хай не буде тобі інших богів передо Мною!”² Також Він сказав: “Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся”³. Ще так багато людей знаходять спокій тільки в своєму банківському рахунку або беруть приклад зі своїх побратимів.

Лікарі, академіки й політики часто випробовуються вірою. У гонитві за своїми цілями, виявиться їхня релігія чи буде прихована? Чи прив’язані вони до Бога чи до людини?

Я пройшов подібне випробування кілька десятиліть тому, коли один з моїх колег медичного факультету засуджував мене через те, що я не міг відокремлювати свої професійні знання від моїх релігійних переконань. Він вимагав, щоб я *не* поєднував їх. Як я міг не робити цього? Істина є істина! Вона неподільна, і жодною її частиною не можна знехтувати.

Звідки б істина не з'являлася: з наукової лабораторії або через одкровення, усяка істина йде від Бога. Усяка істина є частиною евангелії Ісуса Христа⁴. Проте мене просили приховати свою віру. Я не виконав прохання мого колеги. Я дозволив своїй вірі проявлятися!

У будь-яких кар'єрних прагненнях вимагається слідувати суворим стандартам точності. Вчені цінують свою свободу вираження думок. Але повну свободу не можна відчувати, якщо частина чийось знань частково обмежується людськими заборонами.

Духовну істину не можна ігнорувати—особливо Божественні заповіді. Виконання Божих заповідей приносить благословення, завжди! Порушення Божих заповідей тягне за собою втрату благословень, завжди!⁵

У цьому світі існує забагато проблем, бо він населений недоскональними людьми. На їхні цілі й бажання сильно впливають їхня віра або її відсутність. Багато хто ставить інші пріоритети вище за Бога. Деякі сумніваються у важливості релігії в сучасному житті. Як у будь-яку епоху, так і сьогодні є ті, хто знущується або засуджує свободу релігії. Дехто навіть звинувачує релігію за число бід у світі. Треба зізнатися, були часи, коли звірства скоювалися в ім'я релігії. Але життя за Господньою чистою релігією, що означає прагнення стати істинним учнем Ісуса Христа,—це спосіб життя і щоденне зобов'язання, яке забезпечить божественним скеруванням. Живучи за своєю релігією, ви застосовуєте свою віру. Ви дозволяєте своїй вірі проявлятися.

Господь знав, що Його дітям буде необхідно дізнатися, як Його знайти. “Бо тісні ті ворота,—сказав Він,—і вузька та дорога, що веде до піднесення ... і мало таких, що знаходять її”⁶.

Писання дають один із найкращих способів знайти свій шлях і залишатися на ньому. Духовні знання також забезпечують дорогоцінним захистом. Наприклад, протягом всієї історії такі інфекції, як “пологова гарячка”, забрали життя багатьох

невинних матерів і немовлят. А втім, у Старому Завіті містилися точні принципи поводження з інфікованими хворими, написані понад 3000 років тому!⁷ Багато людей загинули через те, що людина в пошуках знань не прислухалася до Господнього слова!

Мої дорогі брати і сестри, чого нам бракує в нашому житті, якщо ми “завжди вч[имося], [але] ніколи не можемо] прийти до пізнання правди?”⁸ Ми можемо отримати величні знання з Писань і отримати натхнення через молитви віри.

Це допоможе нам у прийнятті щоденних рішень. Особливо, коли створюються і впроваджуються людські закони, Божі закони мають завжди бути нашим взірцем. У вирішенні спірних питань, ми маємо спочатку шукати Божого проводу.

Ми повинні “застосува[ти] усі писання до нас, ... нам на користь і в науку”⁹. Небезпека чатує, коли ми намагаємося поділити себе такими виразами, як “моє особисте життя” або навіть “моя найкраща поведінка”. Якщо людина намагається поділити своє життя на такі окремі відсіки, то вона ніколи не підніметься у повний зріст власної особистої цілісності—ніколи не стане повністю такою, якою *насправді* могла б стати.

Спокуса стати популярним може поставити громадську думку вище за Боже слово. Політичні кампанії і маркетингові стратегії широко використовують соціологічні опитування, аби сформувати свої плани. Результати цих опитувань є інформативними. Але їх навряд чи можна використати для виправдання непокори Божим заповідям! Навіть якщо “всі так роблять”, зло ніколи не буде добром. Лихо, брехня і темрява ніколи не будуть істиною, навіть якщо вони популярні. Слова у Писаннях застерігають: “Горе тим, що зло називають добром, а добро злом, що ставлять темноту за світло, а світло за темряву”¹⁰.

Після Першої світової війни стала популярною досить непристойна пісня. У підтримку аморальності, в ній обіцялося, що 50 мільйонів людей не можуть помилятися. Але насправді, 50 мільйонів людей *можуть* помилятися—цілковито помилятися. Аморальність все ще

залишається аморальністю в очах Бога, Який одного дня судитиме всі наші вчинки і бажання¹¹.

Страху і зраді, які переважають у світі сьогодні, протистоять віра і мужність моєї улюбленої дочки Емілі, яка тепер живе по той бік завіси. Коли земне життя покидало її охоплене раком тіло, вона ледве могла говорити. Але з посмішкою на своєму обличчі, вона сказала мені: “Тату, не турбуйся про мене. Я знаю, що зі мною все буде гаразд!” Віра Емілі виявлялася—і виявлялася чітко—у той хвилюючий момент, коли нам це було вкрай необхідно.

Ця красива молода мати п'яťох дітей повністю вірила своєму Небесному Батьку, Його плану і у вічне благополуччя її сім'ї. Вона була надійно прив'язана до Бога. Вона була абсолютно вірною завітам, укладеним з Господом і з її чоловіком. Вона любила своїх дітей, але перебувала в стані миру, незважаючи на її неминучу розлуку з ними. Вона вірила

у своє майбутнє і в їхнє також, тому що вона вірила у нашого Небесного Батька і Його Сина.

У 1986 році президент Томас С. Монсон сказав: “Звичайно, ми будемо стикатися зі страхом, зазнавати глузувань і натикатися на спротив. Маймо ж мужність кинути виклик громадській думці, мужність, щоб вистояти за принцип. Мужність, не компроміс, дарує усмішку Божого схвалення. ... Пам'ятайте, що всі люди мають свої страхи, але ті, хто дивиться своїм страхам в обличчя з [вірою], також є мужніми”¹².

Порада президента Монсона не залежить від часу! Так що я закликаю вас, мої дорогі брати і сестри: день у день, на вашому шляху до вашої вічної долі, примножуйте вашу віру. Проголошуйте свою віру! Проявляйте свою віру!¹³

Я молюся, аби ви надійно прив'язалися до Бога, щоб Його вічні істини були закарбовані на вашому серці навечно. І я молюся, щоб

протягом усього вашого життя ви проявляли свою віру! В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Коли народжується дитина, пуповина перев'язується лігатурою в двох місцях і розрізається між цими двома лігатурами. Лігатура (латинською *ligature*)—це нитка—надійна нитка. Слово *religi*a походить від латинського коріння, *re* означає “знову” або “назад до” і ймовірно, що *ligare* означає “зв'язувати” або “перев'язувати”. Таким чином, ми розуміємо, що релігія “прив'язує віруючих до Бога”.
2. Вихід 20:3. Крім того, Господь сказав: “Наверніться, і відступіть від ваших божків; і від усіх ваших гидот відверніть[ся]” (Єзекіль 14:6).
3. Учення і Завіти 6:36.
4. Див. Спенсер В. Кімбол, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Едвард А. Кімбол (1982), с. 391.
5. Див. Мосія 2:41; Учення і Завіти 8:30–33; 82:10. Цей принцип є істинним для всіх, бо “не дивитись Бог на обличчя” (Дії 10:34; див. також Мороній 8:12).
6. Учення і Завіти 132:22.
7. Див. Левит 15:13.
8. 2 Тимофію 3:7.
9. 1 Нефій 19:23.
10. Ісаія 5:20.
11. Писання вчать: “Прийдіть до Господа, до Святого. Пам'ятайте, що стежки Його праведні. Ось, ця путь для людини вузька, але вона лежить у вірному напрямі перед нею, і охоронець воріт є Святий Ізраїля; і Він не наймає ніякого слуги для того; і немає ніякої іншої путі, крім тієї, що крізь ці ворота; бо Його не можна обманути, бо ім'я Його Господь Бог” (2 Нефій 9:41).
12. Томас С. Монсон, “Courage Counts,” *Ensign*, лист. 1986, с. 41. Одного разу президент Монсон дав цю надихаючу настанову: “Щоб жити у піднесенні, ми маємо розвивати здатність зустрічати проблеми з мужністю, розчарування з бадьорістю, а перемогу зі смиренням. ... Ми—сини і дочка живого Бога, за Чийм образом ми були створені. ... Ми не можемо щиро дотримуватися цього переконання, не переживаючи нового глибокого відчуття сили і міці, а саме сили жити за Божими заповідями, міці протистояти спокусам сатани” (“Yellow Canaries with Gray on Their Wings,” *Ensign*, лип. 1973, с. 43).
13. “Відриньте від себе всю безбожність” (Мороній 10:32). Не слід боятися людини більше, ніж Бога (див. Учення і Завіти 3:7, 59:5).

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Я вам приклада дав”

Найкращим прикладом серед усіх людей, які будь-коли жили на цій землі, є наш Спаситель, Ісус Христос. ... Він запрошує нас наслідувати Його досконалий приклад.

Коли я обдумував свій обов'язок ділитися евангелією, то згадав про своїх близьких, чий ніжний вплив допоміг мені знайти призначений Богом шлях, який сприяв моєму духовному розвитку. У важливі моменти мого життя Небесний Батько благословляв мене кимось, хто достатньо турбувався про мене, аби допомогти мені зробити правильний вибір. Вони виконували слова Спасителя: “Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив”¹.

Коли я був дитиною, мій батько не був членом Церкви і моя мама стала малоактивною. Ми жили у місті Вашингтон, а батьки моєї матері жили на відстані понад 4000 км від нас у штаті Вашингтон. Через кілька місяців після мого 8-го дня народження бабуся Уїтл перетнула усю країну, приїхавши до нас у гості. Бабуся переживала, що ні я, ні мій старший брат не були охрищені. Я не знаю, що вона сказала про це моїм батькам, але я знаю, що одного ранку вона повила мене і мого брата у парк і поділилася з нами своїми почуттями про важливість хрищення і регулярного відвідування церковних зборів. Я не пам'ятаю, що саме

вона казала, але її слова якимось чином торкнулися мого серця і не-вдовзі ми з братом охристися.

Бабуся продовжувала підтримувати нас. Я пам'ятаю, що коли б мене чи брата не призначали виступати в церкві, ми телефонували їй аби отримати якісь поради. Через кілька днів поштою приходив написаний від руки виступ. З плином часу її поради надходили у вигляді короткого плану, який вимагав з нашого боку більших зусиль.

Бабуся застосовувала дуже правильне співвідношення сміливості і поваги, допомагаючи нашому батькові зрозуміти, наскільки важливо те, що він возить нас на церковні збори. Усіма прийнятними способами вона допомагала нам відчувати потребу в евангелії у нашому житті.

А найважливішим було наше знання про те, що бабуся любила нас і що вона любила евангелію. Вона була дивовижним прикладом! Як же я вдячний за свідчення, яким вона поділилася зі мною, коли я був дуже юним. Її вплив змінив напрям мого життя, спрямувавши його до вічного блага.

Пізніше, коли я майже закінчив навчання в університеті, я закохався

у красиву молоду жінку, яку звали Дженін Уоткінс. Я вважав, що у неї теж починали зароджуватися до мене глибокі почуття. Якось увечері, коли ми спілкувалися про майбутнє, вона у слухний момент обережно висловила думку, яка навіки змінила моє життя. Вона сказала: “Коли я вийду заміж, то за відданого колишнього місіонера і у храмі”.

До того я навіть не задумувався про місію. Того вечора моя мотивація стосовно можливого служіння на місії кардинально змінилася. Я пішов додому і не міг думати ні про що інше. Я не спав усю ніч. Наступного дня я ніяк не міг зосередитися на навчанні. Після багатьох молитов я вирішив зустрітися з моїм єпископом і почати заповнювати папери для служіння на місії.

Дженін ніколи не просила мене служити на місії *заради неї*. Вона любила мене достатньо сильно для того, аби висловити своє переконання, а потім дати мені можливість самому працювати над вибором напрямку мого життя. Ми обоє служили на місії і пізніше були запечатані в храмі. Сміливість Дженін і її відданість своїй вірі мали величезний вплив на наше спільне життя. Я переконаний, що ми б не досягли того щастя, яким насолоджуємося, якби не її сильна віра у принцип першочергового служіння Господу. Вона є чудовим прикладом праведності!

І бабуся Уїтла, і Дженін, обидві любили мене досить сильно, аби ділитися своїм переконанням про те, що обряди евангелії і служіння Батьку Небесному благословлять моє життя. Жодна з них не примушувала мене і не давала мені відчуття, що я погана людина. Вони просто любили мене і любили Батька Небесного. Обидві знали, що

Він може зробити з мого життя щось краще, ніж те, що зробив би я сам. Кожна сміливо і з любов'ю допомогла мені знайти шлях до найбільшого щастя.

Як може кожен з нас стати такою люблячою людиною і мати великий вплив? Нам обов'язково слід щиро любити тих, кому ми бажаємо допомогти в праведності, щоб вони могли почати розвивати впевненість у любові Бога. Для дуже багатьох у світі найперше завдання у прийнятті евангелії—це розвинути віру в Батька Небесного, Який любить їх досконалою любов'ю. Таку віру розвинути легше, якщо їхні друзі або члени сім'ї будуть так само любити їх.

Якщо ви дасте їм впевненість у тому, що любите їх, це допоможе їм мати віру в любов Бога. Потім, якщо ви будете помірковано і з любов'ю спілкуватися з ними, їхні життя будуть благословенні уроками, які ви засвоїли, досвідом, який ви отримали, і принципами, на які ви спиралися, знаходячи вирішення власним

проблемам. Виявіть вашу щирю зацікавленість їхнім благополуччям; потім поділіться вашим свідченням про евангелію Ісуса Христа.

Ви можете допомагати способами, які ґрунтуються на принципах і доктрині. Заохочуйте тих, кого любите, прагнути дізнатися, яких дій чекає від них Господь. Один із способів цього—це поставити їм запитання, які змусять їх замислитися, а потім дати їм достатньо часу—можливо це будуть години, дні, місяці, чи більше—на обдумування і самостійні спроби знайти відповіді. Можливо вам треба буде допомогти їм навчитися молитися і дізнаватися, як розпізнавати відповіді на їхні молитви. Допоможіть їм усвідомити, що Писання є ключовим джерелом, з якого можна отримати і зрозуміти ті відповіді. Таким чином ви допоможете їм підготуватися до майбутніх можливостей і викликів.

Мета Бога “здійснювати безсмертя і вічне життя людини”². Це є основою усього, що ми робимо. Іноді ми настільки загрузаємо в

тому, що нам здається цікавим, або настільки поринаємо у буденні клопоти, що втрачаємо бачення цілей Бога. Якщо ви постійно зосереджуєте ваше життя на найосновніших принципах, ви зрозумієте, що вам робити, принесете більше плодів для Господа і знайдете більше особистого щастя.

Якщо ви зосереджуєте своє життя на основних принципах плану спасіння, ви більше зосередитесь на тому, щоб ділитися своїм знанням, оскільки усвідомлюєте вічну важливість обрядів євангелії. Ви поділитесь знаннями у спосіб, який викличе у ваших друзів бажання духовно зміцнитися. Ви допоможете тим, кого любите, забажати узяти зобов'язання виконувати усі Його заповіді і взяти на себе ім'я Ісуса Христа.

Пам'ятайте, що навернення людей—це лише частина роботи. Завжди намагайтеся зміцнювати сім'ї. Навчайте з огляду на важливість запечаткування сімей у храмі. Для деяких сімей на це підуть роки. Так це було у випадку з моїми батьками. Через багато років після мого хрещення, мій батько хрестився, а пізніше наша сім'я запечаталася у храмі. Мій батько служив у храмі запечатувачем і моя мама служила

там з ним. Коли у вас є бачення запечатувальних обрядів храму, ви допоможете будувати царство Бога на землі.

Пам'ятайте, любов до тих, кому ви бажаєте допомогти, створює міцну основу для впливу на них. Вплив моєї бабусі Уїтл і моєї дружини Дженін був би незначним, якби я спочатку не знав, що вони любили мене і бажали для мене в житті найкращого.

Нехай ваша любов до них супроводжується довірою. У деяких випадках довіряти може бути складно, але знайдіть спосіб довіряти їм. Діти Батька Небесного можуть робити

Сідней, Австралія

дивовижні речі, коли відчувають, що їм довіряють. Кожна дитина Бога у цьому смертному житті колись вибрала план Спасителя. Довіряйте, що отримавши можливість, вони зроблять це знову.

Діліться принципами, які допоможуть тим, кого ви любите, просуватися вперед на путі до вічного життя. Пам'ятайте, ми всі зростаємо поступово. Ваше розуміння євангелії зростало у такий же спосіб. Розповідайте про євангелію *простими* словами.

Ваше особисте свідчення про Спокуту Ісуса Христа є сильним інструментом. Супроводжуючими ресурсами є молитва, Книга Мормона та інші Писання і ваша відданість обрядам євангелії. Усе це запросить скерування Духа, на яке вам так важливо спиратися.

Аби бути ефективними і робити те, що робив Спаситель³, зосереджуйтеся на цьому основному принципі євангелії: *Спокута Ісуса Христа дає нам змогу стати більше схожими на нашого Батька Небесного, щоб ми могли жити разом у вічності з нашими сім'ями.*

Для нашої роботи немає більш фундаментального вчення, ніж Спокута Ісуса Христа. За кожної

підходящої можливості свідчать про Спасителя і силу Його Викупної жертви. З допомогою Писань навчайте про Нього і про те, чому Він є досконалим зразком в житті кожного⁴. Вам треба буде старанно навчатися. Не будьте настільки зайнятими дрібними справами, щоб це завадило вам вивчити доктрину і вчення Господа. Маючи міцну особисту доктринальну базу, ви зможете бути сильним джерелом поширення життєдайних істин з людьми, яким вони конче потрібні.

Найкращий спосіб служити нашому Батькові Небесному—це праведно впливати на інших і служити їм⁵. Найкращим прикладом серед усіх людей, які будь-коли жили на цій землі, є наш Спаситель, Ісус Христос. Його служіння у смертному житті було сповнене навчання, служіння і любові до людей. Він сидів з людьми, яких вважали негідними Його присутності. Він любив кожного з них. Він розпізнавав їхні потреби і навчав їх Своїй евангелії. Він запрошує нас наслідувати Його досконалий приклад.

Я знаю, що Його евангелія—це шлях до миру і щастя у цьому житті. Давайте пам'ятати чинити так, як це робив Він, ділячись нашою любов'ю, довірою і знанням про істину з іншими, хто ще не прийняв яскраве світло евангелії. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 13:15.
2. Мойсей 1:39.
3. Див. Іван 13:15.
4. Див. наприклад, Лука 22:39–46; Іван 8:3–11; Филип'янам 4:13; Якова 5:15–16; 1 Івана 1:7; 2 Нефій 1:15; 2; 25:17–30; 31; Книга Якова 4; Алма 7; 42; 3 Нефій 11–30; Мороній 10:32–33; Учення і Завіти 18:10–16; 19:13–19; 29:3; 88:1–13; 138:2–4; Мойсей 5:6–12.
5. Див. Матвій 22:35–40; Мосія 2:17.

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте”

Використання своєї свободи вибору, аби слухатися, означає вибрати “[чинити] правду, хай нелегко буває”.

Брати і сестри, з усіх вивчених нами уроків з життя Спасителя, немає більш чіткого і яскравого, ніж урок послухності.

Приклад Спасителя

На доземній Раді на небі Люцифер повстав проти плану Небесного Батька. Ті, хто пішов за Люцифером, припинили свій вічний розвиток—будьте уважними у виборі за ким йти!

Тоді Ісус висловив своє зобов'язання слухатися, кажучи: “Батьку, хай буде Твоя воля, і слава Твоя навіки”¹. Протягом Його служіння “Він перестраждав спокуси, але не звертав [на них] уваги”². Дійсно, Він “навчився послуху з того, що вистраждав був”³.

Через те, що Спаситель був послухним, Він спокутував наші гріхи, уможливаючи наше воскресіння і готуючи для нас шлях, щоб повернутися до Небесного Батька, Який знав, що ми робитимемо помилки, навчаючись послухності у земному житті. Коли ми слухаємося, ми приймаємо

Його жертву, бо “ми віримо, що завдяки спокуті Христа все людство може бути спасеним через послухність законам і обрядам евангелії”⁴.

Ісус простою, легкорозумілою мовою вчив нас бути послухними: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!”⁵ та “Іди вслід за Мною!”⁶

Приймаючи хрищення, ми “[беремо] на себе ім'я Христа” і входимо “у завіт з Богом, що [ми будемо] послухними до кінця [нашого] життя”⁷. Кожної неділі ми оновлюємо цей завіт хрищення, коли приймаємо причастя і свідчимо про те, що ми готові дотримуватися заповідей. Ми прагнемо отримати прощення за будь-які думки, почуття або дії, які не відповідають волі нашого Небесного Батька. Коли ми каємося, відвертаючись від непокори і знову стаючи послухними, ми виказуємо свою любов до Нього.

Види послухності

Живучи за евангелією, ми розвиваємо своє розуміння послухності.

Часом ми спокушаємося слідувати тому, що я називаю “природною людською послухністю”, коли ми непокірно відкидаємо Божий закон на користь нашої мудрості або наших бажань чи навіть популярності. Через те, що так багато людей цим користуються, таке спотворення

послушності применшує Божі норми в нашій культурі і в наших законах.

Час від часу члени Церкви можуть долучатися до “вибіркової послухності”, стверджуючи, що люблять Бога і шанують Бога, в той час як відсортовують і вибирають, яким

із Його заповідей та вчень—і вчень та порад Його пророків—вони слідуватимуть повністю.

Деякі слухаються вибірково, тому що вони не можуть сприйняти всі причини для дотримання заповіді, так само, як діти не завжди розуміють причини правил та порад своїх батьків. Але ми завжди знаємо причину, чому ми йдемо за пророками, бо це Церква Ісуса Христа, і саме Спаситель направляє Своїх пророків у всі розподіли.

У процесі поглиблення нашого розуміння послухності ми визнаємо важливість ролі свободи вибору. Коли Ісус був у саду Гефсиманському, Він тричі молився до Свого Батька на Небі: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...”⁸. Бог не позбавив Спасителя вибору, але все ж Він милостиво послав ангела, аби зміцнити Свого улюбленого Сина.

Спаситель стикнувся і ще з одним випробуванням на Голгофі, куди він міг покликати легіони ангелів, щоб вони зняли Його з хреста, але Він зробив свій власний вибір—послушно витерпіти до кінця і завершити Свою спокутну жертву, незважаючи на те, що це означало пережити великі страждання і навіть смерть.

Духовно зріла послухність—це “послушність Спасителя”. Її мотивом є щира любов Небесного Батька і Його Сина. Коли ми добровільно слухаємося, як це зробив наш Спаситель, ми цінуємо слова нашого Небесного Батька: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав”⁹. І ми з нетерпінням чекаємо почути, увійшовши в присутність нашого Небесного Батька: “Гаразд, ... добрий і вірний [слуга]! ... увійди до радощів пана свого!”¹⁰

Використання своєї свободи вибору, аби слухатися, означає вибрати «[чинити] правду, хай нелегко буває»¹¹. Цей вибір вимагає витримки та приносить впевненість, вічне щастя і відчуття досягнутих можливостей як нам, так і, завдяки прикладу, оточуючим нас людям; і в ньому завжди міститься глибоке особисте зобов'язання підтримувати провідників священства і слідувати їхнім вченням та настановам.

Наслідки

У процесі вибору, слухатися чи ні, нам завжди корисно пам'ятати наслідки нашого вибору. Чи розуміли Люцифер і його послідовники наслідки вибору, коли вони відхилили план Небесного Батька? Якщо так, чому вони зробили такий жадливий вибір? Ми можемо поставити собі аналогічне запитання: чому хтось з нас вирішує бути неслухняними, коли ми знаємо про вічні наслідки гріха? Писання дають відповідь: причина, з якої Каїн і деякі з дітей Адама та Єви вирішили не підкорятися, криється в тому,

що «вони любили Сатану більше, ніж Бога»¹².

Наша любов до Спасителя є складовою послухності, яку мав Спаситель. Намагаючись бути слухняними в наші дні, ми виявляємо нашу любов і повагу до всіх дітей Небесного Батька. Проте неможливо заради цієї любові до інших змінити Божі заповіді, які були дані для нашого блага! Наприклад, заповідь «не вбивай, не роби нічого подібного до цього»¹³ заснована на духовному законі, який захищає всіх Божих дітей, навіть ще ненароджених. Тривалий досвід показує, що коли ми нехтуємо цим законом, це призводить до незмірної скорботи. Однак багато хто вважає, що обривати життя ненародженої дитини з причин переваги або зручності є прийнятним.

Виправдання непокори не змінює духовного закону або його наслідків, але призводить до плутанини, мінливості, блукання невідомими шляхами, розгубленості і горя. Як учні Христа, ми маємо священний обов'язок дотримуватися його

законів і заповідей та завітів, що ми беремо на себе.

У грудні 1831 року декого з братів покликали допомогти вгамувати неприязні почуття, які почали проявлятися до Церкви. Через пророка Джозефа Сміта Господь скерував їх у незвичний, навіть дивний спосіб:

«Приводьте у замішання своїх ворогів; закликайте їх зустрічатися з вами і на людях, і приватно. ...

Отже, нехай вони подадуть свої сильні докази проти Господа.

... Ніяка зброя, яку створено проти вас, не буде успішною;

І хто б не підняв свій голос проти вас, він зазнає поразки в Мій належний час.

Отже, дотримуйтесь Моїх заповідей; вони є істинними і вірними»¹⁴.

Уроки у Писаннях

У Писаннях є багато прикладів пророків, які навчилися урокам послухності з власного досвіду.

Джозеф Сміт пізнав такі наслідки непокори, коли піддався тиску свого добродійника, друга і писаря Мартіна Гарріса. У відповідь на

прохання Мартіна Джозеф попросив у Господа дозволу позичити перші 116 сторінок рукопису Книги Мормона, щоб Мартін міг показати їх своїм рідним, але Господь Джозефу цього не дозволив. Мартін благав Джозефа попросити Господа знову. Після третього прохання Господь дав дозвіл показати рукопис п'ятьом конкретним людям. “За найсвятішим завітом Мартін зв'язав себе цією угодою. Коли він приїхав додому і відчув тиск, накладений на нього, забув він свою урочисту клятву й дозволив іншим оглядати рукопис, в результаті чого хитрощами зник він з його рук”¹⁵, і рукопис було загублено. Як наслідок, Господь дорікав Джозефу і відмовив у дозволі продовжувати перекладати Книгу Мормона. Джозеф страждав і покався у своїй провині за те, що піддався тиску інших людей. Через якийсь час Джозефу було дозволено відновити свою перекладацьку роботу. Джозеф навчився цінному уроку послухності, який служив йому до кінця його життя!

Пророк Мойсей надає ще один приклад. Коли Мойсей слухняно

взяв жінку-кушитянку за дружину, Маріям і Аарон нарікали на нього. Але Господь заборонив їм, кажучи: “Говорю Я з [Мойсеєм] уста до уст”¹⁶. Господь використав цей надзвичайний випадок, аби навчити членів Церкви у нашому розподілі. У 1830 році Хайрам Пейдж стверджував, що отримав одкровення для Церкви. Господь зробив йому зауваження і навчав святих: “І ти маеш бути покірним тому, що Я дам [Джозефу], так само, як і Аарон”¹⁷, “бо він отримує їх так само, як Мойсей”¹⁸.

Послушність приносить благословення, “і коли ми отримуємо якесь благословення від Бога, то це завдяки виконанню того закону, на якому воно ґрунтується”¹⁹.

Послушності навчаються завдяки прикладу. Ми навчаємо наших дітей завдяки тому, як ми живемо: “Вчися мудрості змолоду; так, вчися змолоду виконувати заповіді Бога”²⁰.

Послушність робить нас поступово сильнішими, здатними сумлінно витерпіти випробування і переживання в майбутньому. Послушність у Гефсиманії підготувала

Спасителя до того, щоб підкоритися і витерпіти до кінця на Голгофі.

Мої улюблені брати і сестри, слова Адама висловлюють почуття мого серця:

“І ось, мої улюблені браття, я сказав це вам, щоб збудити вас до відчуття вашого обов'язку перед Богом, щоб ви могли йти невинними перед Ним. ...

І ось, я б хотів, щоб ви були смиренними, і покірними, і слухняними; ... будучи старанними у виконанні заповідей Бога в усі часи”²¹.

Я складаю своє особливе свідчення про те, що наш Спаситель живе. Завдяки тому, що Він слухався “кожне коліно вклониться, і кожний язик сповідається ..., що Він є [наш Спаситель]”²². Любімо ж Його так сильно і віруймо в Нього настільки віддано, аби ми дійсно слухалися, дотримувалися Його заповідей та повернулися, аби жити з Ним навечно у царстві Бога нашого. Про це я молюся, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 4:2.
2. Учення і Завіти 20:22.
3. Євреям 5:8.
4. Див. Уложення віри 1:3.
5. Іван 14:15.
6. Лука 18:22.
7. Мосія 5:8.
8. Матвій 26:39; див. також вірші 42, 44.
9. Матвій 3:17; див. також 3 Нефій 11:7.
10. Матвій 25:21.
11. “Правду чини”, *Гімни*, с. 142.
12. Мойсей 5:13.
13. Учення і Завіти 59:6.
14. Учення і Завіти 71:7–11.
15. Джозеф Філдінг Сміт, *Essentials in Church History*, (1922) с. 65; див. також Учення і Завіти 3.
16. Числа 12:8.
17. Учення і Завіти 28:3.
18. Учення і Завіти 28:2.
19. Учення і Завіти 130:21; див. також вірш 20.
20. Адама 37:35.
21. Адама 7:22–23.
22. Мосія 27:31.

Старійшина Клаудіо Д. Сівік
Сімдесятник

Не йдімо хибним шляхом

*Я молюся, щоб ми не втрачали з поля зору шлях,
аби завжди підтримувати зв'язок з небесами.*

Маленький хлопчик займався на фортепіано, і торговець, побачивши його через вікно, запитав: “Твоя мати вдома?”

На що хлопчина відповів: “А ... як ви думаєте?”

Наші любі п'ятеро дітей грають на фортепіано завдяки мотивації моєї дружини! Коли вчитель приходив до нас додому, наш син Едріан тікав і ховався, щоб пропустити свій урок. Але одного разу сталося щось чудове! Він полюбив музику настільки, що він продовжував займатися сам.

Було б чудово, якби ми могли досягти цього у процесі нашого навернення. Було б прекрасно мати глибоко в наших серцях бажання дотримуватися заповідей без чийогось постійного нагадування і мати тверде переконання, що, якщо ми йтимемо правильним шляхом, ми будемо мати благословення, обіцяні у Писаннях.

Кілька років тому я разом з моєю дружиною, нашою дочкою Евелін і другом сім'ї пішли до Національного парку Арки. Одна з найвідоміших там арок називається Делікейт Арк (“Витончена арка”). Ми вирішили

пройти близько 2 кілометрів, збираючись на гору для того, щоб дістатися цієї арки.

Ми почали наш шлях з великим ентузіазмом, але пройшовши невелику відстань, іншим знадобилась перерва. Через те, що я дуже хотів туди потрапити, я вирішив йти далі сам. Не звертаючи уваги на шлях, що я мав подолати, я пішов слідом за одним чоловіком, який, здавалося,

рухався вперед дуже впевнено. Шлях ставав дедалі важчим, і мені доводилося перестрибувати з одного каменя на інший. Через цю перешкоду я був упевнений, що жінки у моїй групі ніколи б не спромоглися на таке. Раптом я побачив Делікейт Арк і, на мій подив, я зрозумів, що вона стоїть в недосяжному для мене місці.

З великим розчаруванням я вирішив повернутися назад. Я з нетерпінням чекав, доки ми зустрінемося знову. Я відразу запитав: “Ви дійшли до Делікейт Арк?” Вони радісно відповіли мені, що дійшли. Вони пояснили, що стежили за знаками, які вказували шлях і завдяки уважності та зусиллям, досягли свого місця призначення.

На жаль, я вибрав неправильний шлях. Якому великому уроку я навчився в той день!

Як часто ми помиляємося щодо правильного шляху, дозволяючи тенденціям світу вести нас? Ми маємо постійно запитувати себе, чи є ми виконавцями слів Ісуса Христа.

Чудесне вчення міститься у книзі Івана:

“Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в Мені перебувати не будете.

Я—Виноградина, ви—галузя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви” (Іван 15:4–5).

Використовуючи цю аналогію, ми дуже точно бачимо незвичайні стосунки, які ми маємо з Ісусом Христом і важливість, яку Він покладає на кожного з нас. Він є корінь і стовбур, який наділяє нас живою водою, живиця, що дає нам наснагу, аби ми могли приносити більше плодів. Ісус Христос вчив нас у такий спосіб, що як галузя—або істоти, залежні від Нього—ми ніколи не маємо недооцінювати значення Його вчень.

Існують серйозні помилки, і якщо ми не виправимо їх вчасно, зрештою вони можуть відвести нас від правильного шляху. Якщо ми покаємося і виправимося, такий

досвід дасть нам змогу упокоритися, змінити наші дії і ще раз наблизитися до нашого Небесного Батька.

Я хочу привести приклад цього поняття, посилаючись на один з найбільш драматичних моментів у житті Пророка Джозефа Сміта. Завдяки цьому досвіду Спаситель подарував нам безцінні вчення щодо принципів, які ми маємо пам’ятати протягом усього нашого життя. Це сталося, коли Мартін Гарріс загубив 116 перекладених сторінок першої частини Книги Мормона.

Після того, як Пророк покаявся за невиконання Божої поради, він отримав одкровення, що міститься у розділі 3 Учення і Завітів (див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 71–73). З того, що написано з 1 по 10 вірші, я хотів би підкреслити три принципи, які ми маємо завжди пам’ятати:

1. Діяння і наміри Бога не можуть бути зруйнованими.
2. Нам не слід боятися людини більше, ніж Бога.

3. Існує потреба у постійному покаянні.

У 13 вірші Господь вчить нас чотирьом діям, які ми ніколи не повинні робити:

1. Зневажати поради Бога.
2. Порушувати найбільш священні обіцяння, які було дано перед Богом.
3. Покладатися на своє власне судження.
4. Хвалитися своєю власною мудрістю.

Я молюся, щоб ми не втрачали з поля зору шлях, аби завжди підтримувати зв’язок з небесами, щоб течії світу не знищили нас.

Якщо хтось з вас доходить до місця, де може зійти з Господнього шляху—в будь-якій точці на цьому шляху—ви відчуєте гіркоту з почуттям великого жалкування через те, що зневажали поради Бога, порушували найсвятіші обіцяння, дані перед Богом, через

те, що покладалися на своє власне судження чи вихвалялися своєю власною мудрістю.

Якщо проблема в цьому, я закликаю вас покаятися і повернутися на правильний шлях.

Одного разу онук подзвонив своєму дідові, аби привітати його з днем народження. Він запитав його, скільки йому років. Дідусь сказав, що йому виповнилося 70 років. Його онук на мить замислився, а потім запитав: “Дідусь, невже ти почав свій шлях в 1 рік?”

У часи дитинства та юності люди думають, що вони ніколи не старітимуть; поняття смерті завжди здається примарним—то для дуже, дуже старих людей—і досягнення цього моменту все ще на відстані вічності. Час йде, місяці і пори року, поки не починають з’являтися зморшки, слабшають сили, необхідність відвідувати лікаря частішає і так далі.

Настане день, коли ми знову зустрінемося з нашим Викупителем і Спасителем, Ісусом Христом. Я закликаю, аби за цієї священної і величної події ми змогли розпізнати Його завдяки знанню, що ми маємо про Нього і завдяки тому, що слідували Його вченням. Він покаже нам знаки в Своїх руках і ногах, й ми возз’єднаємося разом у міцних обіймах, плачучи від радості, бо слідували Його шляхом.

Я свідчу чотирьом кінцям землі, що Ісус Христос живе. Він спонукає нас: “Прислухайтесь, о ви, народи землі, і почуйте слова Того Бога, Який створив вас” (УЗ 43:23). Маймо ж всі здатність осягати, дослухатися, осмислювати і правильно тлумачити послання “Того Бога, Який створив [нас]”, аби не відхилитися від Його шляху, я благаю в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина У. Крейг Цвік
Сімдесятник

Що ви думаєте?

*Я закликаю вас мати звичай ставити, з чуйною повагою до чужого досвіду, це запитання:
“Що ви думаєте?”*

Сорок один рік тому я заїз на водійське сидіння 18-колесного сідлового тягача зі своєю красивою дружиною Джен і нашим малолітнім сином Скотті. Ми везли велику партію будівельних матеріалів через кілька штатів.

У ті часи не існувало ременів безпеки або дитячих автокрісел. Моя дружина тримала нашого дорогоцінного сина на руках. Її зауваження: “Ми безперечно високо над землею” мало хоч трохи натякнути мені на її погане передчуття.

Завершивши наш спуск над історичною ущелиною Доннера, крутою ділянкою шосе, кабіна вантажівки раптово й несподівано заповнилася густим димом. Майже нічого не було видно, і ми ледь дихали.

Маючи важке устаткування, було не достатньо просто тиснути на гальма, щоб швидко зменшити швидкість. Використовуючи гальмування двигуном і зниження передач, я відчайдушно намагався зупинитися.

Саме тоді, коли я вирулив на узбіччя дороги, але перед тим як машина остаточно зупинилася, моя дружина відкрила двері і вистрибнула з нашим немовлям на руках.

Я безпорадно дивився, як вони валяться в багнюку.

Як тільки я зупинив тягач, я вилетів із задимленої кабіни. З пульсуючим адреналіном я побіг через камені і бур’яни і накрив їх руками. Передпліччя і лікті Джен були здерті і кровоточили, але, на щастя, і вона, і наш син дихали. Я просто закривав їх, поки на узбіччі шосе не вляглася пилюка.

Коли моє серцебиття прийшло до норми, а моє дихання вирівнялося, я випалив: “Що ти собі думала? Чи ти не знаєш, наскільки це було небезпечно? Ви могли загинути!”

Вона подивилася на мене, сльози текли по її брудним від диму щоках і сказала те, що пронизало моє серце і до цих пір лунає в моїй голові: “Я просто намагалася врятувати нашого сина”.

Я зрозумів, що в той момент вона подумала, що загорівся двигун, і злякалася, що вантажівка вибухне і ми помремо. Однак я знав, що це електрична несправність—вона небезпечна, але не фатальна. Я дивився на свою дорогоцінну дружину, м’яко потираючи голову нашого сина-немовляти, і дивувався тому, якою треба бути жінкою, аби зробити щось настільки мужнє.

Ця ситуація могла би бути такою ж емоційно небезпечною, як наша буквальна аварія двигуна. На щастя, витримавши деякий час без слів, коли кожен з нас вірив у провину іншого, ми нарешті висловили ті емоції, які вирували під спалахом нашої роздратованості. Той факт, що ми поділилися почуттями любові і страху за безпеку іншого, не дав небезпечному інциденту зруйнувати наш виплеканий шлюб.

Павло попереджав: “Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре ... [і] на збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує” (Ефессянам 4:29). Його слова мають на увазі певну чистоту.

Що для вас значить “жодне слово гниле”? Ми всі часто відчуваємося сильно збудженими через гнів—наш власний та чужий. Ми були свідками нестримного гніву, що виливався у громадських місцях. Ми відчували свого роду емоційне “електричне замикання” на спортивних заходах, на політичній арені і навіть у наших власних домівках.

Діти іноді говорять зі своїми улюбленими батьками мовою гострою, немов лезо. Подружжя, які пережили найбагатші і найчуттєвіші моменти в житті, втрачають бачення і терпіння

одне до одного і підвищують свої голоси. Всім нам, хоча ми і є завітними дітьми люблячого Небесного Батька, доводилося шкодувати через нерозсудливе стрибання з високого сидіння самовдоволеного судження. Ми говорили з неповагою і образливими словами до того, як подивилися на ситуацію з іншої точки зору. Ми всі мали можливість дізнатися, як пагубні слова можуть довести небезпечну ситуацію до фатальної.

У нещодавньому листі від Першого Президентства чітко говориться: “Евангелія Ісуса Христа вчить нас любити і ставитися до всіх людей з добротою і ввічливістю—навіть якщо ми не згодні” (Лист Першого Президентства про одностатеві шлюби, 9 січня 2014 року). Яке точне нагадування, що ми можемо і маємо брати участь у продовженні громадянського діалогу, особливо коли ми розглядаємо світ з різних точок зору.

Автор Приповістей радить: “Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає” (Приповісті 15:1). “Лагідна відповідь” складається з обґрунтованої відповіді—обдуманих слів, що йдуть від смиренного серця. Це не означає, що ми ніколи не говоримо прямо або йдемо на компроміс щодо

доктринальних істин. Слова, які можуть бути твердими у викладенні інформації, можуть бути м’якими в духовному плані.

Книга Мормона містить яскраві приклади мови, що підтримує, в контексті сімейних розбіжностей. Сини Сарії та Легія були відправлені назад до Єрусалима, щоб забрати пластини з латуні, і не повернулися. Сарія думала, що сини були в небезпечі, і вона була сповнена гніву і прагнула знайти винного.

Послухайте цю історію з точки зору її сина Нефія: “Бо [моя мати] думала, що ми загинули в пустині; і вона ще висловлювала невдоволення моему батькові, називаючи його людиною, яка має видіння, кажучи: Бачиш, ти вивів нас із землі нашого успадкування, і моїх синів уже немає, і ми загинемо в пустині” (1 Нефій 5:2).

Тепер давайте розглянемо, що могла думати Сарія. Її непокоїла тривога за своїх, часом сварливих, синів, які мали повернутися до того місця, де не так давно було небезпечно знаходитися її чоловікові. Вона проміняла свій чудовий будинок і друзів на намет в дикій пустині, хоча була ще жінкою дитородного віку. Доведена до межі своїх страхів, Сарія, схоже, героїчно,

якщо не розсудливо, стрибнула з висоти вантажівки, що мчить, у спробі захистити своїх рідних. Вона висловила виправдані сумніви своєму чоловіку мовою гніву, сумніву і звинувачення—мовою, якою, здається, весь рід людський, вражаюче володіє.

Пророк Легій вислухав страхи, що були джерелом гніву його дружини. Потім він дав виважену відповідь мовою співчуття. По-перше, він правильно розумів, як все виглядає з її точки зору: “І ... мій батько, відповідаючи їй, сказав: Я знаю, що я людина, яка має видіння; ..., але [якщо я] залишився б у Єрусалимі, [ми б] загину[ли] з своїми братами” (1 Нефій 5:4).

Потім він відповів на її побоювання про благополуччя їхніх синів, як безсумнівно свідчив йому Дух Святий:

“Але дивись, я отримав землю обіцяну, і все це радує мене; так, і я знаю, що Господь врятує моїх синів від рук Лавана. ...

І ось такими словами мій батько, Легій, заспокоював мою матір, Сарію, щодо нас, тоді, коли ми мандрували пустинею” (1 Нефій 5:5–6).

Сьогодні у чоловіків і жінок існує

велика потреба розвивати повагу одне до одного через широчезні провали у віруваннях і поведінці та через глибокі каньйони конфліктних проблем. Неможливо знати все, що дає інформацію нашому розуму і серцю, або навіть повністю розуміти обставини випробувань і вибору, з якими стикаємося ми всі.

Тим не менш, що відбудеться з “словом гнилим”, про яке говорив Павло, якби ми самі співпереживали насамперед за почуття іншої людини? Повністю усвідомлюючи межі своїх власних недоліків і гострих кутів, я закликаю вас мати звичай ставити, з чуйною повагою до чужого досвіду, це запитання: “Що ви думаєте?”

Пам’ятаєте, коли Господь

здивував Самуїла і Саула, вибравши малого юнака-пастиря, Давида з Віфлеему, царем Ізраїлю? Його пророк пояснив: “Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце” (1 Самуїлова 16:7).

Коли кабіна нашої вантажівки наповнилася димом, моя дружина діяла у найсміливіший спосіб, який вона тільки могла придумати, аби захистити нашого сина. Я також виступав у ролі захисника, засумнівавшись в її виборі. Вражаюче, але не важливо, хто був більш правий. Важливим було вислухати одне одного і зрозуміти точку зору іншого.

Готовність бачити очима іншого перетворить “слово гниле” на “подання благодаті”. Апостол Павло розумів це, і на певному рівні кожен з нас може це також відчувати. Може це не змінить або не вирішить проблему, але більш важливим є те, чи подання благодаті може змінити нас.

Я смиренно свідчу, що ми можемо “подавати благодать” співчутливою мовою, коли розвинений дар Святого Духа проникає в наші серця з турботою до почуттів і обставин інших людей. Це дозволяє нам перетворювати небезпечні ситуації на святі місця. Я свідчу про люблячого Спасителя, який “дивиться на [наші] серця” і знає, про що ми думаємо. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Квентін Л. Кук
З кворуму Дванадцятьох Апостолів

Коріння й віти

Прискорення сімейно-історичної і храмової роботи в наші дні є важливим для спасіння і піднесення сімей.

Незадовго до смерті від раку в 1981 році, схильний до полеміки письменник Вільям Сароян сказав пресі: “Всі мають померти, однак я завжди вважав, що для мене буде зроблено виняток. А що ж далі?”¹

Це “а що ж далі” перед лицем смерті в цьому житті і “що ж далі” з огляду на життя після смерті є ключовим у питаннях душі, на які відновлена євангелія Ісуса Христа так чудово відповідає у плані щастя Батька.

У цьому житті ми сміємося, ми плачемо, ми працюємо, ми граємо, ми живемо, а потім помираємо. Йов ставить коротке питання: “Як помре чоловік, то чи він оживе?”² Завдяки спокутній жертві Спасителя відповідь є твердою: “Так!”. Частина промовистої преамбули Йова на це запитання є досить цікавою: “Людина, що від жінки народжена, ... вона виходить, як квітка—й зів’яне. ... Бо дерево має надію: якщо буде стяте, то силу отримає знову, і парост його не загине; ... і пустить галуззя, немов саджанець!”³

План нашого Батька стосується сімей. В кількох наших найбільш хвилюючих уривках з Писань в якості аналогії використовується концепція дерева з його корінням та вітами.

В заключному розділі Старого Завіту, описуючи Друге пришествя Спасителя, Малахія яскраво використовує цю аналогію. Говорячи про гордих і злочестивих, він зазначає, що вони будуть спалені, як стерня, і полум’я “не позоставить їм кореня, ані галузки”⁴. Малахія завершує цей розділ переконливим обіцанням Господа:

“Ось Я пошлю вам пророка Іллю, перше ніж день Господній настане, великий і страшний!

І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх

батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям”⁵.

На світанку відновлення Мороній знову наголосив на цьому посланні під час свого першого навчання молодого Джозефа Сміта у 1823 році⁶.

Християни і євреї по всьому світу приймають старозавітну розповідь про Іллю⁷. Він був останнім пророком, який мав силу запечаткування Мелхиседекового священства перед земним життям Ісуса Христа⁸.

Ілля відновлює ключі

Повернення Іллі сталося в Кертлендському храмі 3 квітня 1836 року. Він проголосив, що виконував обіцання Малахії. Він ввірив ключі священства для запечаткування сімей у цьому розподілі⁹. Місія Іллі здійснюється, як його іноді називають, духом Іллі, який, як навчав старійшина Рассел М. Нельсон, є “проявом Святого Духа, Який свідчить про божественну природу сім’ї”¹⁰.

Спаситель говорив про необхідність хрищення дуже серйозно. Він навчав: “Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже”¹¹. Спаситель Сам христився, щоб показати приклад. А що ж з померлими, які не христилися?

Вчення про храм і сімейно-історичну роботу

11 жовтня 1840 року в Наву Вайлет Кімбол написала листа своєму чоловікові, старійшині Геберу Ч. Кімболу, який разом з іншими членами Дванадцятьох служив на місії у Великобританії. За кілька днів до цього пройшла жовтнева генеральна конференція.

Я процитую кілька уривків з обистого листа Вайлет: “Від початку організації Церкви це була у нас найбільша й найцікавіша конференція. ... Президент [Джозеф] Сміт

відкрив нову й славетну тему. ... А саме хрищення за померлих. Павло говорить про це в першій книзі Коринтянам у 15 розділі 29 вірші. Джозеф отримав більш повне пояснення про це в одкровенні. Він каже, що це привілей [членів] цієї церкви христитися за всіх своїх родичів, які померли до того, як прийшла евангелія. ... Чинячи так, ми діємо як їхні повірники і надаємо їм привілей встати в перше воскресіння. Він каже, що евангелія проповідується їм у в'язниці”.

Вайлет додала: “Я хочу христитися за свою матір. ... Чи ж не славетне це вчення?”¹²

Важливе вчення про єднання сімей прийшло рядок за рядком і приписання за приписанням. Вікарні обряди займають центральне місце у поєднанні вічних сімей, приєднуючи коріння до віт.

Зв'язок вчення про сім'ю з сімейною історією і храмовою роботою є очевидним. У перших настановах одкровення Господь говорив про “хрищення за *ваших* померлих”¹³. Відповідно до вчення, ми маємо обов'язок щодо наших предків. Це тому, що целестіальна організація небес основана на сім'ях¹⁴. Перше Президентство заохотило членів Церкви, особливо молодь і дорослу неодружену молодь, завзято займатися сімейно-історичною роботою і виконувати обряди за членів своєї сім'ї або за предків членів їхнього приходу та колу¹⁵. Нам потрібно бути приєднаними як до нашого коріння, так і до наших віт. Сама думка про те, щоб бути об'єднаними у вічному царстві, є справді славетною.

Храми

Уілфорд Вудрафф зазначив, що пророк Джозеф Сміт прожив достатньо довго, щоб закласти фундамент

храмової роботи. Востаннє, коли Джозеф Сміт зустрівся з Кворумом дванадцятьох, він дав їм їхні ендаументи”¹⁶.

Після мученицької смерті пророка святі завершили будівництво храму в Наву, і силу запечаткування було використано, щоб благословити тисячі вірних членів Церкви перед виходом

у гористий захід. Тридцять років потому, після завершення будівництва храму в Сент-Джорджі, Президент Бригам Янг сказав про вічну значущість спасительних обрядів, які нарешті були доступні як для живих, так і для померлих¹⁷.

Про це Президент Уілфорд Вудрафф сказав просто: “Навряд чи

знайдеться якийсь принцип, відкритий Господом, якому б я радів більше, ніж викупленню наших мертвих; ніж тому, що з нами, у сімейній організації, будуть наші батьки, наші матері, наші дружини і наші діти—у ранок першого воскресіння і в Целестіальному Царстві. Це великі принципи. Вони варті будь-якої жертви”¹⁸.

Який це чудовий час, щоб жити! Це останній розподіл, і ми можемо відчувати прискорення роботи зі спасіння в кожному місці, де виконуються спасительні обряди¹⁹. Зараз у нас є храми у більшій частині світу, де можуть виконуватися ці спасительні обряди. Коли ми відвідуємо храм, щоб отримати духовне оновлення, мир, безпеку і скерування в нашому житті,—це також є великим благословенням²⁰.

Менше ніж за рік після покликання Президента Томаса С. Монсона в якості апостола, він освятив Генеалогічну бібліотеку Лос-Анджелеського храму. Він сказав, що померлі предки “чекають на той день, коли ви і я почнемо пошуки, які необхідні, щоб очистити шлях, ... [а] також підемо в дім Бога і виконуватимемо ту роботу, ... яку вони не можуть виконати”²¹.

Коли тоді ще старійшина Монсон проголосив молитву освячення 20 червня 1964 року, на землі було лише

12 діючих храмів. За той час, коли Президент Монсон служив у вищих радах Церкви, були вперше освячені 130 з наших 142 діючих храмів. Це ніщо інше, як чудо бачити прискорення роботи зі спасіння в наші дні. Було оголошено про зведення ще двадцяти восьми храмів, які перебувають на різних стадіях будівництва. Вісімдесят п’ять відсотків членів Церкви зараз живуть в середньому на відстані 320 км від храму.

Технології для дослідження сімейної історії

Технології для дослідження сімейної історії також зробили величезний крок вперед. Президент Говард В. Хантер проголосив у листопаді 1994 року: “Ми почали використовувати інформаційні технології, щоб прискорити священну роботу виконання обрядів за померлих. Роль технологій була ... пришвидшена Самим Господом. ... Однак ми стоїмо лише на порозі того, що можемо зробити за допомогою цих інструментів”²².

За 19 років з тієї пророчої заяви відбулося майже неймовірне прискорення в розвитку технологій. 36-річна мати маленьких дітей недавно сказала мені у захваті: “Тільки подумайте—від роботи в освячених центрах сімейної історії на апаратах для читання мікрофільмів ми

перейшли до роботи за комп’ютером на своїй кухні після того, які діти нарешті поснуть”. Брати і сестри, центри сімейної історії тепер в наших домівках.

Храмова і сімейно-історична робота стосується не лише нас. Подумайте про людей по інший бік завіси, які чекають виконання спасительних обрядів, що звільнять їх із пут духовної в’язниці. *В’язниця*—це “стан обмеження або поневолення”²³. Ті, хто потрапив у поневолення, можуть поставити те саме запитання, що й Вільям Сароян: “А що ж далі?”

Одна вірна сестра поділилася своїм особливим духовним досвідом в Солт-Лейкському храмі. Перебуваючи в кімнаті для конфірмацій після проголошення слів вікарного обряду конфірмації, вона почула: “І в’язень вийде вільним!” Вона відчула, наскільки невідкладними є ці обряди для тих, хто чекали на виконання хрищення і конфірмації. Повернувшись додому, вона почала шукати в Писаннях фразу, яку почула. Вона знайшла проголошення Джозефа Сміта в 128 розділі Учення і Завітів: “Нехай звеселяються ваші серця і радіють надзвичайно. Нехай земля зрине у співі. Нехай мертві виголошують гімни вічної хвали Царю Еммануїлу, Який призначив ще до заснування світу те, що дає нам змогу викупати їх із в’язниці; бо в’язні вийдуть вільними”²⁴.

Питання полягає в тому, що нам слід робити? Пророк Джозеф радив представити в храм “записи про наших мертвих, як[і] буд[уть] гідн[і] усякого прийняття”²⁵.

Провідництво Церкви чітко закликала підростаюче покоління йти попереду у використанні технологій, щоб відчувати дух Іллі, шукати своїх предків і виконувати за них храмові

обряди²⁶. Більшість важкої праці в прискоренні роботи зі спасіння як за живих, так і за померлих, буде виконано вами, молоді люди²⁷.

Якщо молодь в кожному приході не лише ходитиме до храму і виконуватиме хрищення за своїх померлих, а й працюватиме зі своїми сім'ями та іншими членами приходу для того, щоб надавати імена предків для виконання роботи, яку самі й виконуватимуть, то і вони, і Церква отримають великі благословення. Не недооцінюйте впливу померлих у допомозі вам у ваших зусиллях та тієї радості, яку ви зрештою відчуєте, зустрівшись з тими, кому ви служите. Благословення об'єднання наших сімей, яке є надзвичайно значущим, майже не можливо осягти розумом²⁸.

П'ятдесят один відсоток дорослих членів Церкви по всьому світу на даний момент не внесли дані про обох своїх батьків у розділ Family Tree церковного Інтернет-сайту FamilySearch. Шістдесят п'ять

відсотків дорослих членів Церкви не внесли дані про всіх своїх чотирьох дідусів та бабусь²⁹. Пам'ятайте, ми не можемо бути спасеними без нашого коріння й віт. Члени Церкви мають знайти і внести цю життєво важливу інформацію.

Нарешті у нас є вчення, храми й технології, щоб сім'ї виконували цю славетну роботу зі спасіння. Я запропоную один спосіб, як це можна зробити. Сім'ї можуть проводити збори, присвячені програмі Family Tree. І це потрібно робити часто. Кожен принесе реальні історичні дані сім'ї, історії та фотографії, включаючи важливі особисті речі дідусів, бабусь та батьків. Наша молодь прагне дізнатися про життя членів сім'ї—звідки вони і як жили. У багатьох серця повернулися до їхніх батьків. Їм подобаються історії й фотографії, і вони мають досвід роботи з технологіями, щоб відсканувати і завантажити ці історії й фотографії в програму Family Tree та приєднати ці документи до даних про предків,

щоб назавжди зберегти їх. Звичайно ж, головною метою буде визначити, які обряди ще потрібно виконати, і запланувати виконання цієї важливої храмової роботи. Брошуру *Моя сім'я* можна використати, щоб внести інформацію про сім'ю, історії та фотографії, які потім можна завантажити в програму Family Tree.

Нашими найвищими пріоритетами мають бути сімейні зобов'язання й очікування, щоб захистити нашу божественну долю. Для тих людей, які прагнуть більш плідно використати всією сім'єю Суботній день, прискорення цієї роботи є найкращим рішенням. Одна щаслива мама каже, що її 17-річний син після церкви в неділю сідає за комп'ютер, щоб виконувати сімейно-історичну роботу, а її 10-річний син любить слухати історії про своїх предків і дивитися фотографії з ними. Це благословило всю сім'ю можливістю відчувати дух Іллі. Наше дороге коріння й віти потрібно підживлювати.

Ісус Христос віддав Своє життя, здійснивши вікарну спокуту. Він розв'язав найважливіше питання, яке поставив Йов. Він подолав смерть за все людство, чого самі ми не могли зробити за себе. Однак ми можемо виконувати вікарні обряди і справді стати спасителями на Горі Сіон³⁰ для наших власних сімей, щоб з ними ми могли бути піднесені й спасенні.

Я свідчу про спокутну жертву Спасителя і про надійність плану Батька для нас і для наших сімей. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. William Saroyan, in Henry Allen, "Raging against Aging", *Wall Street Journal*, Dec. 31, 2011–Jan. 1, 2012, C9.
2. Йов 14:14.
3. Йов 14:1, 2, 7, 9.
4. Малахія 4:1. Нещодавно в кількох статтях повідомлялося, що дедалі все більша кількість людей вирішує не заводити дітей, аби покращити свій рівень життя (див. Abby Ellin, "The Childless Plan for Their Fading Days", *New York Times*, Feb. 15, 2014, B4). У результаті особистого вибору людей у багатьох країнах відбувається зменшення населення. Іноді цей процес називають "демографічною зимою" (див. *The New Economic Reality: Demographic Winter* [documentary], byutv.org/shows).
5. Малахія 4:5–6.
6. Див. *History of the Church*, 1:12; Учення і Завіти 2.
7. Євреї чекають на повернення Іллі вже 2400 років. До сьогоднішнього дня під

час свого щорічного Седера єврейської пасхи, або вечері, вони залишають для нього місце за столом і йдуть до дверей, сподіваючись, що він прийде, аби проголосити про пришествя Месії.

8. Путівник по Писаннях, "Іаля".
9. Див. Учення і Завіти 110: 14–16; див. також Учення і Завіти 2.
10. Russell M. Nelson, "A New Harvest Time", *Ensign*, May 1998, 34.
11. Іван 3:5.
12. Vilate M. Kimball to Heber C. Kimball, Oct. 11, 1840, Vilate M. Kimball letters, Church History Library; орфографію і заголовні літери стандартизовано.
13. Учення і Завіти 127:5; курсив додано.
14. Див. *Учення Президента Церкви: Джозеф Філдінг Сміт* (2013), с. 68.
15. Див. лист Першого Президентства від 8 жовтня 2012 р.
16. Див. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 147.
17. Бригам Янг сказав: "Усе, чого я хочу, це бачити, як цей народ присвячує свої кошти й інтереси будівництву царства Божого, зведенню храмів і виконанню в них роботи для живих і за померлих, ... щоб їх було увінчано, як синів і дочок Всемогутнього" (*Deseret News*, Sept. 6, 1876, 498). Хрищення за померлих почали виконувати 9 січня 1877 року, а ендаументи за померлих почали виконувати двома днями пізніше. Радаючи цьому, Люсі Б. Янг сказала, що "її серце сповнилося від думки про те, що [її померлі родичі] приймуть її з відкритими обіймами, як і всі ті, хто не міг виконати цю роботу сам за себе" (in Richard E. Bennett, "Which Is the Wisest Course?" *The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870–1898*, *BYU Studies Quarterly*, vol. 52, no. 2 [2013], 22).
18. *Учення Президентів Церкви: Уїлфорд*

Вудраф (2005), с. 197.

19. Президент Уїлфорд Вудраф (який відомий тим, що був одним з найвеличніших місіонерів усіх часів до цього дня) так говорив про роботу за померлих: "Я вважаю цю частину нашого священнослужіння місією настільки ж важливою, як проповідування для живих; мертві почують голос слуг Божих у духовному світі, і вони не зможуть вийти з [могили] ранком [першого] воскресіння, якщо не буде виконано певних обрядів для них і заради [них]". Він також сказав: "Для спасіння мертвої людини ... необхідно зробити не менше, ніж для спасіння живої людини" (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 188).
20. Президент Говард В. Хантер запросив членів Церкви часто ходити до храму, щоб отримувати "особисті благословення від храмового поклоніння, долучатися до святості й безпеки, яка знаходиться в тих святих і посвячених стінах. ... Храм є святим для Господа і має бути святим для нас" ("The Great Symbol of Our Membership," *Tambuli*, Nov. 1994, 6).
21. "Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson", *Church News*, Dec. 29, 2013, 2.
22. Howard W. Hunter, "We Have a Work to Do", *Ensign*, Mar. 1995, 65.
23. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), "prison".
24. Учення і Завіти 128:22; див. також Учення і Завіти 138:42. "Before world was, the Lord ordained that which enables spirits in [prison] to be redeemed" (index to the triple combination, "Prison").
25. Учення і Завіти 128:24.
26. Див. Лист Першого Президентства, 8 жов. 2012 р.; див. також Девід А. Беднар, "І серця дітей повернуться", *Ліягона*, лист. 2011, сс. 24–27; R. Scott Lloyd, "Find Our Cousins": Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference", *Church News*, Feb. 16, 2014, 8–9.
27. В одному з останніх досліджень зазначено, що головний акцент для цього покоління робиться на тому, що їхнє життя має бути змістовним, щоб вони "допомогали іншим бачити величнішу мету і спрямовувати самих себе до неї" (Emily Esfahani Smith and Jennifer L. Aaker, "Millennial Searchers", *New York Times Sunday Review*, Dec. 1, 2013, 6).
28. Див. Howard W. Hunter, "A Temple-Motivated People," *Liahona*, May 1995, 2–7.
29. Статистика надана Відділом сімейної історії.
30. Див. Овдій 1:21.

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ключі і повноваження священства

Ключі священства скеровують як жінок, так і чоловіків, а також обряди священства і повноваження священства мають таке ж відношення до жінок, як і до чоловіків.

I.

На цій конференції ми бачили звільнення деяких відданих братів і ми підтримали покликання інших братів. У цих періодичних змінах—таких звичних для Церкви—нас не

“понижують”, коли звільняють, і не “підвищують”, коли покликають. Не існує поняття “вверх або вниз” у служінні Господу. Є лише “вперед або назад”, і ця різниця визначається тим, як ми сприймаємо наше звільнення і наше покликання, та що у зв’язку з цим робимо. Одного разу я головував під час звільнення молодого президента колу, який 9 років віддав прекрасному служінню і тепер радів своєму звільненню та новому покликанню, яке щойно отримав разом з дружиною. Їх було покликано провідниками ясельної групи в їхньому приході. Тільки в цій Церкві такі зміни вважатимуться однаково почесними!

II.

Виступаючи на жіночій конференції, генеральний президент Товариства допомоги Лінда К. Бертон сказала: “Ми сподіваємося *прищепити* кожному з нас сильніше бажання краще зрозуміти священство”¹.

Це потрібно всім нам, і я візьмуся за це завдання, виступаючи про ключі і повноваження священства. Оскільки ці теми однаково важливі як для чоловіків, так і для жінок, я втішаюся тим, що ці збори транслюються і друкуються для всіх членів Церкви. Влада священства благословляє всіх нас. Ключі священства скеровують як жінок, так і чоловіків, а також обряди священства і повноваження священства мають таке ж відношення до жінок, як і до чоловіків.

III.

Президент Джозеф Ф. Сміт описав священство як “силу Бога, яку надано чоловікові й за допомогою якої чоловік може діяти на землі заради спасіння людської сім’ї”². Інші провідники навчали нас, що священство—“це довершена сила на цій землі. Це сила, якою земля була створена”³. В Писаннях говориться, що це “саме священство, яке було на початку, буде також наприкінці світу” (Мойсей 6:7). Таким чином, священство є силою, завдяки якій ми воскреснемо і отримаємо вічне життя.

Розуміння, якого ми прагнемо, починається з розуміння ключів священства. “Ключі священства є владою, яку Бог дав [носіям] священства, щоб керувати, контролювати і управляти використанням Його священства на землі”⁴. Кожна подія або обряд, який виконується в Церкві, відбувається згідно з прямим або непрямим дозволом того, хто має ключі цього обряду. Як пояснив старійшина М. Рассел Баллард: “Ті, хто мають ключі священства, ... в буквальному сенсі дають можливість усім, хто віддано служать під їхнім керівництвом, використовувати повноваження священства і мати доступ до сили священства”⁵.

Божественна суть обмежень, які покладені на використання ключів священства, пояснює важливий контраст між рішеннями стосовно керування Церквою та рішеннями, які стосуються священства. Перше Президентство, Рада Першого Президентства і Кворум дванадцятьох, які головує над Церквою, мають владу приймати багато рішень, які стосуються правил і процедур—таких справ, як розташування церковних будинків та вік місіонерського служіння. Але незважаючи на те, що ці головуєчі авторитети тримають і використовують усі ключі, які передані чоловікам у цьому розподілі, вони не мають права змінювати божественно встановлену модель, що тільки чоловіки матимуть чини у священстві.

Контроль у застосуванні повноважень священства здійснюється за допомогою ключів священства, функція яких як розширювати, так і обмежувати. Розширення означає те, що повноваження і благословення священства стануть можливими для всіх Божих дітей. Обмеження полягають у здійсненні контролю над тим, кому будуть даватися повноваження священства, хто буде отримувати його чини і як будуть передаватися його права і влада. Наприклад, людина, яка має священство, не в змозі передати свій чин або повноваження іншій людині, якщо не матиме дозволу від особи, яка тримає ключі. Без цього дозволу висвячення буде недійсним. Цим пояснюється те, чому носій священства—незалежно від чину—не може висвячувати члена своєї сім'ї або прислужувати причастя у своєму власному домі без дозволу від того, хто тримає відповідні ключі.

За винятком священної роботи, яку сестри здійснюють у храмі під контролем ключів, які тримає президент храму і які я поясню пізніше, тільки та особа, яка має чин священства, може виконувати обряд священства. І всі дозволені обряди священства наведені в записях Церкви.

Зрештою, всі ключі священства тримає Господь Ісус Христос, Якому і належить це священство. Він—єдиний, Хто визначає, які ключі передавати смертним і як ці ключі будуть використовуватися. Ми звикли думати, що всі ключі священства були ввірені Джозефу Сміту в Кертлендському храмі, але в Писаннях сказано, що це були “ключі цього розподілу” (УЗ 110:16). Багато років тому на генеральній конференції Президент Спенсер В. Кімболл нагадав нам, що є й інші ключі священства, які не були передані людині на землі, серед яких є ключі сотворіння і воскресіння⁶.

IV.

Зараз я підходжу до теми повноваження священства. Я почну з трьох щойно обговорених принципів: (1) священство—це сила Бога, передана людині, щоб діяти задля спасіння людської сім'ї, (2) носії священства, які тримають ключі священства, управляють повноваженнями священства, та (3) оскільки в Писаннях сказано, що “усі інші повноваження [і] чини в Церкві є додатками до цього [Мелхиседеківого] священства” (УЗ 107:5), усе, що робиться під керівництвом тих ключів священства, робиться повноваженнями священства.

Як це стосується жінок? У зверненні до Товариства допомоги Президент Джозеф Філлінг Сміт, на той час президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав наступне: “Хоча сестрам не дано священство, його не було ввірено їм, це не означає, що Господь не дав їм повноваження. ... Людина може мати

повноваження, дане їй, або сестра може мати дане їй повноваження виконувати певну роботу в Церкві, яка є обов'язковою і абсолютно необхідною для нашого спасіння, зокрема, як робота, яку наші сестри виконують в Домі Господа. Вони мають повноваження, дане їм для здійснення величного і прекрасного, того, що є священним перед Господом, і зв'язування є настільки ж сильним, як і благословення, дані чоловіками, які мають священство”⁷.

У тому видатному зверненні Президент Сміт знову й знову повторював, що жінкам були дані повноваження. Самим жінками він сказав: “Ви можете говорити з повноваженням, тому що Господь поклав на вас це повноваження”. Він також сказав, що Товариству допомоги “були дані сила і повноваження робити багато чого. Робота, яку вони виконують, здійснюється божественним повноваженням”.

І, звичайно, церковна робота, яка здійснюється жінками або чоловіками, чи то в храмі, чи в приходах або філіях, виконується під керівництвом тих, хто має ключі священства. Таким чином, говорячи про Товариство допомоги, Президент Сміт пояснив: “[Господь] дав їм цю величну організацію, в якій вони мають повноваження служити під керівництвом єпископів приходів ..., намагаючись задовольнити як духовні, так і матеріальні потреби наших людей”⁸.

Отже, правильно сказано, що Товариство допомоги—це не просто клас для жінок, а щось, до чого вони належать—божественно встановлений додаток до священства⁹.

Ми не звикли говорити про те, що жінки мають повноваження священства у своїх церковних покликаннях, але яке ще повноваження

це може бути? Коли жінка—молода або літня—рукопокладається, щоб проповідувати евангелію як місіонер повного дня, їй дається повноваження священства виконувати функції священства. Те ж саме дійсне, коли жінку рукопокладають служити провідником або вчителем у церковній організації під керівництвом особи, яка тримає ключі священства. Кожен, хто діє в чині або покликанні, отриманому від людини, яка тримає ключі священства, використовує повноваження священства для виконання покладених на нього обов'язків.

Кожен, хто використовує повноваження священства, повинен забути про свої права і зосередитися на своїх обов'язках. У більшості,

суспільство має потребу саме в такому принципі. Відомий російський письменник Олександр Солженіцин сказав: “Настав час ... захищати не стільки права, скільки обов'язки людини”¹⁰. Святі останніх днів дійсно усвідомлюють, що можливість отримати піднесення—це не справа відстоювання прав, а справа виконання обов'язків.

V.

Господь розпорядився, щоб лише чоловіки були висвячені в чині священства. Але, як наголошували різні провідники Церкви, чоловіки—це не “священство”¹¹. Чоловіки мають священство зі священним обов'язком використовувати його для благословення всіх дітей Бога.

Найвеличніша сила, яку Бог дав Своїм синам, не може бути використана без напарництва однієї з Його дочок, тому що лише Своїм дочкам Бог дав силу “бути творцями тіл ..., аби могли здійснитися намір Бога і Вічний план”¹². Такими є слова Президента Дж. Рубена Кларка.

Він продовжив: “Таким є місце для наших дружин і наших матерів у Вічному плані. Вони не є носіями священства; від них не вимагається виконувати обов'язки і завдання священства; на них також не покладена відповідальність, пов'язана зі священством; вони—ті, хто буде і організовує під його владою, і вони користуються його благословеннями, маючи підтримку сил священства і маючи обов'язок божественного покликання, і маючи вічну важливість у своїй ролі, як і саме Священство”¹³.

У цих натхненних словах Президент Кларк говорив про сім'ю. Як сказано в проголошенні про сім'ю, батько головує в сім'ї, він і матір мають різні обов'язки, але вони "зобов'язані допомагати одне одному [як рівноправні партнері]"¹⁴. За якийсь час до появи Проголошення про сім'ю, Президент Спенсер В. Кімболл дав таке натхненне пояснення: "Коли ми говоримо про шлюб як про партнерство, говоримо про шлюб як про *повне* партнерство. Ми не хочемо, аби наші жінки-святі останніх днів були *безмовними* або *обмеженими* партнерами в цьому вічному призначенні! Будь ласка, будьте *повноцінними* і *повними* партнерами"¹⁵.

В очах Бога, і в Церкві, і в сім'ї жінки та чоловіки є рівноправними, маючи різні обов'язки.

На завершення я хочу сказати кілька істин про благословення священства. На відміну від ключів священства і обрядів священства, благословення священства доступні жінкам і чоловікам на однакових умовах. Дар Святого Духа і благословення храму є відомими прикладами цієї істини.

Минулого літа під час Тижня освіти УБЯ старійшина М. Рассел

Баллард у своєму проникливому виступі поділився такими вченнями:

"Згідно з вченням нашої Церкви жінки є рівними з чоловіками, однак відрізняються від них. Бог не вважає якусь стать кращою або більш важливою за іншу. ...

Коли чоловіки і жінки йдуть до храму, їх обох обдаровано однаковою силою, яка є силою священства. ... Доступ до сили і благословень священства доступний всім Божим дітям"¹⁶.

Я свідчу про силу і благословення священства Бога, які доступні однаково Його синам і дочкам. Я свідчу про повноваження священства, яке функціонує в усіх чинах і заходах Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я свідчу про божественно скеровану дію ключів священства, які тримає і використовує в їхній повноті наш пророк, Президент Томас С. Монсон. Зрештою, і найважливіше, я свідчу про нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, Чийм є це священство і Чийми слугами ми є. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Linda K. Burton, "Priesthood: 'A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children'" (Brigham Young University Women's Conference

address, May 3, 2013), 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.

2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139.
3. Boyd K. Packer, "Priesthood Power in the Home" (worldwide leadership training meeting, Feb. 2012); lds.org/broadcasts; see also James E. Faust, "Power of the Priesthood," *Ensign*, May 1997, 41–43.
4. *Довідник 2: Керування Церквою (2010)*, 2.1.1.
5. М. Рассел Баллард, "Чоловіки й жінки в роботі Господа," *Ліягона*, квіт. 2014, с. 48; див. також *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 137.
6. See Spencer W. Kimball, "Our Great Potential," *Ensign*, May 1977, 49.
7. Joseph Fielding Smith, "Relief Society—an Aid to the Priesthood," *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 4.
8. Joseph Fielding Smith, "Relief Society—an Aid to the Priesthood," 4, 5; див. також *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Fielding Smith* (2013), 302.
9. See Boyd K. Packer, "The Relief Society," *Ensign*, May 1998, 72; див. також *Daughters in My Kingdom*, 138.
10. Aleksandr Solzhenitsyn, "A World Split Apart" (commencement address delivered at Harvard University, June 8, 1978); see also Patricia T. Holland, "A Woman's Perspective on the Priesthood," *Ensign*, July 1980, 25; *Tambuli*, June 1982, 23; Dallin H. Oaks, "Rights and Responsibilities," *Mercer Law Review*, vol. 36, no. 2 (winter 1985), 427–442.
11. Див. Джеймс Е. Фауст, "You Are All Heaven Sent," *Ліягона*, лист. 2002, с. 113; М. Рассел Баллард, "Це є Моя робота і Моя слава," *Ліягона*, трав. 2013, с. 19; Даллін Х. Оукс, "Влада священства в сім'ї і в Церкві," *Ліягона*, лист. 2005, с. 26. Ми іноді говоримо, що Товариство допомоги є "партнером священства". Правильніше було б сказати, що в роботі Господа Товариство допомоги і жінки Церкви є "партнерами з *носіями* священства".
12. J. Reuben Clark, "Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan," *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, 800.
13. J. Reuben Clark Jr., "Our Wives and Our Mothers," 801.
14. "Сім'я: Проголошення світові," *Ліягона*, лист. 2010, 3 с. обкладинки.
15. Spencer W. Kimball, "Privileges and Responsibilities of Sisters," *Ensign*, Nov. 1978, 106.
16. М. Russell Ballard, *Ліягона*, квітень 2014, с. 48; see also Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood* (2013), especially chapter 6, for a valuable elaboration of the doctrines stated here.

Старійшина Дональд Л. Холлстром
З президентства сімдесятників

Якими людьми повинні ви бути?

Які зміни вимагаються від нас, щоб стати такими людьми, якими ми повинні бути?

Уявляючи собі ці всесвітні збори, ми усвідомлюємо, що ніде не існує зборів, подібних до цих. Призначення сесії священства на генеральній конференції—навчати носіїв священства тому, якими людьми ми повинні бути (див. 3 Нефій 27:27), і надихати нас досягнути цього ідеалу.

Коли я був у віці носія Ааронового священства на Гавайях півстоліття тому і коли був місіонером в Англії, ми збиралися разом у будинках зборів і (з усіх сил прислухуючись) слухали сесію священства через телефоний зв'язок. Пізніше супутники уможливлювали трансляцію у певні церковні приміщення,

які мали великі тарілки-приймачі, завдяки цьому ми могли і чути, і бачити те, що відбувається на конференції. Ми були в захваті від цієї технології! Мало хто міг тоді уявити собі сьогоднішній світ, де кожен, хто має доступ до Інтернету за допомогою смартфона, планшета чи комп'ютера може дивитися й слухати послання з цих зборів.

Однак цей значно розширений доступ до голосів Господніх слуг, чий голос є таким же, як і Його власний голос (див. УЗ 1:38), мало вартий, якщо ми не готові отримати слово (див. УЗ 11:21), а потім керуватися ним. Простіше кажучи, мета генеральної конференції і цієї сесії священства досягається лише за умови, що ми готові діяти,—що ми готові змінюватися.

Кілька десятиліть тому я служив єпископом. Упродовж тривалого часу я неодноразово зустрічався з одним чоловіком з нашого приходу, який був набагато старшим від мене. У цього брата були дуже складні стосунки з дружиною, він був чужим для своїх дітей. Він з усіх сил намагався утриматися на роботі, у нього не було близьких друзів і йому було настільки важко спілкуватися з членами приходу, що він зрештою не захотів служити в Церкві. Під час однієї напруженої бесіди з ним стосовно складнощів його життя він нахилився до мене наприкінці нашого тривалого обговорення і сказав: “Єпископе, у мене поганий характер, іншим я просто не можу бути!”

Того вечора ця заява приголомшила мене і з тих пір переслідувала мене. Якщо цей чоловік вирішив—якщо хтось із нас прийде до висновку: “Іншим я просто не можу бути”, то ми тим самим відмовляємося від нашої здатності

мету отримати Мелхиседекове священство і відслужити місію повного дня. У 1986 році він був висвячений на старійшину і покликаний служити в Індії. Пересуватися йому було важко— ходити вдавалося лише опираючись на ціпки в обох руках,—він часто падав; але ніколи й мови не було, щоб йому покинути служіння. Він дав обіцяння з честю та відданістю відслужити місію, і він так її й відслужив.

Коли ми зустрілися з братом Нулу приблизно через 20 років після його місії, він радо привітав нас там, де закінчувалася дорога, і повів вниз нерівною курною стежкою до двокімнатного будинку, в якому жив з дружиною та трьома дітьми. Був надзвичайно жаркий і втомливий день. Йому, як і раніше, пересуватися було важко, однак в нього не було до себе жалості. Завдяки особистій старанності, він став учителем і навчав дітей того села. Коли ми увійшли в його скромний дім, він відразу ж повів мене у куток і витяг ящик, в якому знаходилося те, що було для нього найважливішим. Він хотів, щоб ми подивилися якийсь документ. У ньому було написано: “З найкращими побажаннями і благословеннями старійшині Нулу, сміливому і щасливому місіонеру; [дата] 25 червня 1987 р., [підпис] Бойд К. Пекер”. Справа в тому, що коли старійшина Пекер, який на той час був старійшиною, відвідав Індію і говорив з групою місіонерів, він підтвердив старійшині Нулу, що той має великий потенціал. По суті, сказане мені братом Нулу того дня в 2006 році вказувало, що евангелія змінила його—змінила назавжди!

Дім Нулу ми відвідали у супроводі президента місії. Він прибув до них, щоб провести співбесіду з братом Нулу, його дружиною та дітьми:

змінюватися. Ми також могли б підняти білий прапор, скласти нашу зброю, припинити бій і просто здатися—будь-яка надія на перемогу втрачається. І хоч дехто з нас може подумати, що описане їх не стосується, усе ж, можливо, у поведінці кожного з нас виявляються принаймні одна чи дві погані звички, “Іншим я просто не можу бути!”

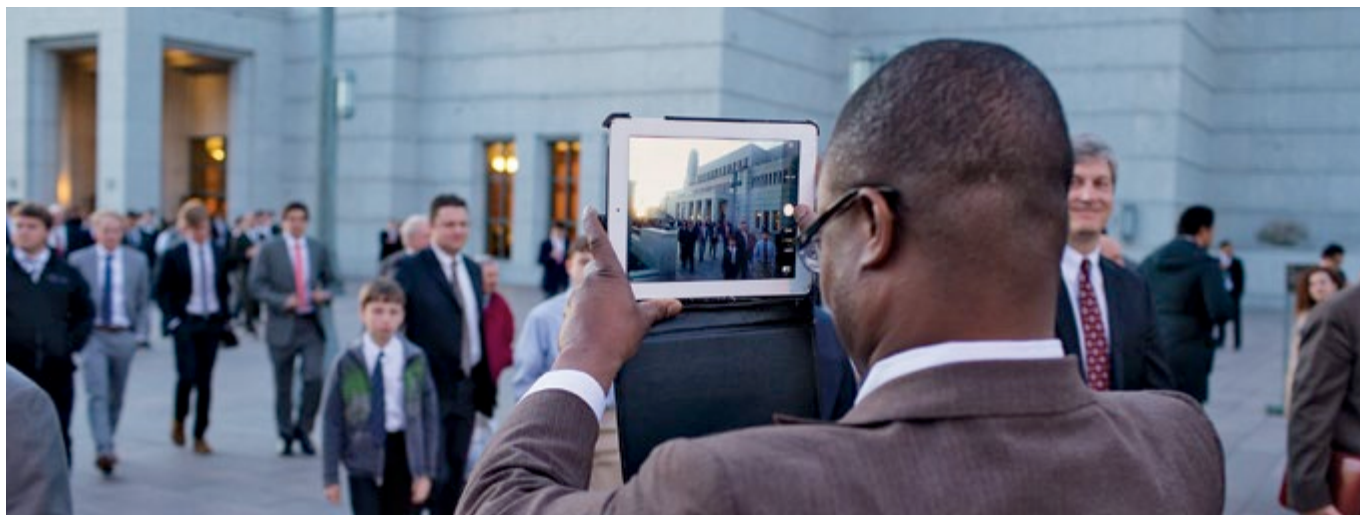
Тож ми зустрічаємося на цих зборах священства тому, що ми не є тими, ким можемо стати. Ми зустрічаємося тут сьогодні в ім'я Ісуса Христа. Ми зустрічаємося з упевненістю в тому, що Його Спокута дає кожному з нас—незалежно від наших слабкостей, наших схильностей, наших уподобань—здатність змінюватися. Ми зустрічаємося з надією, що наше майбутнє, яким би не було наше минуле, може бути кращим.

Якщо ми беремо участь у цих зборах зі “справжнім наміром” змінитися (Мороній 10:4), то Дух має цілковитий доступ до нашого серця

й розуму. Як Господь відкрив про року Джозефу Сміту: “І станеться, що якщо вони вірні і виявляють віру в Мене”—пам’ятайте, що віра є принципом сили і дії—“Я проллю Свій Дух на них в той день, коли вони зберуться разом” (УЗ 44:2). Це стосується й цього вечора!

Якщо ви вважаєте свої труднощі нездоланими, то дозвольте мені розказати вам про одного чоловіка, якого ми зустріли у маленькому селі біля Хайдарабада, Індія, у 2006 році. Цей чоловік є прикладом готовності змінитися. Аппа Рао Нулу народився у сільській місцевості Індії. У три роки він захворів на поліомієліт і залишився калікою. Його суспільство вчило його, що в нього дуже обмежені можливості. Однак у своєму молодому віці він зустрів наших місіонерів. Вони навчали його про те, що він має великий потенціал, і в цьому житті і у вічності, що прийде. Його охрестили і конфірмували у члени Церкви. Отримавши значно ширше бачення, він поставив собі за

для батьків—щоб вони отримали свій ендаумент та були запечатані, і для дітей—щоб вони були запечатані до своїх батьків. Ми також допомагали їм підготуватися до поїздки в храм у Гонконгу, Китай, щоб отримати ці обряди. Вони плакали від радості, бо їхня довгоочікувана мрія мала здійснитися.

Що очікується від носія Божого священства? Які зміни вимагаються від нас, щоб стати такими людьми, якими ми повинні бути? Даю три поради:

1. Нам необхідно бути мужами священства! Чи ми—молоді чоловіки, які мають Ааронове священство, чи ми—чоловіки, які мають Мелхиседекове священство, нам потрібно бути мужами священства і виявляти духовну зрілість, оскільки ми уклали завіти. Як сказав Павло: “Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче” (1 Коринтянам 13:11). Нам необхідно бути іншими, бо ми маємо священство,—не зарозумілими, не гордовитими, не зверхніми, а скромними, здатними навчатися, лагідними. Отримання священства і різних його чинів повинно щось означати для нас. Це має бути не формальним “наступним кроком”, що відбувається автоматично в певному віці, а священною дією відповідно до

вдумливо укладеного завіту. Ми маємо відчувати себе настільки привілейованими і настільки вдячними, щоб кожен наш вчинок вказував на це. Якщо ми навіть рідко коли думаємо про священство, нам необхідно змінитися.

2. Нам необхідно служити! Як носії священства, ми зобов’язані “звеличувати свої покликання” (див. УЗ 84:33), служачи іншим. Якщо ми уникаємо виконання свого найважливішого обов’язку—служити своїм дружинам та дітям, якщо не приймаємо чи пасивно виконуємо покликання в Церкві або коли дбаємо про інших тільки тоді, коли нам це зручно, то ми не ті, ким повинні бути. Спаситель проголосив: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою” (Матвій 22:37), а пізніше додав: “Якщо ти любиш Мене, ти будеш служити Мені” (УЗ 42:29). Егоїзм—цілковита протилежність відповідальності священства, і якщо егоїзм є рисою нашого характеру, нам необхідно змінитися.
3. Нам необхідно бути гідними! Мені, може, і не вдасться, як старійшині Джеффри Р. Холланду, як він сказав на сесії священства кілька років тому, “набли[зитися] до вашого обличчя, ніс до носа, і сказати з таким ... подум’ям, яке мало не обпалює ваші брови” (“Ми усі на службі”, *Ліягона*, лист.

2011, с. 45); але, дорогі брати, нам необхідно звільнитися від того, що є звичайно прийнятим у світі, але ослаблює нашу силу у священстві. Якщо ми вважаємо, що можемо просто в якійсь формі побавитися з порнографією або порушенням цнотливості чи чесності і не матимемо негативних наслідків для себе і своїх сімей, то ми обманюємося. Мороній сказав: “Дивіться, щоб ви робили все з достоїнством” (Мормон 9:29). Господь чітко наказав: “І тепер Я даю вам заповідь бути обережними щодо себе, старанно прислухатися до слів вічного життя” (УЗ 84:43). Якщо є якісь несповідані гріхи, що перешкоджають нам бути гідними, то нам необхідно змінитися.

Єдиною повною відповіддю на запитання, поставлене Ісусом Христом: “Якими людьми повинні ви бути?”, є Його ж стисла і глибока відповідь: “Такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27). Запрошення: “Прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому” (Мороній 10:32) вимагає змін і очікує їх. За Своєю милістю Він не залишив нас самотніми. “І якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість..., Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них” (Етер 12:27). Покладаючись на Спасителеву Спокуту, ми можемо змінитися. Я впевнений у цьому. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Ренделл Л. Рідд

Другий радник в генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків

Обране покоління

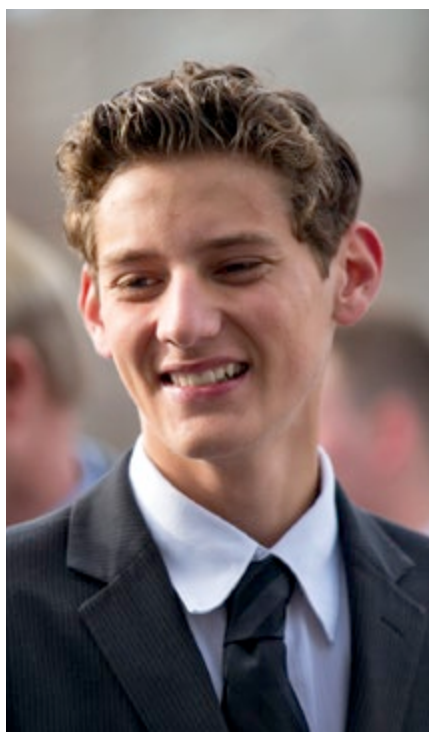
Ви були обрані брати участь у Його роботі в цей час, тому що Він довіряє вам, що ви будете робити правильний вибір.

Молоді чоловіки, ви, мабуть, вже чули раніше, що ви є “обраним поколінням”. Це означає, що Бог обрав і підготував вас прийти на землю в цей час для великої мети. Я знаю, що це правда. Але цього вечора я б хотів звернутися до вас, як до “обраного покоління”, тому що ніколи раніше в історії люди не були благословенні такими великими можливостями вибору. Більший вибір означає більше можливостей; більше можливостей означає більший потенціал робити добро і, на жаль, зло. Я вірю, що Бог послав вас сюди у цей час, тому що Він довіряє вашій здатності успішно розрізнити між приголомшливою кількістю можливостей вибору.

У 1974 році Президент Спенсер В. Кімболл сказав: “Я вірю, що Господь надзвичайно бажає дати в наші руки винаходи, про які ми, прості люди, не маємо жодної уяви” (“When the World Will Be Converted,” *Ensign*, Oct. 1974, 10).

І Він це зробив! Ви зростаєте з одним із найпотужніших засобів для добра в історії людства—Інтернетом. Разом з ним приходять величезні можливості вибору. Маса вибору, однак, несе з собою певну

долю відповідальності. [Інтернет] сприяє вашому доступу як до найкращого, так і до найгіршого, що може запропонувати світ. Завдяки йому ви можете здійснювати великі справи за короткий проміжок часу або ви можете потрапити в нескінченні петлі непотребу, який забирає ваш час і руйнує ваш потенціал. Клацнувши на кнопку, ви можете дістатися, куди бажає ваше серце. В цьому і є ключ—чого бажає ваше серце? До чого ви тяжієте? До чого призведуть ваші бажання?

Пам'ятайте, що Бог “дарує людям згідно з їхнім бажанням” (Алма 29:4) і що Він “судитим[е] всіх людей згідно з їхніми діяннями, згідно з бажаннями їхніх сердець” (УЗ 137:9; див. також Алма 41:3).

Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі сказав: “У реальному, хоча й образному значенні, *книга життя* є записом вчинків людей в тому сенсі, що цей літопис записаний в їхніх тілах. ... Це означає, що кожна думка, слово і справа здійснює вплив на людське тіло; все це залишає свої сліди, сліди, які можуть бути прочитані Ним, Хто є Вічним, з такою легкістю, як можна прочитати слова в книзі” (*Mormon Doctrine*, 2nd ed. [1966], 97).

Інтернет також запише ваші бажання, представлені у формі пошуку і клацання мишки. Цілі леґіони чекають, щоб задовільнити ці бажання. Коли ви блукаєте Інтернетом, то залишаєте сліди—про що ви спілкуєтеся, де ви були, скільки часу ви там були, і те, що вас цікавить. Таким чином Інтернет створює для вас кібер-профіль—таку собі вашу “кібер-книгу життя”. Як і в житті, Інтернет даватиме вам більше і більше того, чого ви прагнете. Якщо ваші бажання чисті, Інтернет може звеличити їх, якомога легше втілити їх у гідні справи. Однак справедливо також і протилежне.

Старійшина Ніл А. Максвелл сказав про це так:

“Те, чого ми наполегливо бажаємо, з часом, буде тим, якими ми, зрештою, станемо і що отримаємо у вічності. ...

... Тільки виховуючи і тренуючи наші бажання, вони можуть стати нашими союзниками, а не нашими ворогами!” (“According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 21–22).

Мої юні брати, якщо ви не поспішаєте виховувати ваші бажання, світ зробить це за вас. Кожного дня світ прагне впливати на ваші бажання, переконуючи вас щось придбати, на щось клацнути, в щось пограти, щось прочитати або подивитися. Зрештою, вибір за вами. У вас є свобода волі. Це сила діяти не лише за вашими бажаннями, а і вдосконалювати, очищати і підносити ваші бажання. Свобода волі є вашою силою у побудові майбутнього. Кожен вибір веде вас ближче до того або далі від того, ким вам належить стати; кожне клацання мишки має значення. Завжди запитуйте себе: “До чого призведе цей вибір?” Розвивайте здатність бачити далі, ніж “тут і зараз”.

Сатана бажає контролювати вашу свободу волі, щоб він міг контролювати те, ким ви станете. Він знає, що один з найкращих способів для цього—втягнути вас у залежність. Ваш вибір визначає, чи підуть технології вам на користь, чи поневолять вас.

Дозвольте мені запропонувати чотири принципи, щоб допомогти вам, обраному поколінню, виховувати ваші бажання і скерувати вас у виборі технологій.

По-перше: Знання про те, ким ви насправді є, полегшує прийняття рішень

Один з моїх друзів зрозумів цю істину у дуже особистий спосіб. У нього є син, який виріс у євангелії, але, здається, був духовно розгубленим. Він часто відхиляв можливості використовувати священство. Його батьки були засмучені, коли він оголосив, що прийняв рішення не служити на місії. Мій друг щиро молився за свого сина, сподіваючись, що він переживе перемену серця. Ті

надії були перекреслені, коли його син повідомив, що вирішив одружитися. Батько благав свого сина отримати патріарше благословення. Син зрештою погодився, але наполіг на тому, щоб зустрітися з патріархом наодинці.

Коли він повернувся після благословення, то виглядав дуже схвилюваним. Він узяв свою дівчину і вивів її на вулицю, де міг поговорити з нею сам на сам. Батько подивився у вікно і побачив молоду пару, яка витирала одне одному сльози.

Згодом син розповів своєму батькові, що сталося. З великим хвилюванням він пояснив, що під час благословення він отримав проблиск того, ким він був у доземному житті. Він побачив, яким доблесним і впливовим він був, переконуючи інших іти за Христом. Знаючи, ким він насправді був, як він міг не служити на місії?

Юнаки, пам'ятайте, ким ви насправді є. Пам'ятайте, що ви маєте святе священство. Це надихатиме вас приймати правильні рішення, коли ви використовуєте Інтернет, і протягом вашого життя.

По-друге: Підключайте себе до Джерела сили

На долоні своєї руки ви тримаєте мудрість віків—важливіше сказати, слова пророків: від часу Старого Завіту до Президента Томаса

С. Монсона. Але якщо ви не будете регулярно заряджати ваш мобільний телефон, він стане непотрібним, і ви почуватиметеся загубленими і ізолюваними. Ви не погодитися і дня прожити без того, щоб не зарядити свою батарею.

Як би важливо не було кожного дня йти з дому з повною зарядкою на вашому мобільному телефоні, набагато важливіше мати повний духовний заряд. Кожного разу, коли ви ставите на зарядку свій телефон, використовуйте це як нагадування собі, чи підключали ви себе до найважливішого джерела духовної сили—молитви і вивчення Писань, що заряджає вас натхненням через Святого Духа (див. УЗ 11:12–14). Це допоможе вам дізнатися про наміри і волю Господа у прийнятті вами незначних, але важливих щоденних рішень, які визначають ваш шлях. Багато з нас негайно кидають свої справи, щоб прочитати текстове повідомлення—чи ж не повинні ми приділяти навіть більше уваги посланням від Господа? Ми не повинні допускати нехтування підключенням до цієї сили (див. 2 Нефій 32:3).

По-третє: Не наявність смартфона робить вас розумними; а мудре його використання

Юнаки, не робіть дурниць з вашим смартфоном. Ви всі знаєте,

що я маю на увазі (див. Мосія 4:29). Існують численні способи, як технології можуть відволікати вас від того, що є найважливішим. Пам'ятайте приказку: “Будьте присутніми там, де знаходитесь”. Коли ви ведете машину, ведіть її. Коли ви на уроці, зосереджуйтеся на уроці. Коли ви з друзями, подаруйте їм свою увагу. Ваш мозок не може зосереджуватися на двох справах одночасно. Спроби робити все й одразу швидко переключають вашу увагу з однієї справи на іншу. Стара приказка каже: “За двома зайцями поженешся, жодного не спіймаєш”.

По-четверте: Господь надає технології для здійснення Своїх цілей

Божественна мета технологій—прискорити роботу зі спасіння. Як представники обраного покоління ви розумієте технології. Використовуйте їх для прискорення вашого просування до досконалості. Оскільки вам багато дано, ви також повинні давати (див. “Любов’ю щиро поділюсь”, *Гімни*, с. 128). Господь очікує, що ви будете використовувати ці могутні інструменти, щоб просувати Його роботу на наступний рівень, ділитися евангелією у спосіб, який перевищує найдивовижніші уяви мого покоління. Колись минулі покоління впливали на своїх сусідів і своє містечко, ви ж маєте силу завдяки Інтернету і соціальним мережам долати кордони і впливати на цілий світ.

Я свідчу, що це Церква Господа. Ви були обрані брати участь у Його роботі в цей час, тому що Він довіряє вам, що ви будете робити правильний вибір. Ви—обране покоління. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

А чи не проспите ви Відновлення?

Надто багато поставлено на кін для нас як окремих людей, як сімей і як Христової Церкви, щоб лише півсерцем віддаватися цій священній роботі.

П риблизно 200 років тому коротке американське оповідання “Ріп ван Вінкль” вмило стало класикою. Головний його герой, Ріп,—зовсім нечестюлюбний чоловік, якому дуже добре вдається уникати двох речей: роботи і своєї дружини.

Одного дня, блукаючи в горах зі своїм собакою, він виявив гурт дивно вдягнених людей, які розпивали спиртне і грали в ігри. Випивши трохи їхнього напою, Ріп весь розім'як і на мить заплющив очі. Відкривши їх знову, він з подивом виявив, що собака кудись забіг, його рушниця поржавіла, а в нього виросла довга борода.

Ріп повертається у своє село і бачить, що все змінилося. Його

дружина померла, друзі розійшлися хто куди, а замість портрета короля Георга III в таверні висить портрет людини, яку він не впізнає,—генерала Джорджа Вашингтона.

Ріп ван Вінкль спав 20 років! І за цим сном пропустив один з найвражаючих періодів в історії своєї країни—він проспав Американську Революцію.

У травні 1966 року доктор Мартін Лютер Кінг молодший розказав цю історію під час виступу, що називався “Не проспійте Революцію”¹.

Сьогодні я хотів би торкнутися цієї ж теми і поставити питання всім нам, хто є носієм Божого священства: “А чи не проспите ви Відновлення?”

Ми живемо в час Відновлення

Іноді ми вважаємо, що Відновлення євангелії—це те, що вже завершилося, те, що в нас вже позаду: Джозеф Сміт переклав Книгу Мормона, він отримав ключі священства, Церкву було організовано. Але справа в тому, що Відновлення—це процес, який триває; і ми живемо тепер в цьому процесі. Він містить в собі усе, “що Бог відкрив, усе, що Він відкриває тепер”, і “багато великого і важливого” Він ще відкриє². Брати, вражаючи події сьогодення є частиною того задовго провіщеного періоду підготовки, яка досягне свого завершення під час славетного Другого пришествя нашого Спасителя Ісуса Христа.

Це один з найвидатніших періодів світової історії! Давні пророки прагнули побачити наші дні.

Коли час нашого земного існування завершиться, що ми зможемо розповісти про свій внесок у цей дуже важливий період нашого життя і у просування Господньої роботи? Чи зможемо ми сказати, що, засукавши рукави, трудилися з усім своїм серцем, міццю, розумом і силою? Чи ж ми повинні будемо визнати, що здебільшого були у ролі спостерігачів?

Я припускаю, що є цілий ряд причин, з яких легко стати трохи

сонливими у побудові Божого царства. Дозвольте мені нагадати три найважливіші з них. Коли я буду їх називати, будь ласка, подумайте над ними. Якщо ви бачите, у чому слід удосконалитися, я прошу вас задуматися, що можна зробити, аби змінитися на краще.

Егоїзм

По-перше, егоїзм.

Егоїсти понад усе прагнуть власної вигоди й задоволення. Основне питання для егоїста—“Що я з цього матиму?”

Брати, я впевнений: ви можете бачити, що таке ставлення явно суперечить духові, який необхідний для побудови Божого царства.

Якщо ми прагнемо служити собі більше, ніж віддано служити іншим, то наші пріоритети зосереджуються на нашому власному визнанні та задоволенні.

У минулих поколінь були свої труднощі з різними проявами егоїзму та самозакоханості, але, я вважаю, ми сьогодні можемо серйозно позмагатися з ними в цьому. Чи не випадково Оксфордський словник недавно назвав слово “selfie” [фотографія зроблена самим з себе] словом року?³

Природно, що у всіх нас присутнє прагнення до визнання, і

немає нічого поганого в тому, щоб розслабитися і зробити собі приємне. Але коли прагнення “мати користь і хвалу від світу”⁴ є визначальним для нашої мотивації, то ми будемо втрачати рятівні й радісні можливості, що приходять, коли ми щедро віддаємо себе роботі Господа.

Які ліки?

Відповідь, як і завжди, знаходиться у словах Христа:

“Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!”

Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а той, хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже”⁵.

Ті, хто щиро і широко віддає своє життя нашому Спасителю і служить Богу та ближнім, знаходять в житті те багатство й ту повноту, яких люди, зосереджені на собі, чи егоїсти ніколи не матимуть. Безкорисливі віддають себе. Це може виявлятися через непримітні милосердні подарунки, через які виявляється доброта, це може бути: посмішка, потиск руки, обійми, час, проведений у вислуховуванні, лагідне слово підтримки або турботливий жест. Усі ці вияви доброти можуть змінити серця і життя. Якщо

ми використовуємо необмежені можливості, щоб любити ближніх та служити їм, це стосується й нашого подружжя та сім'ї, наша здатність любити Бога і служити іншим буде значно збільшуватись.

Ті, хто служить іншим, не просплять Відновлення.

Згубні звички

Є ще одне, що може змусити нас ходити сонними у цей важливий період існування світу,—згубні звички.

Згубні звички часто виникають непомітно. Згубні звички—це тонкі нитки повторюваної дії, які сплітаються у міцні пута звички. Погані звички мають здатність перетворюватися на згубні звички.

Ці сковуючі ланцюги згубної звички можуть мати багато форм, як наприклад: порнографія, алкоголь, секс, наркотики, тютюн, азартні ігри, їжа, робота, Інтернет або віртуальна реальність. Сатана, наш

спільний ворог, має багато улюблених інструментів, які використовує, щоб позбавити нас нашого божественного потенціалу й не дати нам виконати нашу місію у Господньому царстві.

Нашому Небесному Батьку сумно дивитися, як охоче дехто з Його благородних синів підставляє свої зап'ястки для кайданів згубних звичок, які їх знищують.

Брати, ми маємо вічне священство Всемогутнього Бога. Ми справді є синами Всевишнього і були обдаровані потенціалом, який неможливо описати. Ми призначені вільно ширяти в небесах. Нам не було призначено бути прикутими до землі, ув'язненими в гамівні сорочки власного виготовлення.

Які ліки?

Перш за все ми повинні зрозуміти, що згубних звичок легше уникнути, ніж позбутися. Як сказав Спаситель: “Не дозволя[йте] нічому з

цього входити у ваше серце”⁶.

Кілька років тому Президенту Томасу С. Монсону й мені була надана можливість здійснити політ на Air Force One [Борт № 1]—чудовому літаку, на якому літає президент Сполучених Штатів. Була проведена дуже ретельна перевірка секретною службою, і я трохи усміхався, коли агенти обшукували нашого дорогого пророка перед посадкою в цей літак.

Згодом командир повітряного судна запропонував мені сісти на командирське місце. Так прекрасно було знову сісти за штурвал чудового літального апарату, який був схожий на той, на якому я літав багато років. Згадки про політ над океанами й континентами заповнили моє серце і мій розум. Я уявляв собі захоплюючі злети і посадки в аеропортах по всьому світу.

Майже несвідомо я поклав руки на чотири дроселі 747. І тут враз дорогий і безпомилково впізнаний голос пролунав ззаду—голос Томаса С. Монсона.

“Дітер,—сказав він,—навіть і не думай про це”.

Я не хочу нічого сказати, але, можливо, Президент Монсон просто прочитав мої думки.

Коли у нас виникає спокуса зробити те, що ми не повинні робити, давайте дослухатися до висловленого з любов'ю застереження від тих, кому ми довіряємо: сім'ї, друзів, нашого дорогого пророка і—завжди—Спасителя.

Найкращий захист від згубної звички—ніколи не починати її набувати.

А що ж робити тим, хто вже опинився в лещатах згубної звички?

Будь ласка, перш за все пам'ятайте: є надія. Шукайте допомоги від своїх близьких, церковних

провідників та кваліфікованих консультантів. Церква надає допомогу в подоланні згубних звичок через місцевих церковних провідників, Інтернет⁷, а також в деяких місцевостях через служби сім'ї СОД.

Завжди пам'ятайте, що з допомогою Спасителя ви можете подолати свою згубну звичку. Це може бути довгий, важкий шлях, але Господь не відвернеться від вас. Він вас любить. Ісус Христос відстраждав Спокуту, щоб допомогти вам змінитися, звільнитися з полону гріха.

Найважливіше в цьому—продовжувати старання; іноді буває необхідно зробити кілька спроб, перш ніж люди прийдуть до успіху. Тож не здавайтесь. Не втрачайте віру. Тримайте своє серце близько до Господа, і Він дасть вам силу для звільнення. Він зробить вас вільними.

Мої дорогі брати, завжди тримайтеся подалі від звичок, які можуть привести до згубної звички. Ті, кому це вдається, зможуть присвятити своє серце, свою могуть, свій розум і свою силу служінню Богу.

Вони не просплять Відновлення.

Конкуренція пріоритетів

Третя перешкода, яка заважає нам цілковито віддаватися цій роботі,—безліч конкуруючих пріоритетів, які є в нас. Дехто з нас настільки зайнятий, що ми відчуваємо себе, як той віз, що його тягнуть десять волів—і кожний у свій бік. Витрачається багато сили, але віз стоїть на місці.

Часто ми віддаємо надто багато сил хобі, спорту, професійним інтересам та суспільним чи політичним справам. Усе це може бути хорошим і гідним поваги заняттями, але чи залишають вони нам час та сили для того, що повинно бути нашими найвищими пріоритетами?

Які ліки?

Знову ж таки, відповідь ми знаходимо в словах Спасителя:

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”.

Це найбільша й найперша заповідь.

А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе”⁸.

Усе інше в житті має стояти після цих двох важливих пріоритетів.

Навіть у церковному служінні легко проводити дуже багато часу, просто виконуючи щось, не розуміючи серцевини, або суті, учнівства.

Брати, як носії священства, ми зобов'язалися бути людьми, які люблять Бога і свого ближнього і які готові виявляти цю любов словом і ділом. Саме такими повинні бути ми—учні Ісуса Христа.

Ті, хто так живе, не просплять Відновлення.

Заклик прокинутися

Апостол Павло написав: “Сплячий, вставай, і воскресни із мертвих,—і Христос освітить тебе!”⁹

Мої дорогі брати, знайте, що ви—сини світла.

Не дозволяйте собі бути егоїстами! Не дозволяйте, щоб погані звички привели вас до згубних звичок! Не дозволяйте конкуруючим пріоритетам заколисати вас до байдужості або відділити вас від благословенного учнівства та облагороджуючого служіння в священстві!

Надто багато поставлено на кін для нас як окремих людей, як сімей і як Христової Церкви, щоб лише півсерцем віддаватися цій священній роботі.

Бути учнем Ісуса Христа—це бути ним не раз на тиждень або раз на день. Це стати ним раз і назавжди.

Господнє обіцяння Своїм справжнім носіям священства аж надто велике, щоб його зрозуміти.

Тих, хто вірні Аароновому і Мелхиседековому священствам і звеличують свої покликання, “освячено Духом на оновлення їхніх тіл”. Отже, усе, що має наш Батько, буде дано їм¹⁰.

Я свідчу, що очищуюча сила Спокути Ісуса Христа і перетворююча сила Святого Духа можуть зцілити і врятувати людство. І наш привілей, наш священний обов’язок і наша радість—це уважно ставитися до покликання від Спасителя; йти за Ним зі справжнім бажанням та щирими намірами в серці. Давайте “скин[емо] кайдани, якими [ми] скуті, і вийд[емо] з пільми, і встан[емо] із праху”¹¹.

Пробудімося ж і невтомно робімо добро, бо ми “закладаємо основи великої роботи”¹², а саме, готуємося до повернення Спасителя. Брати, коли ми додаємо світло свого прикладу як свідчення про красу та силу відновленої істини, ми не будете спати під час Відновлення. Про це я свідчу та залишаю моє благословення, у священне ім’я нашого Учителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Martin Luther King Jr., “Don’t Sleep Through the Revolution” (1966 Ware Lecture, Unitarian Universalist Association General Assembly, Hollywood, Florida, May 18, 1966).
2. Уложення віри 1:9.
3. Див. blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2 Нефій 26:29.
5. Марк 8:34–35.
6. 3 Нефій 12:29.
7. Див., наприклад, lds.org/topics/addiction.
8. Матвій 22:37–39.
9. Ефессянам 5:14.
10. Див. Учення і Завіти 84:33, 38.
11. 2 Нефій 1:23.
12. Див. Учення і Завіти 64:33.

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Чоловік у священстві

Ви можете бути великим прикладом, посереднім, або поганим прикладом. Ви можете думати, що це не має значення для вас, але це має значення для Господа.

Усі ми маємо героїв, особливо в юності. Я народився і виріс у Принстоні, шт. Нью-Джерсі, у Сполучених Штатах. Найзнаменитіші футбольні команди у нашій місцевості мали свої штаб-квартири у Нью-Йорку. В ті далекі дні в цьому місті розташувалися три професійні бейсбольні команди: Brooklyn Dodgers, New York Giants і New York Yankees. Філадельфія знаходилася навіть ближче до нашого дому. Там тренувалися бейсбольні команди Athletics та the Phillies. У тих командах могло бути багато героїв для мене.

Джо Дімаггіо, який грав у команді New York Yankees став моїм бейсбольним героєм. Коли разом з братами і друзями ми грали в бейсбол

на шкільному спортивному майданчику біля нашого дому, я намагався замахнутися битою так, як, на мою думку, це робив Джо Дімаггіо. У той час ще не було телебачення (якою давньою є ця історія), тож я мав лише газетні фотографії, щоб копіювати його манеру.

Коли я був ще дитиною, батько повіз мене на стадіон Yankee. То був єдиний раз, коли я бачив гру Джо Дімаггіо. Ніби я й досі там, бачу, як він замахується битою і як білий бейсбольний м’яч летить прямо до підставки для м’яча в центрі поля.

На жаль, я навіть не наблизився у вмінні грати в бейсбол до рівня свого героя дитинства. Але ті кілька разів, коли я робив хороший удар по м’ячу, я намагався якомога

точніше копіювати манеру його гри.

Коли ми обираємо героїв, то, свідомо чи підсвідомо, починаємо імітувати те, що нам у них найбільше подобається.

На щастя, мої мудрі батьки допомогли мені в дитинстві зустріти великих героїв. Батько зволив мене на стадіон Yankee лише раз, щоб побачити гру мого бейсбольного героя, але кожної неділі він давав мені можливість спостерігати за чоловіком у священстві, який став героєм. Той герой сформував моє життя. Батько був президентом маленької філії, яка збиралася в нашому домі. Між іншим, коли ви в неділю вранці спускалися на перший поверх, то вже були в церкві. На зборах філії ніколи не було більше 30 чоловік.

Був там один юнак, який привозив на збори до нашого будинку свою матір, але ніколи не заходив у будинок. Він не був членом Церкви. Саме батько кожного разу виходив до нього, коли хлопець паркувався, і зрештою батькові вдалося запросити того юнака зайти у дім. Його охрестили, і він став моїм першим і єдиним провідником в Аароновому священстві. Він став моїм героєм у священстві. Я й досі пам'ятаю дерев'яну статуетку, яку він вручив мені у вигляді нагороди після того, як ми закінчили рубати дрова для однієї вдови. Я намагався бути, як він, кожного разу, коли заслужено хвалив

когось із служителів Божих.

Я обрав собі ще одного героя в тій маленькій філії Церкви. Він служив у Військово-Морських силах Сполучених Штатів і приходив на наші збори у своїй військовій зеленій уніформі. Ішла війна, тож уже через це він був героєм. ВМС послали його в Принстонський університет, аби він продовжив своє навчання. Але ще з більшим захопленням, ніж на його форму, я дивився, як він грає на стадіоні Palmer у якості капітана футбольної команди Принстонського університету. Я також дивився, як він грав за університетську баскетбольну команду і як був найкращим кетчером їхньої бейсбольної команди.

А важливіше за все це, він приходив до мене додому в будні дні, щоб показати, як кидати баскетбольний м'яч і правою, і лівою рукою. Він сказав, що це вміння мені знадобиться, оскільки одного дня я гратиму в баскетбол у хороших командах. Тоді я цього не розумів, але багато років він був для мене взірцем справжнього чоловіка у священстві.

Кожен з вас буде взірцем чоловіка у священстві—хочете ви цього чи ні. Приймаючи священство, ви стаєте запаленою свічкою. Господь поміщає вас на підсвічник, щоб освятити шлях кожному навколо вас. Особливо це стосується тих, хто з вами

у кворумі священства. Ви можете бути великим прикладом, посереднім, або поганим прикладом. Ви можете думати, що це не має значення для вас, але це має значення для Господа. Він так про це сказав:

“Ви—світло для світу. Не може схватися місто, що стоїть на верховині гори.

І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник,—і світить воно всім у домі.

Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”¹.

У мене було благословення бачити приклад величних носіїв священства у кворумі, де я мав щастя служити. Ви можете робити те, що вони робили для мене, показуючи іншим приклад для наслідування.

Я відзначив три спільні якості, притаманні носіям священства, які були для мене героями. Одна—це приклад молитви, друга—звичка служити і третя—непохитне рішення бути чесними.

Усі ми молимося, щоб носій священства, яким ви хочете бути, молився часто і зі справжнім наміром. Увечері ви ставатимете на коліна і дякуватимете Богові за благословення, отримані впродовж дня. Ви будете Йому дякувати за батьків, учителів і великі приклади для наслідування. Ви будете конкретно казати

в молитві про те, хто і як упродовж того дня благословив ваше життя. Це займе більше, ніж кілька хвилин і більше, ніж коротеньку думку. Це здивує і змінить вас.

Просячи у молитві прощення, ви відчуєте, що прощаєте інших. Коли ви будете дякувати Богові за Його доброту, то будете думати про імена інших людей, які потребують вашої доброти. І знову-таки цей досвід буде дивувати вас кожного дня, а з часом змінить вас.

Один із способів, у який вас змінить така гаряча молитва, полягає в тому, і я вам це обіцяю, що ви відчуєте себе Божим дитям. Коли ви знаєте, що ви Боже дитя, ви також знаєте, що Він багато від вас очікує. Як від Своєї дитини, Він очікує, що ви будете жити за Його вченням та вченням Його дорогого Сина, Ісуса Христа. Він буде сподіватися, що ви будете щедрими і добрими у своєму ставленні до інших. Він буде засмучений вашою гордовитістю та егоїзмом. Він благословить ваше бажання ставити інтереси інших вище власних.

Дехто з вас уже є прикладом безкорисливого служіння у священстві.

По всьому світу носії священства приходять до храмів ще до сходу сонця. А дехто з них служить там ще довго після заходу сонця. За таку жертву часу і зусиль у цьому світі ви не знайдете ніякого визнання чи привселюдного схвалення. Я ходив з молодими людьми, коли вони служили тим, хто вже в духовному світі, хто не може здобути храмові благословення для себе.

Оскільки я бачу радість, а не втому на обличчях тих, хто там служить вранці та вночі, я знаю, що є великі винагороди у цьому житті для такого виду безкорисливого служіння у священстві, але це є лише символом тієї радості, яку вони розділять з тими, кому служать у духовному світі.

Я бачив таку ж радість на обличчях людей, які розповідали іншим про благословення належності до царства Божого. Я знаю президента філії, який майже кожного дня приводить людей до місіонерів, аби їх навчали. Лише кілька місяців тому він ще не був членом Церкви. Зараз, завдяки йому, місіонерам є кого навчати, а філія зростає в кількості та в силі. Але понад усе, він є світлом

для інших, які будуть відкривати свої вуста і таким чином прискорювати Господнє збирання дітей Небесного Батька.

Коли ви молитесь і служите іншим, ваше знання про те, що ви дитя Бога, і ваші почуття до Нього зростатимуть. Ви будете краще розуміти, що Його засмучує ваша найменша нечесність. Ви будете з більшою рішучістю дотримуватися слова, даного Богові та іншим людям. Ви будете краще розуміти, що не можна брати нічого, що вам не належить. Ви будете більш чесними перед вашим роботодавцем. Ви з більшою рішучістю будете дотримуватися зобов'язання приходити вчасно і завершувати будь-яке завдання, яке Господь дав, а ви прийняли.

Замість того, щоб міркувати, чи прийде домашній учитель, діти в тих сім'ях, куди вас покликали вчити, будуть з нетерпінням очікувати вашого приходу. Мої діти мали таке благословення. Коли вони зростають, у них були герої у священстві, які допомагали їм вибирати власні шляхи служіння Господу. Приклад такого благословення зараз переходить до третього покоління.

Я також хочу висловити вдячність.

Я дякую за ваші молитви. Я дякую за те, що ви стаєте на коліна, розуміючи той факт, що у вас немає всіх відповідей. Ви молитесь Богові небес, щоб висловити свою вдячність і попросити Його благословень для свого життя і для своїх сімей. Я дякую за ваше служіння іншим і за ті моменти, коли ви не потребували ніякої вдячності за своє служіння.

Ми прийняли Господнє застереження, що якщо ми прагнемо визнання цього світу за своє служіння, то можемо позбавитися більших

благословень. Ви пам'ятаєте ці слова:

“Стережіться виставляти свою милостиню перед людьми, щоб бачили вас; а як ні, то не матимете нагороди від Отця вашого, що на небі.

Отож, коли чиниш ти милостиню, не сурми перед себе, як то роблять оті лицеміри по синагогах та вулицях, щоб хвалили їх люди. Поправді кажу вам, вони мають уже нагороду свою.

А як ти чиниш милостиню,—хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правицю твою,

щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно”².

Ті, хто був для мене взірцем великих носіїв священства, не бачать у своїх вчинках нічого героїчного. В дійсності, здається, що їм важко бачити те, що викликало у мене таке захоплення ними. Я згадував, що мій батько віддано служив президентом малесенької філії Церкви у Нью-Джерсі. Він пізніше був членом генерального правління Недільної школи Церкви. Однак я буду скромним, кажучи про його служіння у священстві, тому що він був скромним.

Те ж саме стосується морського піхотинця, який був героєм мого дитинства. Він ніколи не розповідав

мені про своє служіння у священстві або про свої успіхи. Він просто служив. Я дізнавався про його вірне служіння від інших. Навіть якщо він і помічав ті якості у собі, якими я захоплювався, я не міг про це здогадатися.

Тож ось моя порада вам, хто хоче благословляти інших своїм священством—ваше життя має бути непомітним для всіх, крім Бога.

Моліться Йому, дякуйте Йому за все хороше, що є у вашому житті. Запитуйте Його, аби знати, яких людей Він помістив на вашому шляху, щоб ви їм послужили. Благайте, щоб Він допоміг вам у цьому служінні. Моліться, аби ви могли прощати, і таким чином ви зможете отримати прощення. Потім служіть цим людям, любіть їх і прощайте.

А понад усе пам'ятайте, що в усьому служінні, яке ви здійснюєте, немає більшого за те, щоб допомагати людям стати гідними вічного життя. Бог надав нам таке надзвичайне спрямування стосовно того, як застосовувати священство. Він є досконалим прикладом цього. Цей приклад ми частково бачимо серед найкращих Його земних служителів:

“І Господь говорив до Мойсея, кажучи: Небеса, їх багато, і їх не можна людині порохувати; але вони пороховані для Мене, бо вони є Моїми.

І коли одна земля перейде і небеса її, тоді інші прийдуть; і немає кінця ані Моїм діям, ані Моїм словам.

Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини”³.

Ми маємо допомагати в цій роботі. Кожен з нас може щось змінювати. Ми були підготовлені до нашого часу і місця в останні дні проведення цієї священної роботи. Кожного з нас Господь благословив прикладом тих, хто перетворив цю роботу на найвищу мету свого земного життя.

Я молюся, щоб ми могли допомогти одне одному піднятися до рівня цієї можливості.

Бог Батько живий і Він відповів на ваші молитви про допомогу, яку ви потребуватимете, аби служити Йому добре. Ісус Христос—це воскреслий Господь. Це—Його Церква. Священство, яке ви маєте, є силою діяти від Його імені у Його роботі зі служіння дітям Божим. Якщо ви виконуєте цю роботу від щирого серця, Він звеличить вас. Я все це обіцяю вам у ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Матвій 5:14–16.
2. Матвій 6:1–4.
3. Мойсей 1:37–39.

Президент Томас С. Монсон

Будь сильний та відважний

*Маймо—усі ми—смівість не йти на компроміси,
смівість відстоювати принципи.*

Мої улюблені брати, як це чудово знову бути разом з вами. Маючи цю нагоду звернутися до вас, я молюся про небесну допомогу.

Поза стінами цього Конференц-центру ще тисячі зібралися у каплицях та інших приміщеннях майже по всьому світу. Ось те спільне, що об'єднує всіх нас разом,—нам довірено мати священство Бога.

Ми перебуваємо тут, на землі, у дивовижний період її історії. Наші можливості майже безмежні, однак ми також стикаємося і з величезною кількістю труднощів, деякі з них характерні тільки для нашого часу.

Ми живемо у світі, де моральні цінності значною мірою відкинуті, де гріх відверто виставляється напоказ і де нас оточують спокуси зійти з прямого і вузького шляху. Ми

відчуваємо постійний тиск та прихований вплив, якими руйнується все, що є пристойним, і чиниться спроба підмінити все порядне пустими доктринами і практиками світського суспільства.

Через ці та інші виклики нам необхідно постійно приймати рішення, які можуть визначити нашу долю. Аби нам приймати правильні рішення, необхідна смівість— смівість, коли треба сказати “ні”, смівість сказати “так”, коли це є прийнятним, смівість робити те, що є правильним, бо це є правильно.

Оскільки сьогодні в суспільстві є тенденція до стрімкого відходу від цінностей та принципів, даних нам Господом, ми, скоріш за все, будемо покликані захищати те, у що віримо. У вас буде смівість зробити це?

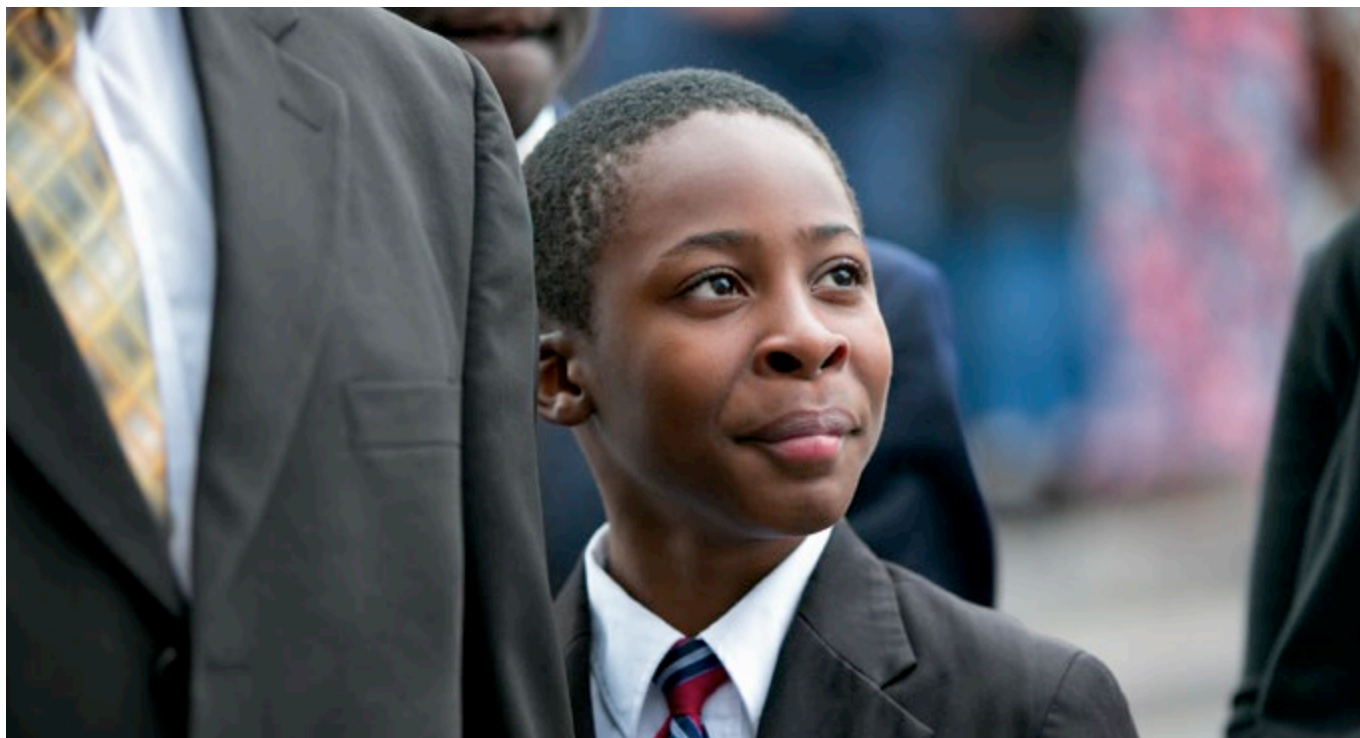
Президент Дж. Рубен Кларк молодший, який багато років був членом Першого Президентства, сказав: “Хіба не відомі випадки, коли ті, хто вважався вірним, ... відчували, що повністю підтверджуючи свою належність до релігії, вони можуть піддатися глузуванню з боку своїх невірних колег, і тому вони повинні змінити щось у своїй релігії або якось виправдовувати її, або нищівно вихолощувати її, або навіть вдавати, що відкидають її. Так роблять лицеміри”¹. І хоч нікому з нас не хотілося б носити на собі такий ярлик, та все ж ми неохоче проголошуємо свою віру в деяких обставинах, чи не так?

Ми можемо допомогти собі, бажаючи робити те, що є правильним, якщо відвідуємо місця і беремо участь у заходах, де наші думки знаходяться під добрим впливом і де Духу Господа буде комфортно.

Я згадую прочитану колись пораду одного батька своєму сину,

коли той відїздив з дому на навчання в далекий край: “Тільки-но побачиш, що ти там, де не повинен бути, тікай звідти!” Я даю кожному з вас ту ж пораду: “Тільки-но побачите, що ви там, де не повинні бути, тікайте звідти!”

Кожному з нас постійно доводиться виявляти сміливість. Сміливість необхідна у кожний день нашого життя, а не тільки в якихось важливих подіях. Вона часто потрібна нам, коли ми приймаємо рішення або реагуємо на обставини, що складаються навколо нас. Шотландський поет і романіст Роберт Льюїс Стівенсон сказав: “У повсякденної сміливості свідків мало. Однак ваша сміливість не менш благородна, бо про неї не б’ють у барабани і натовпи не викрикують ваше ім’я”².

Сміливість виявляється в різних формах. Християнський письменник Чарльз Свіндола написав: “Сміливість виявляється не лише на полі бою ... або в тому, щоб без страху спіймати злодія у вашому домі. Реальні перевірки сміливості відбуваються набагато тихше. Це перевірки внутрішні: як залишатися вірним, коли ніхто вас не бачить, ...

як вистояти на самоті, коли вас не розуміють”³. Я хотів би додати, що ця внутрішня сміливість виявляється і в тому, щоб робити правильно, навіть, коли нам може бути страшно; щоб захищати свої переконання, ризикуючи бути осміяними; щоб дотримуватися своїх переконань, навіть коли це загрожує втратою друзів або соціального статусу. Той, хто твердо відстоює те, що є правильним, іноді ризикує стати осудженим і непопулярним.

Служачи у ВМС Сполучених Штатів під час Другої світової війни, я дізнався про хоробрі вчинки, взірці доблесті та приклади сміливості. Один з них, який мені ніколи не забути,—приклад тихої сміливості 18-річного моряка, не нашої віри, який не був надто гордим, щоб молитися. З 250 членів екіпажу він єдиний щовечора ставав на коліна біля своєї койки, інколи під глазування задирок і жарти невіруючих. Опустивши голову, він молився Богу. Він ніколи не вагався. Він ніколи не втрачав мужності. Він мав сміливість.

Не так давно я почув про приклад юнака, якому, як виявилось, не вистачало цієї внутрішньої

сміливості. Одна приятелька розповіла мені про духовні і зміцнюючі віру причасні збори, на яких вона з чоловіком була у своєму приході. Молодий чоловік у чині священника в Аароновому священстві зворушив серця всіх присутніх, розповідаючи про євангельські істини та радість, що приходить від дотримання заповідей. Стоячи за кафедрою, він палко, зворушливо свідчив, виглядаючи чистим і охайним у своїй білій сорочці та краватці.

Пізніше того ж дня ця жінка зі своїм чоловіком, їдучи у своєму районі, побачили цього ж молодого чоловіка, який так надихнув їх всього кілька годин тому. Тепер же він мав зовсім інший вигляд: він йшов по тротуару, неохайно вдягнений,—і палив цигарку. Моя приятелька та її чоловік не тільки були розчаровані й засмучені, але й збентежені тим, як же він міг так переконливо бути однією людиною на причасних зборах, а потім так швидко стати зовсім іншою.

Брати, а чи ви ті ж самі люди, де б ви не були і що б ви не робили,—ті люди, якими Небесний Батько хоче, щоб ви були, і якими ви, як самі знаєте, повинні бути?

В інтерв'ю, надрукованому в одному загальнодержавному журналі, добре відомого американського баскетболіста Джебері Паркера з Американської НССА [Національної спортивної студентської асоціації], члена Церкви, попросили розказати, яку найкращу пораду він отримав від свого батька. Джебері відповів: “[Мій батько] сказав: “Просто будь у темноті таким же, яким ти є у світлі”⁴. Важлива порада, брати, для всіх нас.

У наших Писаннях повно прикладів тієї сміливості, яка кожному з нас потрібна сьогодні. Пророк Даниїл виявив надзвичайну сміливість, відстоюючи те, що, як він знав, є правильним, і виявляючи сміливість, щоб молитися, незважаючи на загрозу бути вбитим за це⁵.

Сміливість була притаманна й Авінадію, про що свідчить його

готовність краще віддати своє життя, ніж відмовитися від істини⁶.

Хіба ми не відчуваємо натхнення завдяки життю 2000 юних синів Геламана, які навчили і продемонстрували, що потрібно мати сміливість, аби дотримуватися вчень батьків, аби бути цнотливими й чистими?⁷

Можливо, вінцем для цих розповідей з Писань є приклад Моронія, який мав сміливість непохитно вистояти у праведності до самого кінця⁸.

Упродовж усього свого життя пророк Джозеф Сміт подавав безліч прикладів сміливості. Один з найбільш вражаючих—коли він та інші брати, прикуті один до одного ланцюгами—увів собі, прикуті один до одного ланцюгами,—були припроваджені в Річмонд, Міссурі, де трималися в недобудованій дерев'яній хатині неподалік будинку

суду. Парлі П. Пратт, який був серед тих позбавлених волі братів, написав про один особливий вечір: “Ми лежали, вдаючи, що спимо, поки минула вже північ; наші вуха та серця страждали від того, що впродовж годин ми чули непристойні жарти, жахливі богохульства, страшні прокляття та брудну лайку наших охоронців”.

Старійшина Пратт продовжив:

“Я слухав це, і мені було бридко, я був шокований, це був жах, і мене настільки сповнив дух обуреної справедливості, що я ледве втримався від того, щоб не підскочити на ноги і не докорити охоронцям, але [я] нічого не казав Джозефу чи комусь іншому, хоча я й лежав поруч з ним і бачив, що він не спав. Раптом він підвівся на ноги і сказав голосом грому чи ревучого лева, вимовивши, наскільки я можу згадати, такі слова:

“МОВЧАТИ! ... В ім'я Ісуса Христа я забороняю вам і наказую вам мовчати; я більше і хвилини не житиму, слухаючи такі слова. Припиніть ці розмови, інакше або ви помрете, або я помру ЦІЄЇ МИТИ!”

Джозеф стояв “у грізній величі”, як це описав старійшина Пратт. Він був у ланцюгах, без зброї, та все ж спокійний і величний. Він дивився на зляканих охоронців, які забилися в куток або припали до землі біля його ніг. Ці, здавалося б, невинуваті чоловіки благали у нього пробачення й затихли⁹.

Не всі вияви сміливості приносили такі захоплюючі або негайні результати, та все ж всі вони приносять мир в розум і знання про те, що правильне та істина були захищені.

Неможливо встояти прямо, якщо вростати своїм корінням в сипучі піски популярних поглядів

і людського схвалення. Необхідна сміливість Даниїла, Авінадія, Моронія або Джозефа Сміта, щоб ми твердо й міцно трималися того, що, як ми знаємо, є правильним. Вони мали сміливість робити не те, що було легким, але те, що було правильним.

До всіх нас прийде страх, усі ми відчуємо глузування й спротив. Маймо—усі ми—сміливість не йти на компроміси, сміливість відстоювати принципи. Сміливість, а не компроміс, дає нам відчуття усмішки Божого схвалення. Сміливість стає живою й привабливою чеснотою, коли вона розглядається не тільки як готовність мужньо померти, але і як рішучість гідно жити. Рухаючись вперед, стараючись жити так, як нам

належить, ми справді отримаємо допомогу від Господа і зможемо знайти втішення в Його словах. Я люблю Його обіцяння, записане в книзі Ісуса Навина:

“Не залишу тебе й не покину тебе. ...

... будь сильний та відважний[.] Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити”¹⁰.

Мої улюблені брати, зі сміливістю в наших переконаннях, давайте заявимо разом з апостолом Павлом: “Я не соромлюсь Євангелії [Христа]”¹¹. А потім з тією ж самою сміливістю давайте виконувати Павлову пораду: “Будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистості”¹².

Катастрофічні конфлікти настають і минають, а війна за людські душі триває й не слабшає. Як звук сурми звучить слово Господа до вас, до мене, до носіїв священства повсюди: “Отже, нехай кожна людина вивчить свій обов’язок і діє у чині, на який її призначено, з усією старанністю”¹³. І тоді ми будемо, як проголосив апостол Петро, навіть “священством царським”¹⁴, об’єднані в меті та обдаровані силою згорі¹⁵.

Нехай же кожний виїде цього вечора звідси з рішучістю й сміливістю сказати разом з давнім Йовом: “І як довго в мені ще душа моя, ... своєї невинності я не відкину”¹⁶. Щоб це було так, я смиренно молюся в ім’я Ісуса Христа, нашого Господа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education*, rev. ed. (1994), 7.
2. Robert Louis Stevenson, in Hal Urban, *Choices That Change Lives* (2006), 122.
3. Charles Swindoll, in Urban, *Choices That Change Lives*, 122.
4. Jabari Parker, in “10 Questions,” *Time*, Mar. 17, 2014, 76.
5. Див. Даниїл 6.
6. Див. Мосія 11:20; 17:20.
7. Див. Алма 53:20–21; 56.
8. Див. Мороній 1–10.
9. Див. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 210–211.
10. Ісус Навин 1:5, 9.
11. Римлянам 1:16.
12. 1 Тимофію 4:12.
13. Учення і Завіти 107:99.
14. 1 Петра 2:9.
15. Див. Учення і Завіти 105:11.
16. Йов 27:3, 5.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Вдячні за будь-яких обставин

Чи не маємо ми причини бути сповненими вдячності, незалежно від наших обставин, в яких ми можемо опинитися?

Протягом багатьох років у мене була священна можливість зустрічати чимало людей, чії страждання, здається, сягнули самих глибин їхньої душі. У такі моменти я слухав моїх улюблених братів і сестер і сумував з ними через їхні тягари. Я міркував про те, що їм сказати, і я з усіх сил намагався зрозуміти, як їх втішити і підтримати у їхніх випробуваннях.

Часто їхній смуток був спричинений тим, що щось, як їм здавалося, закінчилося. Дехто переживав кінець дорогих серцю стосунків, зокрема, смерть близької людини або відчуженість члена сім'ї. Інші відчували, що втратили надію—надію на одруження або народження дітей, або подолання хвороби. Інші, можливо, відчують, що втратили віру, коли бентежні і суперечливі голоси зі світу спокушають їх ставити запитання, навіть відмовлятися від того, що, як вони колись знали, було істинним.

Я вважаю, що всі ми, рано чи пізно, переживаємо часи, коли все в житті йде шкереберть, залишаючи

нам почуття самотності, розчарування і безнадії.

Це може статися з будь-ким. Ні в кого немає імунітету.

Ми можемо бути вдячними

Кожна ситуація різна і подробиці кожного життя є унікальними. Однак я дізнався, що існує те, що забере гіркоту, яка може прийти в наше життя. Є дещо таке, що ми можемо робити, аби змінити наше життя на більш приємне, більш радісне, навіть прекрасне.

Ми можемо бути вдячними!

Можливо, це звучить всупереч мудрості світу—радити людині, обтяженій смутком, віддавати подяку Богові. Але ті, хто відставляє вбік пляшку гіркоти і натомість піднімає келих вдячності, може знайти очищуючий напій зцілення, спокою і розуміння.

Нам як учням Христа заповідано “дяку[вати] Господу Богу [нашому] в усьому”¹, “[давати] відповідь Господу вдячною піснею”² та щоб “[наше] серце було сповнене подяки до Бога”³.

Чому Бог заповідає нам бути вдячними?

Усі Його заповіді дані для того, щоб зробити благословення доступними для нас. Заповіді—це можливості виявляти нашу свободу волі і отримувати благословення. Наш люблячий Небесний Батько знає, що рішення розвивати дух вдячності принесе нам істинну радість і велике щастя.

Бути вдячними за щось

Але хтось може сказати: “За що мені бути вдячним, коли все навколо розпадається на шматки?”

Можливо, зосередження на тому, *за* що ми вдячні, є невірним підходом. Важко розвинути дух вдячності, якщо наша подяка пропорційна лише кількості благословень, які ми можемо підрахувати. Дійсно, важливо часто рахувати наші благословення—і кожен, хто намагався це зробити, знає, що їх багато—але я не вірю, що Господь очікує від нас бути менш вдячними в часи випробувань, ніж у часи процвітання і спокою. Крім того, у більшості послань на Писання говориться не про вдячність *за* щось, а скоріше пропонується висловлювати загальне почуття вдячності.

Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

Бойд К. Пекер

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффері Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістоферсон

Ніл Л. Андерсен

Рональд А. Расбанд

Л. Уїтні Крейтон

Дональд Л. Холмстром

Річард Д. Йенсен

Курт С. Крістенсен

Уліссес Соарес

Лінн Г. Роббіс

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

ПЕРШІЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)

Маркос А. Аларкон	Хосе П. Аноко	Карлос Х. Аморо	Ян С. Ардерн	Меріан Б. Арнольд	Девід С. Бакстер	Шейн М. Боуен	Крейт А. Кардзон	Мон Гван Чої	Дон Р. Кларк	Карл Б. Кук	Лоуренс С. Корфурдх	Уілфред В. Андерсон	Кенні Доугі	Ренделл К. Беннетт	Брюс А. Кардсон
Клаудіо Р. М. Коста	Джеймс Р. Кертіс, мол.	Бенжамін Девіс	Евадос Діфе	Кенні Р. Дунган	Ларрі Дж. Бюлак	Стенлі Г. Елікс	Девід Ф. Еванс	Ерік Р. Фомбінато	Едурардо Гваррет	Роберт С. Гей	Корнос А. Гасоні	Дж. Девен Карніш	Ліно Дж. Далінес	Бредлі Д. Фостер	Ренді Д. Фікс
Крістофіль Гопден	Джеймі В. Гонг	Уолтер Ф. Гонсалес	С. Стотт Гроу	Джеймс Дж. Гамула	Девел Л. Джонсон	Пол В. Джонсон	Патрік Керон	Йорі Клівінгтон	Ерік В. Калічкес	Маркус Б. Неш	С. Гіффорд Пінксен	О. Вісенте Халек	Кевін С. Гоміальтон	Ларрі С. Кочер	Ларрі Р. Лоуренс
Брюс Х. Нільсон	Аллен Ф. Пекер	Кенні У. Пірсон	Ендрю Д. Перкінс	Пол Б. Пайпер	Родерік Е. Піно	Брюс Д. Паркер	Девін Г. Ренууд	Майкл Т. Рінгуд	Джозеф В. Спіті	Стівен Е. Сіу	Майкл Джозеф У. Те	Пер Г. Марш	Хаоло Е. Марінінес	Джеймс Б. Марріно	Жеро Масларрарі
Хосе А. Тейкейра	Хуні А. Асара	Артуро Валенсуела	Фрэнсіско Дж. Віньяс	В. Крістофер Уадделл	Уільям Р. Улкер	Скотт Д. Уайтінг	Чі Гом (Сем) Волг	Каруіно Рамішато	Хорхе Ф. Себастьяс	Кюріліо Д. Салк	У. Фрэнсі Цак	Арден Очоа	Кент Ф. Річардс	Грегорі А. Шейлбер	Терек М. Вінон

ВЕРХОВНИЙ СПІСКОПАТ

Джеральд Коге Перший радник	Глоу Е. Слівексон Верховний епископ	Дін М. Девіс Другий радник

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Джон С. Теннер Перший радник	Тод Р. Колістер Президент	Деван Г. Дорант Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

Керол Ф. МакКонкі Перший радник	Бонні Л. Оксфорд Президент	Ніл Ф. Мерріотт Другий радник

ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

Керол М. Стивенс Перший радник	Лінда К. Вертон Президент	Лінда Ш. Тав Другий радник

ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО

Розарі М. Уїлсон Президент	Шерлі А. Еспіні Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

Ларрі М. Гісон Перший радник	Девід П. Бек Президент	Ренделл П. Рід Другий радник

Святі останніх днів по всьому світу зібралися завдяки 184-й річній генеральній конференції. На фото, починаючи згори зліва, за годинниковою стрілкою: члени Церкви і місіонери у Відні, Австрія; Сан-Паулу, Бразилія; Мехіко, Мексика; Улан-Баторі, Монголія; Хайлендс Ренч, Колорадо, США; Сідней, Австралія; Санкт-Петербурзі, Росія; і Норкроссі, штат Джорджія, США.

Легко бути вдячним *за* щось, коли життя йде так, як нам хочеться. Але що робити в часи, коли те, чого ми бажаємо, здається таким недосяжним?

Можна мені запропонувати, щоб ми розглядали вдячність як рису характеру, стиль життя, що не залежатиме від нашої теперішньої ситуації? Іншими словами, я пропоную, замість того, щоб бути вдячними *за* щось, зосереджуватися на тому, щоб бути вдячними *в* наших обставинах—якими б вони не були.

Є стара історія про офіціанта, який запитав клієнта, чи сподобалася йому їжа. Гість відповів, що все було прекрасно, але було б краще, якби подавали більше хліба. Наступного дня, коли цей чоловік прийшов знову, офіціант подвоїв кількість хліба, поклавши чотири шматки замість двох, але чоловік знов був не задоволений. Наступного дня офіціант ще подвоїв кількість хліба, але безуспішно.

На четвертий день офіціант вирішив неодмінно ошчасливити цього чоловіка. Тому він узяв хлібину завдовжки 3 метри, розрізав навпіл і з усмішкою подав клієнту. Офіціант

не міг дочекатися, щоб почути реакцію чоловіка.

Поївши, чоловік підвів погляд і сказав: “Смачно, як завжди. Але я бачу, що ви знову почали подавати лише два шматки хліба”.

Бути вдячними в наших обставинах

Мої дорогі брати і сестри, вибір за нами. Ми можемо вирішити бути менш вдячними через те, що, на нашу думку, маємо не достатньо благословень. Або ми можемо вирішити бути, як Нефій, чие вдячне серце ніколи не слабшало. Коли його брати зв'язали його на кораблі, який він побудував, щоб привести їх до обіцяної землі, його щиколотки і зап'ястки дуже боліли—“вони були опухлими надзвичайно” і жахлива буря загрожувала поглинути його в глибини моря. “Однак—сказав Нефій,—я надіявся на свого Бога, і уславляв Його цілий день, і я не ремствував проти Господа за свої страждання”⁴.

Ми можемо вирішити бути, як Йов, який, здавалося, мав усе, а потім усе це втратив. Однак Йов відреагував такими словами: “Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернувся ... Господь дав,—і

Господь узяв... Нехай буде благословенне Господне Ім'я!”⁵

Ми можемо вирішити бути, як мормонські піонери, які зберігали дух вдячності під час повільного і болючого шляху до Великого Солоного озера. Вони навіть співали, танцювали і прославляли великодушність Бога⁶. Багато з нас були б схильні піти геть, скаржитися і карати себе через труднощі тієї подорожі.

Ми можемо вирішити бути, як пророк Джозеф Сміт, який під час перебування у в'язниці Ліберті в жахливих умовах написав ці натхненні слова: “Ніжно улюблені браття, життєрадісно робімо все, що в нашій владі; а тоді стіймо спокійно з найглибшою впевненістю, щоб побачити Боже спасіння і руку Його, яку буде явлено”⁷.

Ми можемо вирішити бути вдячними, не зважаючи ні на що.

Цей тип вдячності виходить за межі всього того, що відбувається навколо нас. Він перевершує розчарування, зневіру і відчай. Він цвіте однаково красиво в льодяному пейзажі зими і в приємному теплі літа.

Якщо ми вдячні Богові *в* наших обставинах, то можемо відчувати

ніжний спокій серед страждань. Навіть у горі ми можемо підносити свої серця і дякувати. Відчуваючи біль, ми можемо славити Христову Спокуту. В холоді гіркої смутку ми можемо відчуті близькість і теплоту небесних обійм.

Іноді ми думаємо, що повинні висловлювати подяку *після* того, як вирішені наші проблеми, але як же це недалекоглядно! Скільки всього ми пропускаємо в житті, чекаючи, щоб побачити веселку, перш ніж подякувати Богові за дощ?

Бути вдячними в часи страждань *не* означає, що ми радіємо в наших обставинах. Це *означає*, що очами віри ми дивимося далі за наші сьогоденні труднощі.

Це не вдячність на словах, а вдячність у душі. Це вдячність, яка зміцнює серце і розширює розум.

Вдячність як прояв віри

Бути вдячними в наших обставинах—це вияв віри в Бога. Це

Реймонд, провінція Альберта, Канада

вимагає, щоб ми довіряли Богові і сподівалися на те, чого ми можемо не бачити, але що є істинним⁸. Виявляючи вдячність, ми наслідуємо приклад нашого улюбленого Спасителя, Який сказав: “Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля!”⁹

Справжня вдячність—це вияв надії і свідчення. Вона приходить від усвідомлення того, що ми не завжди розуміємо випробування життя, але віримо, що одного дня це зрозуміємо.

За будь-яких обставин наше відчуття вдячності плекається багатьма священними істинами, які ми *знаємо*: що наш Батько дав Своїм дітям великий план щастя; що завдяки Спокуті Його Сина Ісуса Христа ми можемо жити вічно з дорогими нам людьми; що в кінці ми будемо мати прославлені, досконалі і безсмертні тіла, необтяжені хворобами або обмеженнями; і що наші сльози смутку і втрати будуть замінені повнотою щастя і радості, “мірою доброю, натоптанною, струснутою й переповненою”¹⁰.

Це мало бути таке свідчення, яке перетворило апостолів Спасителя з боязких, сповнених сумнівів чоловіків, на безстрашних, радісних посланників Учителя. Протягом кількох годин після Його Розп'яття вони були поглинуті відчаєм і смутком, не в змозі зрозуміти, що щойно

сталося. Але одна подія все змінила. Їм явився їхній Господь і проголосив: “Погляньте на руки Мої та на ноги Мої,—це ж Я Сам!”¹¹

Коли апостоли впізнали воскреслого Христа—коли вони побачили славетне Воскресіння їхнього улюбленого Спасителя—вони стали іншими чоловіками. Ніщо не могло утримати їх від виконання їхньої місії. З мужністю і рішучістю вони прийняли тортури, приниження і навіть смерть, які спіткали їх через їхнє свідчення¹². Вони не припиняли хвалити свого Господа і служити Йому. Вони змінили життя людей повсюди. Вони змінили світ.

Вам не потрібно бачити Спасителя, як це було з апостолами, щоб пережити таку ж зміну. Ваше свідчення про Христа, народжене Святим Духом, може допомогти вам побачити далі за те, що має кінець у смертному житті і приносить розчарування, і побачити яскраве майбутнє, яке підготував Викупитель світу.

Ми створені не для того, щоб зазнати кінця

У світлі того, що ми знаємо про нашу вічну долю, чи не дивно те, що коли ми стикаємося з гіркими втратами життя, вони здаються нам неприйнятними? Всередині нас,

здається, є щось таке, що не приймає кінця.

Чому це так? Тому що ми створені з вічної матерії. Ми є вічними істотами, дітьми Всемогутнього Бога, Чие ім'я Нескінченний¹³ і Хто обіцяє вічні благословення без числа. Наша доля не має кінця.

Чим більше ми дізнаємося про євангелію Ісуса Христа, тим більше усвідомлюємо, що кінець, який настає тут, у смертному житті, взагалі не є кінцем. Це скоріше перерви—тимчасові паузи, які одного дня здаватимуться чимось незначним порівняно з вічною радістю, яка чекає на вірних.

Який я вдячний моему Небесному Батькові, що в Його плані немає

ніякого справжнього кінця, лише вічні початки.

Тих, хто вдячні, буде ушлюблено

Брати і сестри, чи не маємо ми причини бути сповненими вдячності, незалежно від наших обставин, в яких ми можемо опинитися?

Чи потрібна нам якась більша причина, аби наші серця “бу[ли] сповне[ні] подяки до Бога”?¹⁴

“Хіба ми не маємо великої причини радити?”¹⁵

Які ми благословенні, якщо помічаємо справу Божих рук у дивовижному гобелені життя. Вдячність нашому Небесному Батькові розширює наше сприйняття і просвітлює наше бачення. Воно дарує

смирнення і виховує співчуття до наших ближніх і до всіх творинь Бога. Вдячність—це каталізатор усіх рис, які має Христос! Вдячне серце—це колиска усіх чеснот¹⁶.

Господь дав нам Своє обіцяння, що тих, “хто сприйматиме все з вдячністю, буде ушлюблено; і те, що від цієї землі, буде додано [їм] стократ і більше”¹⁷.

Живімо ж “в дякуванні щоденному”¹⁸—особливо під час втрат, які здаються непоясненими і є частиною смертного життя. Дозволяймо нашим душам зростати у вдячності нашому милосердному Небесному Батькові. Завжди і постійно здимаймо наші голоси і показуймо на словах і на ділі вдячність нашому Небесному Батькові і Його Улюбленому Синови Ісусу Христу. Про це я молюся і залишаю вам моє свідчення і благословення. В ім'я нашого Господаря, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 59:7; див. також Ефессянам 5:20; 1 Солунянам 5:18; Мосія 26:39; Алама 7:23; Учення і Завіти 98:1.
2. Псалми 147:7.
3. Алама 37:37.
4. Див. 1 Нефій 18:10–16.
5. Йов 1:21.
6. Приклади піонерів, які зберігали бадьорість духу попри великі труднощі, див. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, 366–367.
7. Учення і Завіти 123:17.
8. Див. Алама 32:21.
9. Лука 22:42.
10. Лука 6:38.
11. Лука 24:39.
12. Див. Римлянам 5:3; 2 Коринтянам 4:17; 12:10.
13. Див. Мойсей 1:3.
14. Алама 37:37.
15. Алама 26:13.
16. See Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, section 80; quoted in Joseph B. Wirthlin, “Live in Thanksgiving Daily”, *Ensign*, Sept. 2001, 8.
17. Учення і Завіти 78:19; курсив додано.
18. Алама 34:38.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Контроль

Усі ми можемо більш регулярно долучатися до місіонерської роботи, замінивши свій страх справжньою вірою.

У вересні цього року минуло шістьдесят чотири роки відтоді, як я повернувся додому після служіння на місії в Англії. Через три дні після повернення я і один мій друг завітали до Університету Юти на вечір танців “Хелло Дей”. Він розповів мені про чарівну другокурсницю Барбару Боуен, з якою, на його думку, мені було б варто познайомитися. Він підвів її до мене, представив нас одне одному, і ми почали танцювати.

На жаль, це був “вільний танець”, як ми його називали, і це означало, що танцювати з дівчиною можна було лише до миті, коли хтось поплескає тебе по плечі і займе твоє місце. Барбара була жвавою і популярною, тож ми не встигли потанцювати з нею і хвилини, як інший юнак “перехопив” її в мене.

Але для мене це було неприйнятним. Навчившись на місії важливості тримати питання на контролі, я дізнався номер її телефону і зателефонував їй наступного дня, щоб запросити на побачення, але в неї не було часу через навчання і громадські справи. На щастя, на місії я навчився бути настійливим, навіть стикаючись з розчаруваннями, і зрештою зміг призначити

побачення. Після цього побачення ми почали зустрічатися. Якимось чином під час тих побачень мені вдалося переконати її, що я саме той “єдиний істинний і живий” колишній місіонер—принаймні в тому сенсі, що стосувалося її особисто. Зараз, 64 роки потому, наші семеро дітей та багато внуків і правнуків є живим доказом важливої істини, що незалежно від того, яким би гарним не було ваше послання, у вас може не бути шансу поділитися ним, якщо постійно і наполегливо не тримати питання на контролі.

Можливо саме тому я відчув чітке

спонукання нагадати сьогодні про два мої виступи на попередніх генеральних конференціях.

На жовтневій конференції 2011 р. я закликав усіх пам’ятати ці важливі слова Господа: “Бо так буде Мою Церкву названо в останні дні, а саме: Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів”¹.

Цими словами Господь наголошує, що це не лише офіційна назва, але також і назва, якою слід називати Його Церкву. Маючи Його чітку заяву, нам не слід називати Церкву будь-якою іншою назвою, зокрема “Мормонською Церквою” або “Церквою СОД”.

Термін *мормон* може належним чином вживатися у певному контексті, що стосується членів Церкви, зокрема мормонських піонерів або організацій, таких, як Мормонський хор скінії. Члени Церкви широко відомі як мормони і під час спілкування з людьми, що не належать до нашої віри, ми можемо доречно називати себе мормонами, за умови, що при цьому згадується повна назва Церкви.

Якщо члени Церкви навчаються використовувати правильну назву

Церкви у поєднанні зі словом *мор-мон*, це наголошуватиме на тому, що ми християни, члени Церкви Спасителя.

Брати і сестри, давайте поставимо це питання на контроль і розвинемо звичку завжди чітко пояснювати, що ми належимо до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Друге послання, про яке, як я відчуваю, мені слід нагадати, було проголошено на останній генеральній конференції, коли я закликав членів Церкви молитися, щоб до Різдва їх було приведено до хоча б однієї людини, яку б вони могли запросити дізнатися про відновлену євангелію. Багато членів Церкви розповіли мені про особливі події, які сталися внаслідок того, що вони звернулися до Господа з проханням надати їм можливість взяти участь у місіонерській роботі.

Наприклад, один колишній місіонер спеціально молився про те, щоб його було приведено до “тієї самої” людини, яка відгукнеться на його послання. У його уяві з’явилося ім’я колишньої однокурсниці, з якою разом вони навчалися в коледжі. Він знайшов її у Фейсбучі і дізнався, що вона молилася, щоб зрозуміти мету і сенс свого життя. Він знову провідав її саме тоді, коли вона шукала істину, і в грудні її було охрищено.

Мені розповіли, що багатьом людям подібним чином робили запрошення, але лише в небагатьох випадках людей провідували, як це зробив цей брат.

Я дуже вірю в принцип контролю. Як сказано в місіонерському путівнику *Провідуйте Мою євангелію*: “Запрошення без контролю, це все одно, що вирушити в подорож і не дійти до кінця, або купити квиток на концерт і не піти в театр.

Без завершальної дії зобов’язання є порожнім”².

У *Провідуйте Мою євангелію* всіх навчають не лише як запрошувати, але також і як провідувати людей після цього, поставивши це питання на контроль. За визначенням, мета місіонерської роботи полягає в тому, щоб запрошувати “людей прийти до Христа, допомагаючи їм прийняти відновлену євангелію через віру в Ісуса Христа і Його Спокуту, покаяння, хрищення, прийняття дару Святого Духа і терпіння до кінця”³.

Запрошувати—це, безперечно, одна зі складових процесу. Але, зверніть увагу на те, що місіонерська робота членів Церкви є чимось набагато більшим, ніж просто запрошувати людей послухати місіонерів. Це також і контрольні візити з місіонерами для зміцнення віри, спонукання до покаяння, підготовки до укладання завітів і терпіння до кінця.

Цей принцип контролю проілюстровано у книзі Дії:

“А Петро та Іван на дев’яту годину молитви йшли разом у храм.

І несено там чоловіка одного, що кривий був з утроби своєї матері. Його садовили щоденно в воротах

храму, що Красними звалися, просити милостині від тих, хто до храму йшов.

Як побачив же він, що Петро та Іван хочуть у храм увійти, став просити в них милостині.

Петро ж із Іваном поглянув на нього й сказав: “Подивися на нас!”

І той подивився на них, сподіваючися щось дістати від них.

Та промовив Петро: “Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У ім’я Ісуса Христа Назарянина—устань та й ходи!”

Це сильне запрошення від Господнього слуги, чи не так? Але Петро не зупинився на самому лише запрошенні. У тексті Писань далі сказано, що “узавши його за правицю, він підвів його. І хвилі тієї зміцнилися ноги й суглобці його!

І, зірвавшись, він устав та й ходив, і з ними у храм увійшов, ходячи та підскакуючи, і хвалячи Бога!”⁴

Іншими словами, Петро не просто застосував свою владу священства і запросив цього чоловіка устати і ходити. Після цього запрошення він також зробив певні дії—підійшов до чоловіка, взяв його за правицю, підвів його і увійшов разом із ним у храм.

У душі прикладу Петра, я хотів би порекомендувати всім нам більш регулярно долучатися до місіонерської роботи, замінивши свій страх справжньою вірою, запрошуючи по одній людині принаймні раз на квартал, або чотири рази кожного року, навчатися у місіонерів повного дня. Вони підготовлені навчати Духом зі справжнім і щирим натхненням від Господа. Зробивши запрошення, ми разом можемо провідувати цих людей, взяти їх за руку, підвести і супроводжувати у їхній духовній подорожі.

Щоб допомогти вам у цьому, я запрошую всіх членів Церкви, незалежно від вашого теперішнього покликання або рівня активності в Церкві, отримати примірник путівника *Провідуйте Мою євангелію*. Його можна придбати у наших розподільчих центрах, а також он-лайн. Он-лайн версію можна читати або безкоштовно завантажити. Це путівник для місіонерської роботи—і це означає, що це путівник для всіх нас.

Читайте його, вивчайте його і тоді застосуйте вивчене, і це допоможе вам зрозуміти, як приводити душі до Христа через запрошення і контрольні візити. Як сказав Президент Томас С. Монсон: “Зараз для членів Церкви і для місіонерів настав час іти разом, працювати разом, трудитися разом у Господньому винограднику, щоб приводити душі до Нього”⁵.

Ісус Христос навчав Своїх учнів: “Жниво справді велике, та робітників мало;

тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав”⁶.

Господь відповів на ці благання у наші дні найбільшою кількістю місіонерів повного дня за всю історію світу. Цією новою хвилею відданих робітників Господь дав нам ще одну нагоду допомогти Йому в цьому великому жниві душ.

Є дієві способи, у які члени Церкви можуть допомагати і надавати підтримку нашим чудовим місіонерам. Наприклад, ви можете сказати місіонерам, що ви вивчаєте путівник *Провідуйте Мою євангелію*, і попросити їх показати вам, що вони опановують під час свого вивчення. Коли ви будете ділитися одне з одним, безперечно зростатиме більша впевненість членів Церкви і місіонерів одне в одному, саме так, як повелів Господь:

“Але щоб [кожний чоловік і жінка могли] говорити в ім’я Господа Бога, саме Спасителя світу”⁷.

І “Ось, Я послав вас свідчити і попереджати людей, і належить кожній людині, яку було попереджено, попередити свого ближнього”⁸.

Брати і сестри, чи можете ви уявити собі той вплив, який станеться, якщо члени сім’ї і друзі включатимуть те, що вони опанували під час особистого вивчення путівника

Провідуйте Мою євангелію, у свої листи та повідомлення, що надсилаються електронною поштою, до своїх місіонерів повного дня? Чи можете ви уявити собі благословення, які отримають сім’ї, коли вони краще знатимуть і розумітимуть те, що їхні сини і дочки будуть вивчати і чого навчати під час свого служіння на місії? Чи можете ви хоча б почати осягати той величезний потік спокутної благодаті, яка зіллється на нас, як особисто, так і на всіх разом, згідно з обіцянням Спасителя всім тим, хто виголошує свідчення, запрошуючи душі прийти до Нього, і після цього здійснюючи контрольні візити.

Господь сказав через пророка Джозефа Сміта: “Вас благословлено, бо свідчення, яке ви принесли, записано на небі, щоб ангели дивилися на нього; і вони радіють за вас, і ваші гріхи прощено вам”⁹.

“Бо Я прошу вам ваші гріхи з цією заповіддю—залишайтеся непохитними ... у донесенні цілому світові свідчення про те, що передано вам”¹⁰.

Якщо ми провідujemo людей, Господь допомагатиме нам. Я бачив, як невимовна радість сповнує серця членів Церкви по всьому світу, коли вони, натхнені свідченням, запрошують людей і після цього віддано їх провідують. Під час недавнього відвідування Аргентини я закликав членів Церкви запросити якусь людину до церкви перед цією генеральною конференцією. Восьмирічний Джошуа дослухався і запросив свого найкращого друга і його сім’ю на день відкритих дверей у їхньому приході в Буенос-Айресі. Дозвольте мені зачитати з нещодавно отриманого мною листа, де пояснюється, як Джошуа зробив запрошення і потім віддано тримав це питання на контролі:

“Кожні кілька хвилин [Джошуа] вибігав до воріт, щоб побачити, чи не йдуть запрошені. Він сказав, що знає, що вони прийдуть.

Наближався вечір, друг Джошуа не прийшов, але Джошуа не здавався. Він з вірою підходив до парадних воріт через кожні кілька хвилин. Настав час згортати експозицію, коли, ось, Джошуа почав радісно підстрибувати і оголосив: “Вони тут! Вони вже тут!” Я подивився і побачив, як вся сім’я підходила до церкви. Джошуа вибіг, щоб привітати їх і обійняв свого друга. Вони зайшли і, здається, день відкритих дверей справив на них дуже приємне враження. Вони взяли брошури і віділили багато часу, щоб познайомитись з кількома новими друзями. Як чудово було бачити віру цього маленького хлопчика і знати, що діти з Початкового товариства також можуть бути місіонерами”¹¹.

Я свідчу, що коли ми будемо працювати разом—шукати “ту саму” одну людину, запрошувати її і ставити питання на контроль з довірою і вірою, Господь усміхатиметься нам і сотні тисяч Божих дітей знайдуть мету і мир у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Хай Господь благословить усіх нас у наших зусиллях прискорити роботу зі спасіння, про це я смиренно молюся, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 115:4.
2. *Провідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 214.
3. *Провідуйте Мою євангелію*, с. 1.
4. Дії 3:1–8; курсив додано.
5. Див. Томас С. Монсон, “Вітаємо на конференції”, *Лягона*, лист. 2013, с. 4.
6. Матвій 9:37–38.
7. Учення і Завіти 1:20.
8. Учення і Завіти 88:81.
9. Учення і Завіти 62:3.
10. Учення і Завіти 84:61.
11. Особистий лист, 10 бер. 2014 р.

Джин А. Стівенс

Перший радник у генеральному президентстві Початкового товариства

“Не бійся, бо Я ж із тобою!”

Якщо ми розвиваємо більшу віру і довіру до Господа, то можемо отримати доступ до Його сили благословляти і визволяти нас.

Мало що можна порівняти з ніжними почуттями людини, коли вона стає батьком або матір’ю. Немає нічого більш приємного, ніж отримати дорогоцінне немовля, прямо з небес. Для одного з моїх братів ця подія стала особливо зворушливим переживанням. Його перший маленький син народився передчасно і важив лише 1 кг і 300 г. Гантер провів свої перші два місяці життя у лікарні, у відділенні інтенсивної терапії для новонароджених. Ті місяці були часом хвилювання для всієї сім’ї, часом сподівань і благань Господа про Його допомогу.

Маленький Гантер був таким кволим. Він боровся, щоб отримати силу, необхідну для життя. Сильна рука його люблячого батька часто простягалася до малесенької, безпомічної рученьки його сина, щоб підтримати крихітку.

І так це є для всіх Божих дітей. Наш Небесний Батько простягає руку до кожного з нас з нескінченною любов’ю. Він має силу над усім і бажає допомогти нам навчатися, зростати і повернутися до Нього. Цим визначається мета нашого

Батька: “здійснювати безсмертя і вічне життя людини”¹.

Якщо ми розвиваємо більшу віру і довіру до Господа, то можемо отримати доступ до Його сили благословляти і визволяти нас.

Книга Мормона влітає у свої сторінки цю прекрасну тему про силу Господа визволяти Його дітей. Нефій представив її у найпершому розділі книги. У вірші 20 ми читаємо: “Дивіться, я, Нефій, покажу вам, що лагідні милості Господа огортають усіх, кого Він обрав, через їхню віру, щоб зробити їх сильними і навіть надати їм рятівну силу”².

Багато років тому в дуже особистий спосіб я прийшла до розуміння істин, висловлених у цьому вірші. Я зрозуміла, як справді близько є Небесний Батько і як справді сильно Він бажає нам допомогти.

Якось пізно ввечері я з дітьми їхала машиною і раптом помітила хлопчика, який ішов вздовж безлюдної дороги. Проїхавши повз нього, я виразно відчула, що маю повернутися й допомогти йому. Але боючись, що його могло б налякати те, що хтось незнайомий зупинився

біля нього вночі, я поїхала далі. Сильне відчуття повернулося зі словами в голові: “Ідь допоможи цьому хлопчику!”

Я підїхала назад до нього і запитала: “Тобі потрібна допомога? У мене було відчуття, що я повинна тобі допомогти”.

Він повернувся до нас і зі словами, які котилися по щоках, сказав: “А ви можете? Я молився, щоб хтось мені допоміг”.

На його молитву про допомогу прийшла відповідь через послане до мене натхнення. Цей досвід отримання такої чіткої вказівки від Духа залишив незабутній слід, який досі присутній у моєму серці.

І тепер кілька місяців тому, завдяки ласкавій милості, я вперше за 25 років знову зв'язалася з цим хлопчиком. Я дізналася, що цей випадок—не лише моя історія, це також і його історія. Дерік Ненс зараз є батьком власної сім'ї. Це допомогло закласти основу віри в те, що Бог чує і відповідає на наші молитви. І він, і я використовували цей випадок, щоб навчати наших дітей, що

Бог наглядає за нами. Ми не самотні.

Того вечора Дерік залишився в школі на якийсь захід і запізнився на останній автобус. І, як підліток, він був впевнений, що зможе сам дійти додому пішки, тож він пішов.

Пройшло півтори години, як він ішов безлюдною дорогою. До дому ще залишалися кілометри і в полі зору не було ніяких будинків. Він злякався. В розпачі він зайшов за купу щєбню, став на коліна і попросив Небесного Батька про допомогу. Лише через кілька хвилин після того, як Дерік повернувся на дорогу, я зупинилася, щоб надати йому допомогу, про яку він молився.

І тепер, через так багато років, Дерік згадує: “Господь піклувався про мене, худого, недалекоглядного хлопчика. І незважаючи на все інше, що відбувалося у світі, Він знав про мою ситуацію і любив мене достатньо, щоб послати допомогу. Відколи я йшов тим забутим узбіччям, Господь багато разів відповідав на мої молитви. Його відповіді не завжди є негайними і чіткими, але Його обізнаність стосовно мене така

ж явна сьогодні, як це було тієї самотньої ночі. Коли б темний морок життя не закривав мені світ, я знаю, що Він завжди має план, щоб знову безпечно провести мене додому”.

Як сказав Дерік, не на кожную молитву відповідь приходить так швидко. Але, дійсно, наш Батько знає нас і чує благання нашого серця. Він здійснює Свої чудеса—згідно з кожною окремою молитвою, для кожної окремої людини.

Ми можемо довіряти, що Він допоможе нам, не обов'язково у спосіб, який бажано ми, але у спосіб, який найкраще допоможе нам зростати. Підкорити нашу волю Його волі може бути складно, але це необхідно, щоб стати схожими на Нього і знайти мир, який Він нам пропонує.

Ми можемо прийти до того відчуття, яке описав К. С. Льюїс: “Я молюся, тому що не в змозі допомогти собі сам. ... Я молюся, тому що у мене весь час є потреби, коли я прокидаюся і коли засинаю. Це не змінює Бога. Це змінює мене”³.

У Писаннях є багато історій про тих, хто довірився Господу й отримав від Нього допомогу і визволення. Згадайте юного Давида, який, покладаючись на Господа, уникнув вірної смерті від руки могутнього Голіята. Подумайте про Нефія, чії сповнені віри благання до Бога принесли звільнення від його братів, які намагалися позбавити його життя. Пригадайте юного Джозефа Сміта, який з молитвою шукав Господньої допомоги. Він був звільнений від сили темряви й отримав дивовижну відповідь. Кожен поставав перед справжніми і складними випробуваннями. Кожен діяв з вірою і покладав свою довіру на Господа. Кожен отримав Його допомогу. І зараз, у наш час, Божа сила і любов

проявляються в житті Його дітей.

Я бачила це нещодавно в житті сповнених віри святих у Зімбабве і Ботсвана. Під час зборів посту і свідчень у маленькій філії я відчула себе смиренною і натхненною завдяки свідченням, якими ділилися багато дітей, молоді і дорослих. Кожен передавав могутній вияв віри в Господа Ісуса Христа. Вони живуть в оточенні випробувань і складних обставин, щодня покладаючи свою довіру на Бога. Вони усвідомлюють Його руку в їхньому житті і часто висловлюють це фразою: “Я дуже вдячний або вдячна Богові”.

Кілька років тому одна вірна сім'я стала для членів Церкви нашого приходу прикладом такої ж довіри до Господа. Арн і Веніта Гетрелл мали щасливе життя, коли Арну було поставлено діагноз—прогресуючий рак. Прогнози були жахливими—йому залишилося жити лише кілька тижнів. Родина хотіла побути разом в останній раз. Тому зібралися всі діти, деякі приїхали здалеку. У них було лише 48 дорогоцінних годин, щоб провести їх разом. Сім'я Гетреллів уважно вибрала те, що мало для них найбільше значення—сімейне фото, сімейну вечерю і сесію в Солт-Лейкському храмі. Веніта сказала: “Коли ми вийшли з дверей храму, це був останній раз, коли ми могли бути разом у цьому житті”.

Але вони вийшли із впевненістю, що є щось набагато більше, ніж лише це життя. Завдяки священним храмовим завітам у них є надія на обіцяння Господа. Вони можуть бути разом навіки.

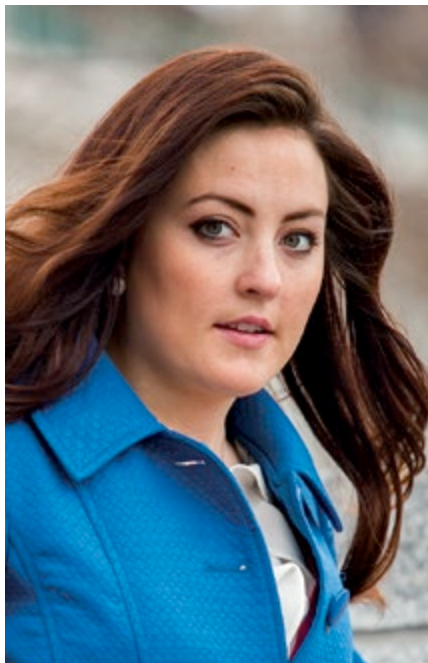
Наступні два місяці були сповнені незліченних благословень. Віра Арна і Веніти та їхня довіра до Господа зростали, про що свідчать слова Веніти: “Мене підтримували. Я дізналася, що можливо відчувати

спокій серед неспокою. Я знала, що Господь наглядає за нами. Якщо ви довіряєте Господу, ви дійсно можете здолати будь-яке з випробувань життя”.

Одна з їхніх дочок додала: “Ми спостерігали за нашими батьками і бачили їхній приклад. Ми бачили їхню віру і те, як вони справлялися з випробуваннями. Я б ніколи не попросила про це випробування, але я б ніколи не відмовилася від нього. Нас огортала Божа любов”.

Звичайно, що смерть Арна була не тим результатом, на який сподівалися Гетрелли. Але їхня криза не була кризою віри. Євангелія Ісуса Христа—це не перелік того, що треба зробити; скоріше, це те, що живе в наших серцях. Євангелія—це “не навантаження; це—крила”⁴.

Вона несе нас. Вона несла сім'ю Гетреллів. Вони відчували спокій посеред бурі. Вони міцно трималися одне одного і храмових завітів, які уклали і яких дотримувалися. Зроста їхня здатність довіряти Господу, і їх було зміцнено завдяки вірі в Ісуса Христа і Його спокутній силі.

Де б ми не були на стежці учнівства, якими б не були наші переживання і труднощі, ми не самотні. Ви—не забуті. Як Дерік, як святі в Африці і як сім'я Гетреллів—ми з вірою можемо прийняти рішення і в час потреби простягнути свою руку до Божої руки. Ми можемо зустрічати наші випробування з молитвою і довіряти Господу. І в процесі цього ми стаємо більш схожими на Нього.

Господь, звертаючись до кожного з нас, говорить: “Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю”⁵.

Я даю моє смиренне, але тверде свідчення, що Бог, наш Батько, знає нас особисто і простягає руку, щоб нам допомогти. Завдяки Його Улюбленому Сину Ісусу Христу ми можемо подолати зміни цього світу і бути безпечно доставлені додому. Маймо віру, щоб довіряти Йому. Про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 1:39.
2. 1 Нейфій 1:20.
3. Spoken by the character of C. S. Lewis as portrayed in William Nicholson, *Shadowlands* (1989), 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), 88.
5. Ісаїя 41:10.

Єпископ Гарі Е. Стівенсон
Верховний єпископ

Ваші чотири хвилини

Диво Спокути може скомпенсувати недоліки у нашому виступі.

Нещодавно весь світ із захопленням дивився зимові Олімпійські ігри, де змагалися спортсмени з 89 країн, розігруючи 98 комплектів медалей. Визначально, що 10 з цих спортсменів—члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, троє з яких завоювали медалі, про що недавно було повідомлено в газеті *Church News*: Крістофер Фогт, Ноель Пайкус-Пейс та Тора Брайт¹. Ми вітаємо всіх спортсменів, які брали участь у цих змаганнях. Це було чудово!

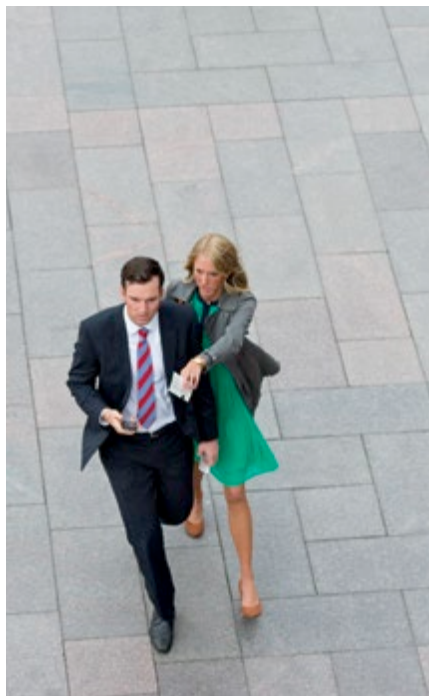
Цього ранку я говорю про ці ігри з думками про вас—молодих чоловіків, молодих жінок та неодружену молодь—тих, хто у ці вирішальні для вас роки визначає свій життєвий шлях. Звертаючись до вас, я маю велике відчуття невідкладності.

Щоб ви відчували цю невідкладність, я спочатку поділюся історією Ноель Пайкус-Пейс, однієї з тих спортсменок-святих останніх днів. У скелетоні—тому виді спорту, в якому виступала Ноель—спортсмени, лежачи на маленьких санчатах, роблять ривок, щоб набрати швидкість, і тоді мчать вниз головою вперед. З обличчями на відстані кількох сантиметрів над поверхнею землі, вони мчать вниз по звивистій,

крижаній трасі зі швидкостями, що перевищують 145 км на годину.

Визначально, що роки підготовки вважатимуться для спортсменів успіхом або розчаруванням залежно від того, що станеться протягом чотирьох напружених 60-секундних заїздів.

Мріям Ноель на перемогу в Олімпійських іграх 2006 року не судилося збутися через жакливий

нешасний випадок, коли вона напередодні зламала ногу. На Олімпійських іграх 2010 року її мрії знов не збулися, адже для того, щоб постати на п'єдесталі, їй не вистачило лише трохи більше однієї десятої доли секунди².

Чи можете ви собі уявити, як вона хвилювалася тоді, коли чекала на свій перший заїзд на Олімпіаді 2014 року? Роки підготовки сягнуть кульмінації в одну вирішальну мить. Загалом чотири хвилини. Вона витратила роки на підготовку заради цих чотирьох хвилин і буде думати про них протягом всього свого життя.

Фінальні заїзди Ноель були майже бездоганними! Ми ніколи не забудемо, як вона, після того, як перетнула фінішну лінію, стрибнула на трибуни, щоб обійняти свою сім'ю, вигукуючи "Ми це зробили!" Завдяки рокам підготовки вона досягла успіху. Ми бачили у неї на шії її медальйон Товариства молодих жінок, коли поруч з ним було розташовано срібну медаль³.

Може здатися несправедливим, що всі олімпійські мрії Ноель залежали від того, що вона зробила протягом всього чотирьох коротких хвилин. Але вона знала це, і саме тому готувалася так старанно. Вона відчувала значущість, невідкладність цих чотирьох хвилин, і усвідомлювала, що вони означатимуть протягом всього її життя.

Ми також пам'ятаємо Крістофера Фогта, члена команди бобслеїстів, який завоював бронзову медаль у заїзді на чотиримісних санях. Хоча він міг залишити кар'єру після жакливої аварії на Олімпіаді 2010 року, він вирішив не здаватися. Після фантастичного заїзду він повернув собі славу і виграв приз, якого так старанно прагнув⁴.

А зараз уявіть собі, як ваш шлях до вічного життя схожий на чотирихвилинний виступ цих спортсменів. Ви—вічна істота. Перед тим, як народитися, ви існували як дух. У присутності люблячого Небесного Батька ви тренувалися і готувалися, щоб прийти на землю на коротку мить і, звичайно, зробити свій виступ. Життя—це ваші чотири хвилини. Поки ви тут, ваші дії визначатимуть, чи зможете ви виграти нагороду—вічне життя. Пророк Амулек описав це так: “Це життя є часом ... підготуватися до зустрічі з Богом; так, ось цей день цього життя є днем ... чинити [ваші] діяння”⁵.

У цьому сенсі ваші чотири хвилини вже розпочалися. Годинник відлічує час. Слова апостола Павла здаються дуже доречними: “Біжіть так, щоб одержали ви нагороду!”⁶

Так само, як виконання певних дій є необхідним для дуже короткого виступу спортсмена-олімпійця—стрибки або маневри для ковзанярів та сноубордистів, проходження поворотів в бобслеї або проходження крізь ворота під час слалому з гори—так і в нашому житті, де абсолютно необхідними є певні речі—проходження контрольних точок, яким визначається наша духовна успішність на землі. Цими духовними віхами є основні, Богом дані, обряди євангелії: хрищення, отримання дару Святого Духа, висвячення у священство, храмові обряди та щотижневе прийняття причастя.

“У [цих] обрядах явлена сила божественності”⁷.

Так само, як дисципліна під час тренувань готує спортсмена до виконання на найвищому рівні елементів виступу в своєму виді спорту, так само дотримання заповідей зробить вас гідними отримати ці спасительні обряди.

Чи відчуваєте ви невідкладність? Мої юні друзі, на якому б з етапів свого “чотирихвилинного виступу” ви б не були, я закликаю вас замислитися—“Що я маю робити наступним, щоб медаль була моєю?” Можливо під час цієї конференції Дух підкаже вам, що це може бути: більш вдумливо підготуватися до обряду, який маєте пройти у майбутньому, або пройти обряд, який ви мали пройти вже давно. Що б це не було—робіть це зараз. Не чекайте. Ваші чотири хвилини пролетять швидко, і вам залишиться всю вічність думати про те, що ви зробили у цьому житті⁸.

Необхідна самодисципліна. Щоденна молитва, вивчення Писань та відвідування церкви повинні бути основою вашої підготовки. Вимагається повсякчасне виконання заповідей, дотримання завітів, які ви уклали, і додержання Господніх норм, викладених у брошурі *Заради зміцнення молоді*.

Можливо вам відомі певні речі у вашому житті, які загрожують загальмувати або зупинити ваш духовний розвиток. Якщо так, дотримуйтеся такої поради з Писань: “Скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжім з терпелістю до боротьби, яка перед нами”⁹.

Ще не надто пізно покаятися. Але невдовзі може стати пізно, бо

насправді ніхто не знає, коли завершаться ваші чотири хвилини.

Дехто з вас може думати про себе: “Я вже програв. Мої чотири хвилини вже завершилися катастрофою. Я можу з таким же успіхом здатися”. Якщо так, відкиньте такі думки і ніколи знов не повертайтеся до них. Диво Спокути може скомпенсувати недоліки у нашому виступі. Як навчав старійшина Джеффри Р. Холланд:

“Тим з вас, ... які можливо все ще вагаються, ... я свідчу про відновлювальну силу Божої любові і чудо Його милості. ...

Ніколи не запізно ... поки [Учитель] каже, що час є. ... Не зволікайте”¹⁰.

Пам’ятайте, що ви не самотні. Спаситель обіцяв не залишити вас на самоті¹¹. У вас також є сім’я, друзі та провідники, які підбадьорюють вас.

Хоча мій виступ стосується молоді Церкви, батькам і дідусям з бабусями я пропоную наступне:

Нещодавно старійшина Девід А. Беднар описав простий спосіб проведення оцінювання стану сім’ї, щоб визначити, як відбувається просування шляхом завітів—за проходженням важливих обрядів. Все, що потрібно—це аркуш паперу з двома колонками: “Ім’я” та “Планування наступного або необхідного обряду”. Недавно я виконав таке

оцінювання, написавши імена кожного з членів сім'ї. Серед них був онук-немовля, якого невдовзі слід було благословити, шестирічний онук, якого було важливо підготувати до хрищення, та син, якому виповниться 18 років і якого слід готувати до просування у священстві та отримання храмового ендаменту. Кожному в цьому списку потрібний обряд причастя. Ця проста вправа допомогла мені та Лесі виконувати нашу роль—допомагати кожному члену нашої сім'ї просуватися шляхом завітів, маючи план дій для кожного з них. Можливо для вас це буде слухна ідея, завдяки якій будуть проведені сімейні обговорення, уроки на домашніх сімейних вечорах, підготовка та навіть запрошення інших бути присутніми під час важливих обрядів для членів вашої сім'ї¹².

Як лижник і сноубордист я був глибоко вражений чотирьохвилинним виступом австралійської спортсменки і сноубордистки, святої останніх днів, Тори Брайт, яка виборола срібну медаль у змаганнях на хаф-пайпі. Вона вразила світ, фінішувавши у майже бездоганному заїзді, що завершився трюком "Бексайд родео 720". Однак ще більш вражаючою і неочікуваною

для світу було те, як вона простягнула руку допомоги і виявила любов, подібну до Христової, до своїх суперниць. Вона помітила, що американська сноубордистка Келлі Кларк, чий перший заїзд у фінальному раунді був невдалим, виглядала знервованою щодо другого заїзду. "Вона обійняла мене,—згадує Кларк.—Вона просто тримала мене в обіймах, доки я повністю не заспокоїлася і не почала дихати спокійно. Як чудово, коли тебе обіймає друг". Згодом Келлі Кларк приєдналась до Тори на п'єдесталі переможців, отримавши бронзову медаль.

Коли Тору запитали про цей незвичайний вияв доброти до суперниці, через яку Тора могла і не отримати свою срібну медаль, вона просто сказала: "Я на змаганнях—я хочу зробити все, що в моїх силах, але я також хочу, щоб інші спортсменки, мої суперниці, теж зробили все, що в їхніх силах"¹³.

Пам'ятаючи про це, замисліться, чи є хтось, кому потрібне ваше підбадьорення? Член сім'ї? Друг? Однокласник або член вашого коумуну? Як ви можете допомогти їм у їхні чотири хвилини?

Дорогі друзі, ви здійснюєте захоплюючу подорож. У певному сенсі, ви мчите вниз по хаф-пайпу або

санній трасі, і протягом заїзду може бути важко виконувати кожний з елементів чи проходити кожний поворот. Але пам'ятайте, ви готувалися до цього протягом тисячоліть. Це мить вашого виступу. Зараз тривають ваші чотири хвилини! Зараз ваш час!

Я висловлюю свою абсолютну впевненість у ваших здібностях. Спаситель світу на вашому боці. Якщо ви звертаєтеся до Нього по допомогу і виконуєте Його настанови, хіба можете ви зазнати невдачі?

На завершення я свідчу про те, яке це благословення, що у нас є живий пророк, Президент Томас С. Монсон, і про Ісуса Христа та Його роль як нашого Спасителя і Вкупителя, у святе ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Christine Rappleye, "Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games," deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html.
2. Див. Christine Rappleye, "Mormons in the Olympics."
3. Див. Sarah Petersen, "Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics," deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Див. Amy Donaldson, "Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success," deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Алма 34:32.
6. Див. 1 Коринтянам 9:24.
7. Учення і Завіти 84:20.
8. Див. Алма 34:31-33.
9. Євреям 12:1.
10. Джеффри Р. Холланд, "Робітники у винограднику", *Ліягона*, трав. 2012, с. 33.
11. Див. Іван 14:18.
12. Девід А. Беднар, з розмови з автором.
13. Vidya Rao, "Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze," today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Зносити свої тягарі з легкістю

Унікальні тягарі в житті кожного з нас допомагають нам покладатися на заслуги, милосердя і милість Святого Месії

У мене є хороший друг, який в перші роки свого шлюбного життя був переконаний, що йому потрібен повнопривідний пікап. Його ж дружина була впевнена, що придбання нової машини було не потребою, а лише його бажанням. Жартівливі розмови між цим чоловіком і його дружиною змусили їх думати про плюси і мінуси такої покупки.

“Кохана, нам потрібен повнопривідний пікап”.

Вона запитала: “Чому ти гадаєш, що нам потрібен новий пікап?”

Він дав їй, як йому здавалося, найпереконливішу відповідь на її запитання: “А що як нашим дітям потрібне буде молоко, а на дворі вируватиме жадлива буря, і привезти продукти з магазину можна буде лише на пікапі?”

Його дружина відповіла з посмішкою: “Якщо ми придбаємо новий пікап, у нас не буде грошей на молоко—то навіщо ж перейматися тим, як терміново дістатися до магазину?”

Деякий час вони продовжували радитися і зрештою вирішили

придбати пікап. Невдовзі після того, як вони купили нову машину, мій друг захотів продемонструвати її практичність і виправдати своє бажання купити її. Отже він вирішив, що нарубає й привезе запас дров для їхнього будинку. Стояла осінь і в горах, де він планував запитися дровами, вже випав сніг. По мірі підйому на гору сніг поступово ставав все глибше й глибше. Мій товариш усвідомлював, що слизькою дорогою було їхати ризиковано, але, маючи абсолютну впевненість у своєму новому пікапі, він не зупинявся.

На жаль, мій друг заїхав надто далеко по сніжній дорозі. Звернувши з дороги до місця, де він вирішив нарубати дров, він застряг. Усі чотири колеса нового пікапа забуксували в снігу. Він швидко зрозумів, що не знав, як вийти з цієї небезпечної ситуації. Він був збентежений і схвильований.

Мій товариш вирішив так: “Я не буду просто сидіти тут”. Він вибрався з машини і почав рубати дрова. Він повністю заповнив багажник пікапа важким вантажем.

А потім мій друг вирішив ще раз спробувати виїхати зі снігу. Завівши пікап і натиснувши на педаль газу, він почав повільно рухатися з місця. Поступово пікап виїхав зі снігу, повернувшись на дорогу. Нарешті цей щасливий і упокоєний чоловік міг вільно повернутися додому.

Наш особистий вантаж

Я молюсь, щоб Святий Дух допомагав мені, коли я наголошуватиму на життєво важливих уроках, які можна засвоїти з цієї історії про мого друга, пікап та дрова. То був вантаж. Саме вага дров забезпечила необхідну силу зчеплення, яка допомогла йому вибратися зі снігу, повернутися на дорогу і продовжувати рухатися далі. Саме вантаж дав

Йому можливість повернутися до своєї сім'ї й домівки.

Кожен з нас також несе ношу. Наш особистий вантаж складається з вимог і можливостей, зобов'язань і привілеїв, страждань і благословень та вибору й обмежень. Два важливих запитання можуть бути корисними, коли ми періодично і з молитвою оцінюємо наш вантаж: “Чи створює ноша, яку я несу, духовну силу зчеплення, яка допоможе мені просуватися вперед з вірою в Христа на тісній і вузькій дорозі, і уникати того, щоб застрягти? Чи створює ноша, яку я несу, достатню духовну силу зчеплення, щоб зрештою я міг повернутися додому до Небесного Батька?”

Іноді ми помилково вважаємо, що щастя—це відсутність тягарів. Однак можливість нести ношу є необхідною й важливою частиною плану щастя. Оскільки наш особистий вантаж має створювати духовну силу зчеплення, нам потрібно бути обережними, щоб не наповнювати наше життя великою кількістю приємних, але непотрібних речей, які відволікатимуть і відводитимуть нас від того, що справді має найбільше значення.

Зміцнююча сила Спокути

Спаситель сказав:

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і знайдете спокій душам своїм.

Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий” (Матвій 11:28–30).

Ярмо—це дерев'яна балка, яка зазвичай використовується між парою биків або інших тварин, допомагаючи їм тягнути вантаж разом. Завдяки ярму тварини стоять поруч, аби рухатися разом, щоб виконати завдання.

Подумайте над унікальним особистим запрошенням Господа взяти на себе Його ярмо. Коли ми укладаємо священні завіти і дотримуємося їх, ми беремо на себе ярмо, ставши поруч з Господом Ісусом Христом. По суті, Спаситель запрошує нас покладатися на Нього і тягнути ношу разом із Ним, попри те, що наші найкращі зусилля не йдуть ні в яке порівняння з Його силою. Якщо ми довіряємо Йому і тягнемо свою ношу разом з Ним під час цієї смертної подорожі, Його ярмо дійсно стає любим, а тягар легким.

Ми не самотні і ніколи не повинні почуватися такими. Ми можемо просуватися вперед у своєму повсякденному житті, маючи допомогу з небес. Завдяки Спокуті Спасителя ми можемо здобути міць і силу, що перевершують наші власні сили (“Я йтиму за Христом”, *Гімни*, № 129). Господь проголосив: “Отже, продовжуйте свою подорож, і нехай ваші серця радіють; бо ось, знайте, Я є з вами до самого кінця” (УЗ 100:12).

Зважте на приклад у Книзі Мормона, коли Амулон переслідував Алму і його народ. Голос Господа дійшов до цих учнів в їхніх стражданнях: “Підійміть голови свої і перебувайте у повному спокої, бо Я знаю про завіт, який ви склали зі Мною; і Я складу завіт з Моїм народом і визволю його від залежності” (Мосія 24:13).

Зверніть увагу на те, що обіцяння визволення ґрунтується на завітах. Завіти, які чесно приймають і шанують, та обряди, які виконуються належним повноваженням священства, є необхідними для отримання всіх благословень, що стали доступними через Спокуту Ісуса Христа. Бо в обрядах священства явлена сила божественності чоловікам і жінкам

у плоті, включаючи благословення Спокути (див. УЗ 84:20–21).

Пам'ятайте слова Спасителя “Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий” (Матвій 11:30), коли ми розглядатимемо наступний вірш, де розповідається про Алму і його народ.

“І Я також полегшу тягарі, які покладені на ваші плечі, щоб ви навіть на відчували їх на своїх спинах” (Мосія 24:14).

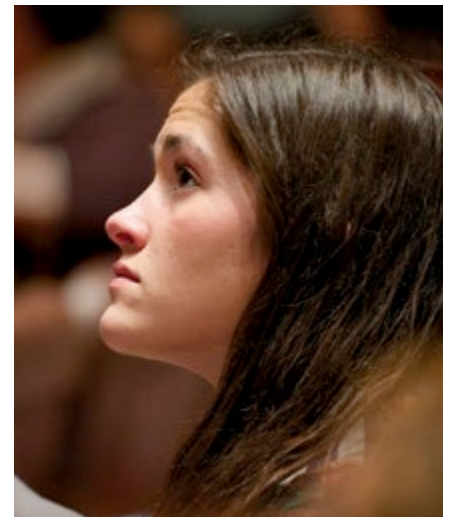
Багато хто з нас може вважати, що в цьому уривку з Писань говориться про те, що тягар раптово і назавжди буде знято. В наступному вірші, однак, описується те, як саме тягар було полегшено.

“І тоді сталося, що тягарі, які було покладено на Алму і його братів, зробилися легшими; так, *Господь зміцнив їх*, щоб вони могли зносити свої тягарі з легкістю, і вони підкорилися життєрадісно і з терпінням усій волі Господа” (Мосія 24:15; курсив додано).

Проблеми й труднощі не були раптово зняті з людей. Однак Алму

і його послідовників було зміцнено і завдяки тому, що їхня сила зросла, їхні тягарі стали легшими. Ці хороші люди були укріплені через Спокуту, щоб *діяти*, будучи вільними в собі (див. УЗ 58:26–29), і *впливати* на свої обставини. І “в силі Господа” (Слова Мормона 1:14; Мосія 9:17; 10:10; Алма 20:4), Алма і його народ були спрямовані до безпеки в землі Зарагемля.

Спокута Ісуса Христа не тільки долає наслідки падіння Адама та уможливає відпущення наших особистих гріхів і провин, але й допомагає нам чинити правильно і ставати кращими у способи, які набагато перевищують сили смертної людини. Більшість з нас знають, що коли ми щось робимо неправильно, і потребуємо допомоги, щоб подолати наслідки гріха у своєму житті, Спаситель приготував для нас шлях, як очиститися через Його викупительну силу. Але чи розуміємо ми також, що Спокута призначена для чоловіків і жінок, які мають віру і є

слухняними, гідними і сумлінними та прагнуть стати кращими і служити більш віддано? Мене хвилює, чи повністю ми усвідомлюємо те, як діє зміцнююча сила Спокути в нашому житті, і чи не вважаємо ми помилково, що повинні нести свою ношу самотужки—застосовуючи абсолютну витримку, силу волі і дисципліну та наші вочевидь обмежені здібності.

Одна справа—знати, що Ісус Христос прийшов на землю, щоб *померти* за нас. Але нам також потрібно цінувати те, що Господь бажає—завдяки Його Спокуті і силою Святого Духа—*оживляти нас*—не лише направляти нас, але й зміцнювати і зіцілювати нас.

Спаситель підтримує Свій народ

Алма каже, чому і як Спаситель може допомагати нам:

“І Він піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу.

І Він прийме смерть, щоб скинути пута смерті, які зв'язують Його народ; і Він візьме на Себе їхні недуги, щоб Його нутро сповнилося милості, будучи у плоті, щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові в його недугах” (Алма 7:11–12).

Таким чином Спаситель страждав не тільки за наші гріхи й провини,

але й за наші фізичні страждання й муки, наші слабкості й недоліки, наші страхи й розпач, наші розчарування й збентеженість, наші розкаяння й докори сумління, наші відчай і розпач, несправедливість і нечесність, з якими ми стикаємося, та емоційні страждання, що охоплюють нас.

Не існує фізичних страждань, духовних ран, душевних мук або болі, недуг або слабкостей, з якими ви чи я стикалися у смертному житті, яких би спершу не відчув Спаситель. В момент слабкості ми можемо вигукнути: “Ніхто не знає, що я відчуваю! Ніхто цього не розуміє!” Але Син Божий чудово знає й розуміє це, бо Він відчував і переніс наші особисті тягарі. І завдяки Його нескінченній і вічній жертві Алма 34:14), Він має досконале співчуття і може простягнути нам Свою руку милості. Він здатен допомогти, торкнутися, підтримати, зцілити і зміцнити нас так, як самі ми ніколи б не змогли, і допомогти нам зробити те, що самі ми ніколи б не зробили, покладаючись лише на власні сили. І дійсно, Його ярмо є любим, а Його тягар—легким.

Запрошення, обіцяння і свідчення

Я запрошую вас навчатися, молитися, розмірковувати і прагнути

пізнати більше про Спокуту Спасителя, оцінюючи свою особисту ношу. Багато чого стосовно Спокути ми просто не можемо збагнути своїм смертним розумом. Але багато аспектів Спокути ми можемо і маємо зрозуміти.

Моему другові вантаж дров допоміг створити спасительну силу зчеплення. Порожній пікап не міг вибратися зі снігу, навіть маючи повний привід. Важкий вантаж був необхідний для створення сили зчеплення.

Потрібен був вантаж. Саме він створив силу зчеплення, яка дозволила моему другові вибратися, повернутися на дорогу, продовжити путь і повернутися до своєї сім'ї.

Унікальні тягарі в житті кожного з нас допомагають нам покладатися на заслуги, милосердя і милість Святого Месії (див. 2 Нефій 2:8). Я свідчу і обіцяю, що Спаситель допоможе нам з легкістю нести наші тягарі (див. Мосія 24:15). Розділяючи з Ним ярмо через виконання священних завітів і здобуваючи зміцнюючу силу Його Спокути в нашому житті, ми почнемо більше прагнути зрозуміти Його волю і жити згідно з нею. Ми також будемо молитися про силу навчатися з наших обставин, змінювати або приймати їх, а не молитися Богові

невпинно про те, щоб Він змінив наші обставини за нашою волею. Ми станемо вільними людьми, які діють, а не предметами, які перебувають під дією (див. 2 Нефій 2:14). Ми будемо благословенні духовною силою зчеплення.

Нехай же кожен з нас чинить краще і стає кращим завдяки Спокуті Спасителя. Сьогодні 6 квітня. З одкровення ми знаємо, що цей день є справжньою й точною датою народження Спасителя. 6 квітня також є днем, в який було організовано Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. (Див. УЗ 20:1; Harold B. Lee, “Strengthen the Stakes of Zion”, *Ensign*, July 1973, 2; Spencer W. Kimball, “Why Call Me Lord, Lord, and Do Not the Things Which I Say?” *Ensign*, May 1975, 4; Spencer W. Kimball, “Remarks and Dedication of the Fayette, New York, Buildings”, *Ensign*, May 1980, 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* [2005], 409). В цей особливий і священний суботній день я проголошую своє свідчення про те, що Ісус Христос є нашим Випителем. Він живе і очищатиме, зцілюватиме, направлятиме, захищатиме і зміцнюватиме нас. Про це я свідчу у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Томас С. Монсон

Любов—це суть евангелії

Ми не можемо по-справжньому любити Бога, якщо не любимо тих, з ким разом долаємо земний шлях.

Мої дорогі брати і сестри! Коли наш Спаситель служив серед людей, один допитливий законник запитав Його: “Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?”

Матвій записав те, що відповів Ісус:

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою.

Це найбільша і найперша заповідь.

А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе”¹.

Марк закінчує свою розповідь такими словами Спасителя: “Нема іншої більшої заповіді над цю”².

Ми не можемо по-справжньому любити Бога, якщо не любимо тих, з ким разом долаємо земний шлях. Так само ми не можемо повною мірою любити ближніх, якщо не любимо Бога, Батька всіх нас. Апостол Іван каже нам: “І ми, оцю заповідь маємо від Нього, щоб, хто любить Бога, той і брата свого любив!”³ Усі ми є духовними дітьми Небесного Батька і, як такі, є братами і сестрами. Якщо ми будемо пам’ятати цю істину, любити всіх Божих дітей стане легше.

В дійсності, любов—це сама суть евангелії, а Ісус Христос є нашим Взірцем. Його життя було спадком любові. Хворих Він зцілював, пригнічених підбадьорював, грішників—спасав. У кінці розлючений натовп відняв у Нього життя. І все ж досі відлунюють слова, сказані на Голгофі: “Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!”⁴ Це вінцевий вияв співчуття і любові у цьому світі.

Багато якостей є проявами любові, наприклад: доброта, терпіння, самовідданість, розуміння і прощення. Під час спілкування ці та інші подібні до них якості допоможуть людям побачити любов у наших серцях.

Як правило, любов виявляється в повсякденному спілкуванні одне з одним. Важливою є наша здатність помічати потреби інших людей і відгукуватися на них. Я завжди з трепетом ставлюся до почуття, описаного в коротенькому вірші:

*Я ридав у ночі,
Бо, на жаль, не завжди
Як хтось був у нужді.*

*Втім ніколи я ще
Зовсім не жалкував,
Що до інших людей доброту
виявляв⁵.*

Нещодавно я дізнався про зворушливий приклад сповненої любові доброти—такої, яка мала непередбачувані наслідки. То було в 1933 році, коли через Велику депресію важко було знайти роботу. Події відбувалися в східній частині Сполучених Штатів. Арлін Бісекер щойно закінчила середню школу. Після довгих пошуків вона нарешті змогла знайти роботу швачки на швейній фабриці. Робітницям на швейній фабриці платили лише за правильно виготовлені вироби, які вони разом виготовляли кожного дня. Чим більше виробів вони виготовляли, тим більше їм платили.

Одного дня невдовзі після того як Арлін почала працювати, їй дали завдання, яке її збентежило і розстроїло. Вона сиділа біля швейної машинки, намагаючись розпороти неправильно зшитий виріб, над яким працювала. Здавалося, що нікому було їй допомогти, бо інші швачки поспішали виготовити якомога більше виробів. Арлін почувалася безпомічною і втратила будь-яку надію. Вона почала тихенько плакати.

Напроти Арлін сиділа Берніс Рок. Вона була старшою і більш досвідченою швачкою. Помітивши страждання Арлін, Берніс залишила свою роботу і підійшла до неї, з добротою пояснила, що треба робити, й надала допомогу. Вона була біля Арлін, поки та не відчула впевненість і змогла успішно закінчити виріб. Потім Берніс повернулася до своєї машинки, втративши можливість виготовити більше продукції, оскільки присвятила час для допомоги ближньому.

Завдяки одному цьому вияву доброти Берніс і Арлін стали подругами на все життя. Кожна згодом вийшла заміж і народила дітей. Десь у 50-х роках Берніс, яка була членом Церкви, дала Арлін та її сім'ї Книгу Мормона. У 1960 р. Арлін, її чоловік і діти були охрищені та стали членами Церкви. Пізніше вони запечатилися у святому Божому храмі

Внаслідок співчуття, виявленого Берніс, коли вона відклала свою роботу, щоб допомогти тій, кого вона не знала, але хто був у біді й потребував допомоги, незліченна кількість осіб, як живих, так і померлих, зараз насолоджуються спасительними обрядами євангелії.

Кожен день нашого життя ми маємо можливості виявляти любов і доброту людям навколо нас. Президент Спенсер В. Кімбол казав: "Ми маємо пам'ятати, що ті смертні, яких ми зустрічаємо на паркувальних майданчиках, у кабінетах, в ліфті чи будь-де—це та частина людства, яку Бог дав нам, щоб ми любили їх і служили їм. Буде мало користі, якщо, говорячи про всесвітнє

братерство між людьми, ми не будемо ставитися до тих, хто нас оточує, як до наших братів і сестер"⁶.

Часто можливості виявляти любов з'являються несподівано. Приклад такої можливості був описаний у газетній статті в жовтні 1981 року. Я був настільки вражений любов'ю і співчуттям, описаними у ній, що зберігав цю вирізку у папці понад 30 років.

У статті йшлося про прямий рейс "Авіаліній Аляски" з Анкориджа, шт. Аляска, до Сіетла, шт. Вашингтон, коли літак, на борту якого було 150 пасажирів, мав змінити маршрут і летіти до віддаленого містечка на Алясці, щоб транспортувати важко травмовану дитину. Дворічний хлопчик серйозно пошкодив артерію на руці, коли впав на уламок скла, гранючись біля дому. Те містечко знаходилося на відстані 725 км на південь від Анкориджа і, звичайно ж, було поза маршрутом. Однак місцеві медики надіслали відчайдушне прохання про допомогу, тож маршрут рейсу було змінено, щоб забрати дитину

і відвезти її до Сіетла, де її зможуть лікувати в лікарні.

Коли літак приземлився біля віддаленого містечка, медики повідомили пілота, що через сильну кровотечу хлопчик не долетить до Сіетла. Було прийнято рішення відхилитися від маршруту ще на 320 км до Джуно, шт. Аляска, найближчого міста з лікарнею.

Після транспортування хлопчика до Джуно літак попрямував до Сіетла, на кілька годин запізнюючись. Жоден пасажир не поскаржився, хоча більшість з них пропустили зустріч або пересадку на інший літак. Більше того, поки спливали хвилини і години, вони почали збирати гроші, накопичивши солідну суму для хлопчика і його сім'ї.

Коли літак мав приземлитися в Сіетлі, пасажирів почали радісно вигукувати після того, як пілот оголосив, що отримав по радіо інформацію, що з хлопчиком усе буде добре⁷.

Мені на думку спали слова з Писань: "Милосердя є чиста любов Христа, ... і той, хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре"⁸.

Брати і сестри! Найбільші можливості виявляти свою любов ми маємо в стінах наших домівок. Любов має бути основою сімейного життя, однак іноді це не так. Буває надто багато нетерпіння, надто багато сварок, надто багато сліз. Президент Гордон Б. Хінклі з сумом казав: "Чому буває так, що ті, кого ми любимо найбільше, так часто стають мішенню наших грубих слів? Чому буває так, що іноді наші слова подібні до кинджала, який завдає болісних ран?"⁹ Відповіді на ці запитання можуть бути різні для кожного з нас, але головне те, що причини не мають

значення. Якщо ми дотримуємося заповіді любити одне одного, ми повинні ставитися одне до одного з добротою і повагою.

Звичайно, будуть випадки, коли треба встановлювати дисципліну. Однак згадаймо пораду, що міститься в Ученні і Завітах—а саме, що коли нам необхідно комусь докоряти, після того необхідно виявляти ще більше любові¹⁰.

Сподіваюся, що ми завжди будемо намагатися зважено і чуїно ставитися до думок і почуттів та обставин людей, які нас оточують. Давайте не будемо принижувати чи применшувати. Натомість виявляймо співчуття та підбадьорення. Ми повинні бути обережними, щоб не зруйнувати впевненість іншої

людини необдуманими словами або вчинками.

Прощення має йти пліч-о-пліч з любов'ю. У наших сім'ях, так само як і в стосунках з друзями, можуть виникати болісні почуття і небажання прощати. Нагадую, що не має значення, що відбулося: цьому не можна і не слід дозволяти розвиватися, гноїтися і згодом зруйнувати стосунки. Звинувачення роз'ятрюють рани. Лише прощення їх зцілює.

Одна мила пані, яка вже пішла з цього життя, якось у розмові зі мною несподівано розповіла про свої сумні почуття. Вона переказала один випадок, який стався з нею багато років тому і стосувався сусіднього фермера, з яким вони

спочатку дружили, але потім і вона, і чоловік багато разів сварилися. Одного дня той фермер запитав, чи не може він піти коротшою дорогою, що пролягала через її ділянку, аби дійти до свого поля. Тут вона замовчала, а потім, з тремтінням у голосі сказала: "Брате Монсоне, я не дозволила йому пройти через свою землю того разу й будь-якого іншого разу, і йому доводилося пішки йти довгим шляхом в обхід, щоб дійти до свого поля. Я була неправа і жалкую через це. Він уже помер, але, о, як я хочу сказати йому: "Пробачте мені". Як би мені хотілося отримати ще один шанс виявити доброту".

Коли я слухав її, мені пригадалася сумна фраза Джона Грінліфа Уїттера: "З усіх сказаних або написаних сумних слів найсумнішими є ці: *"Якби могло бути по-іншому"*"¹¹. Брати і сестри, якщо ми ставимось одне до одного з любов'ю і вдумливою добротою, то уникнемо таких жалкувань.

Є багато способів показати свою любов: усмішка, помах руки, добре слово, комплімент. Інші прояви можуть бути менш помітними, наприклад: виявити зацікавленість до того, що людина робить, навчати певного принципу з добротою і терпінням, відвідувати тих, хто хворіє або вже не може виходити з дому. Ці слова і дії, а також багато інших, можуть передавати любов.

Дейл Карнегі, відомий американський письменник і лектор, вірив,

Відень, Австрія

Президент Бойд К. Пекер
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

що кожна людина має в собі “силу збільшувати загальну кількість щастя у світі, ... кажучи кілька слів щирого підбадьорення тому, хто самотній або занепав духом”. Він казав: “Можливо, завтра ви забудете сповнені доброти слова, сказані вами сьогодні, але той, кому ви їх сказали, може плекати їх усе своє життя”¹².

Тож почнімо зараз, саме сьогодні, виявляти любов усім Божим дітям, чи то вони члени нашої сім’ї, чи наші друзі, просто знайомі або абсолютно незнайомі люди. Прокладаючись кожного ранку, візьмімо зобов’язання з любов’ю і добротою реагувати на все, що може статися з нами.

Божу любов до нас, мої брати і сестри, неможливо досягнути розумом. Виявляючи цю любов, Він послав Свого Сина, який настільки любить нас, що віддав за нас Своє життя, аби ми могли мати вічне життя. Коли ми поглиблюємо розуміння цього незрівнянного дару, наші серця сповнюватимуться любов’ю до Небесного Батька, до нашого Спасителя і до всіх людей. Я палко молюсь, щоб так і було, у святе ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Матвій 22:36–39.
2. Марк 12:31.
3. 1 Івана 4:21.
4. Лука 23:34.
5. Автор невідомий, у Richard L. Evans, “The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, May 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Див. “Injured Boy Flown to Safety,” *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), Oct. 22, 1981.
8. Мороній 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, “Let Love Be the Lodestar of Your Life,” *Ensign*, May 1989, 67.
10. Див. Учення і Завіти 121:43.
11. “Maud Muller,” in *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; курсив додано.
12. Dale Carnegie, in, for example, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Свідчення

Хочу поділитися з вами істинами, які є найбільш вартими того, аби їх знати.

Часи війни або непевності сприяють тому, щоб ми приділили увагу найважливішому.

Друга світова війна була для мене часом великого духовного неспокою. Я залишив свою домівку в Бригам-Сіті, шт. Юта, з ледь жевріючим свідченням і відчував потребу в чомусь більшому. Фактично увесь наш випускний клас за кілька тижнів уже прямував на місце військових подій. Перебуваючи на острові Іе-Шима, на півночі від Окінави, Японія, я боровся з сумнівами і непевністю. Я хотів мати особисте свідчення про євангелію. Я хотів знати!

Однієї безсонної ночі я вийшов зі свого намету і пішов до бліндажу, зробленого із тісно поставлених і заповнених піском 190-літрових каністр для пального, які, стоячи одна на одній, утворювали обгородження. Стелі там не було, тому я заповз у нього, подивився на засіяне зорями небо, і став на коліна, щоби помолитися.

Майже на половині речення це сталося. Я не зміг би описати вам, що сталося, якби навіть твердо вирішив це зробити. Це перевищує мою здатність висловлюватися,

але сьогодні це так же ясно, як це було і 65 років тому. Я знав, що то було дуже приватне, дуже особисте підтвердження. Зрештою я пізнав сам. Я мав певне знання, бо мені це було дано. Після деякого часу я виповз із того бліндажу і пішов, точніше кажучи, полетів до свого ліжка. Решту ночі я провів у стані радості і трепету.

Не вважаючи себе кимось особливим, я думав, що якщо те прийшло до мене, то це може прийти й до будь-кого. Я все ще вірю в це. У подальші роки я зрозумів, що подібний досвід одночасно є і світлом, за яким треба йти, і тягарем, який треба нести.

Хочу поділитися з вами істинами, які є найбільш вартими того, аби їх знати, тим, про що я дізнався, і що пережив протягом 90 років життя і понад 50 років служіння в якості генерального авторитета. Багато з того, що я зрозумів, потрапляє у категорію істин, яким не можна навчити, але які можна пізнати.

Як і більшість усього найціннішого, знання, яке має вічне значення, приходять лише через особисту молитву й обдумування. Якщо це супроводжується постом

і вивченням Писань, то створює умови для отримання впливу, одкровення і підказок від Святого Духа. Це надає нам небесні настанови, в той час як ми навчаємося приписання за приписанням.

Одкровення обіцяють, що “будь-який рівень інтелекту, що його ми досягаємо в цьому житті, підніметься з нами у воскресінні” і що знання і розум “[здобувається] через ... старанність і послухність” (УЗ 130:18–19).

Одна вічна істина, яку я пізнав, це те, що Бог живе. Він—наш Батько. Ми—Його діти. “Ми віримо в Бога, Вічного Батька, і в Його Сина Ісуса Христа, і в Святого Духа” (Уложення віри 1:1).

З усіх титулів, які Він міг використати, Він вибрав називатися “Батьком”. Спаситель заповідав: “Тож у такий спосіб моліться ви: Батьку наш, Який на небесах” (3 Нефій 13:9; див. також Матвій 6:9). Його вжиток слова “Батько” є уроком для всіх, коли ми починаємо розуміти, що у цьому житті є найважливішим.

Батьківство—це священний привілей і в залежності від відданості, воно може бути вічним благословенням. Найвища мета усієї діяльності в Церкві полягає в тому, щоб чоловік і його дружина та їхні діти могли бути щасливими вдома.

Неодружені і ті, хто не можуть мати дітей, не позбавлені отримання вічних благословень, яких прагнуть,

але які, на даний момент є для них недосяжними. Ми не завжди знаємо, як або коли благословення придуть, та в обіцянні вічного зростання не буде відмовлено жодній вірній особі, яка укладає священні завіти і дотримується їх.

Ваші таємні прагнення і слізні благання торкнуться сердець і Батька і Сина. Ви отримаєте особисте запевнення від Них, що ваше життя буде повним і ви не втратите жодного суттєвого для вас благословення.

Як слуга Господа, який діє в чині, до якого мене було висвячено, я даю обіцяння тим, хто знаходиться в таких обставинах, що немає нічого важливого для вашого спасіння і піднесення, що не буде з часом належати вам. Руки, які зараз порожні, будуть наповнені, і серця, які зараз болять від нездійснених мрій і прагнень, будуть зцілені.

Інша істина, яку я пізнав, це що Святий Дух існує. Він є третім членом Божества. Його місія—свідчити про істину і праведність. Він проявляє Себе багатьма способами, серед яких відчуття спокою і запевнення. Він також може втішати, скеровувати і виправляти, якщо потрібно. Супровід Святого Духа буде з вами усе життя, якщо ваше життя буде праведним.

Дар Святого Духа надається через обряд євангелії. Той, хто має повноваження, покладає свої руки на голову нового члена Церкви і промовляє такі слова: “Прийми Святого Духа”.

Сам по собі цей обряд не змінює нас якимось помітним способом. Але якщо ми прислухаємося і діємо на основі підказок, ми отримаємо благословення Святого Духа. Кожний син або дочка нашого Небесного Батька можуть пізнати дієвість

Мехіко, Мексика

обіцяння Моронія: “І силою Святого Духа ви можете пізнати *правду* про все” (Мороній 10:5; курсив додано).

Найголовніша істина, яку я отримав у своєму житті, це моє свідчення про Господа Ісуса Христа.

Головним та основоположним у всьому, що ми робимо, тим, що пронизує всі одкровення, є ім'я Господа, яке є повноваженням, через яке ми діємо в Церкві. Кожна промовлена молитва, навіть маленькими дітьми, завершується в ім'я Ісуса Христа. Кожне благословення, кожний обряд, кожне висвячення, кожний офіційний вчинок здійснюється в ім'я Ісуса Христа. Це Його Церква, і вона названа Його ім'ям—Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів (див. УЗ 115:4).

У Книзі Мормона описано чудовий випадок, коли Нефійці “молилися Батькові в ... ім'я [Господа]”. Господь з'явився і запитав:

“Що б ви хотіли, аби Я дав вам?

І вони сказали Йому: Господи, ми б хотіли, аби Ти сказав нам ім'я, яким ми будемо називати цю церкву; бо є сперечання серед людей стосовно цього питання.

І Господь сказав їм: Істинно, істинно кажу Я вам, чому це люди мають ремствувати і сперечатися про це?

Хіба вони не читали писання, в яких сказано, що ви маєте взяти на себе ім'я Христа, яке є Моїм іменем? Бо цим іменем вас називатимуть в останній день;

І той, хто візьме на себе Моє ім'я і витерпить до кінця, той буде спасений. ...

Отже, що б ви не робили, робіть це в Моє ім'я; отже, ви назвете церкву Моїм іменем; і ви проситимете Батька в Моє ім'я, аби Він благословив церкву заради Мене” (3 Нефій 27:2–7).

Це Його ім'я—Ісус Христос, “бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали” (Дії 4:12).

У Церкві ми знаємо, хто Він—Ісус Христос, Син Бога. Він Єдинонароджений від Батька. Він є Той, кого було вбито, і Хто живе знову. Він наш Адвокат перед Батьком. “Пам'ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, [ми] повинні побудувати [наш] фундамент” (Геламан 5:12). Він якір, який втримує нас і захищає нас та наші сім'ї під час життєвих штормів.

Кожної неділі по всьому світу, де б не збиралися громади будь-якої національності і мови, причастя благословляється тими самими словами. Ми беремо на себе ім'я Христа і завжди пам'ятаємо Його. Це закарбовано в нас.

Пророк Нефій проголосив: “Ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші процтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів” (2 Нефій 25:26).

Кожен з нас має здобути власне свідчення про Господа Ісуса Христа. Потім ми ділимося цим свідченням з нашою сім'єю та іншими.

І у всьому цьому давайте пам'ятати, що є ворог, який особисто намагається зруйнувати роботу Господа. Ми маємо обрати, за ким іти. Наш захист є настільки простим, як прийняття особистого рішення йти за Спасителем, неухильно і віддано залишаючись на Його боці.

У Новому Завіті Іван написав, що був дехто, хто не зміг взяти зобов'язання бути відданими Спасителю та Його вченням і з “того часу відпали

багато хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним.

І сказав Ісус Дванадцятьом: “Чи не хочете й ви відійти?”

Відповів Йому Симон Петро: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного.

Ми ж увірували та пізнали, що Ти—Христос, Син Бога живого!” (Іван 6:66–69).

Петро здобув те, що може пізнати кожний послідовник Спасителя. Для того, аби бути вірними і відданими Ісусу Христу, ми приймаємо Його як нашого Викупителя і робимо усе, що в наших силах, щоб жити за Його вченнями.

Після всіх років, які я прожив, навчав і служив, після мільйонів миль, які я подолав, подорожуючи по всьому світу, маючи весь мій досвід, я хочу поділитися однією великою істиною. Це моє свідчення про Спасителя Ісуса Христа.

Джозеф Сміт і Сідні Ріддон записали після однієї священної події наступне:

“І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: Що Він живе!

Бо ми бачили Його” (УЗ 76:22–23).

Їхні слова—мої слова.

Я вірю і я впевнений, що Ісус є Христос, Син Бога і що Він живе. Він є Єдинонародженим від Батька і “Ним, і через Нього, і від Нього світи є та було створено, і жителі їхні є синами й дочками, народженими Богові” (УЗ 76:24).

Я приношу своє свідчення, що Спаситель живе. Я *знаю* Господа. Я Його свідок. Я знаю про Його велику жертву і вічну любов до всіх дітей Небесного Батька. Я приношу своє особливе свідчення з усім смиренням, але з абсолютною певністю в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Уільям Р. Уолкер
Сімдесятник

Жити згідно зі своєю вірою

Кожен із нас буде більш благословеним, якщо ми дізнаємося про історії віри і жертви, які сприяли тому, що наші прабатьки приєдналися до Господньої Церкви.

Мені подобається історія Церкви. Можливо, як і для багатьох з вас, моя власна віра була зміцнена, коли я дізнався про дивовижну відданість наших прабатьків, які прийняли євангелію і жили згідно з вірою.

Місяць тому 12000 прекрасних молодих людей з храмового округу в Гілберті, штат Аризона, відсвяткували завершення їхнього нового храму. Вони показали надихаючу виставу, демонструючи своє зобов'язання жити праведно. Тема їхнього святкування була такою: “Жити згідно зі своєю вірою”.

Так само, як зробила та віддана молодь з Аризони, кожен святий останніх днів повинен узяти зобов'язання “жити згідно зі своєю вірою”.

У словах гімну сказано: “Віддані вірі, що [батьки] плакали” (“Віддані вірі”, *Гімни*, № 155).

Ми можемо додати: “Віддані вірі, що наші прабатьки плакали”.

Я розмірковував, чи знає кожен з тих молодих, сповнених ентузіазмом, людей в Аризоні свою власну історію Церкви—чи знають вони історію того, як *їхня* сім'я стала

членами Церкви. Як це було б прекрасно, якби кожен святий останніх днів знав історію навернення своїх прабатьків.

Незалежно від того, чи є ви нащадками піонерів, спадок віри і жертви мормонських піонерів є і вашим спадком. Це славетний спадок Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Однією з найчудовіших сторінок в історії Церкви стали події, коли Уїлфорд Вудрафф, апостол Господа, навчав відновленій євангелії Ісуса Христа по всій Великобританії в 1840 році—лише через 10 років після встановлення Церкви.

Уїлфорд Вудрафф та інші апостоли зосередили свою роботу в таких районах Англії, як Ліверпуль і Престон. Там вони мали значний успіх. Старійшина Вудрафф, який згодом став Президентом Церкви, постійно молився Богові про скерування у цій дуже важливій роботі. У своїх молитвах він відчув натхнення піти в інше місце, щоб навчати там євангелії.

Президент Монсон навчав нас, що коли ми отримуємо з небес натхнення щось зробити, то маємо

зробити це одразу—не зволікаючи. Саме так зробив Уїлфорд Вудрафф. Маючи чітке спрямування від Духа “йти на південь”, старійшина Вудрафф відправився майже негайно і пішов до частини Англії, яка називалася Герефордшир—фермерське графство на південному заході Англії. Тут він зустрівся з успішним фермером на ім'я Джон Бенбоу, який запросив його до себе “з радісним серцем і вдячністю” (Wilford Woodruff, in Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], 117).

Група з більше ніж 600 людей, які називали себе “Об'єднані браття”,

“молилася про світло та істину” (Уїлфорд Вудрафф, узято з *Учення Президентів Церкви: Уїлфорд Вудрафф* [2004], с. 92). У відповідь на їхні молитви Господь послав Уїлфорда Вудраффа.

Повчання старійшини Вудраффа негайно принесли плоди, і багато людей були охрищені. Бригам Янг і Уїллард Річардс приєдналися до нього у Герефордширі, і ці три апостоли мали дивовижний успіх.

Протягом лише кількох місяців вони організували 33 філії для 541 особи, які приєдналися до Церкви. Їхня дивовижна робота продовжувалася і, зрештою, майже кожен, хто належав до “Об'єднаних братів”, був

охрищений в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Моя прапрабабуся Генна Марія Ігас Гарріс була однією з перших, хто чув Уїлфорда Вудраффа. Вона сказала своєму чоловікові Роберту Гаррісу мол., що почула слово Бога і має намір охреститися. Роберту не сподобалося почуте від його дружини. Він сказав, що піде разом з нею на наступну проповідь, яка буде виголошена мормонським місіонером, і “виведе його на чисту воду”.

Сидячи на тих зборах у перших рядах, маючи тверде переконання стояти на своєму, і, можливо, спантеличити приїжджого проповідника, Роберт одразу відчув, як його торкнувся Дух, так само, як це було з його дружиною. Він зрозумів, що послання Відновлення було істинним, і він та його дружина були охрищені.

Їхня історія віри і відданості схожа на тисячі інших: коли вони почули послання евангелії, вони знали, що воно істинне!

Як говорить Господь: “Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть” (Іван 10:27).

Почувши голос Пастиря, вони повністю присвятили своє життя евангелії і послуху словам Господнього пророка. Почувши заклик “збиратися в Сіоні”, вони залишили свої домівки в Англії, переправилися через Атлантичний океан і зібралися зі святими в Наву, штат Іллінойс.

Вони прийняли евангелію усім своїм серцем. Намагаючись влаштуватися на своїй новій землі, вони допомагали в будівництві храму в Наву, віддаючи десятину зі своєї праці—трудячись кожен 10-й день на будівництві храму.

Їхні серця були розбиті вісткою про смерть їхнього улюбленого пророка Джозефа Сміта і його брата Гайрума. Але вони не зупинилися! Вони залишилися вірними вірі.

Коли святих було переслідувано і вигнано з Наву, Роберт і Марія відчували, яке це велике благословення отримати свій ендаумент у храмі, незадовго до того, як вони мали перейти річку Міссісіпі і попрямувати на захід. Хоча вони були невпевнені у своєму майбутньому, в них була впевненість у своїй вірі та своїх свідченнях.

По дорозі на захід, проходячи штатом Айова, вони разом з шістьма дітьми пробіралися через болото. На березі річки Міссісіпі вони побудували для себе пристанище, що стало називатися Уінтер Квотерс.

Ці відважні піонери чекали на вказівку апостола щодо того, як і коли вони продовжать іти на захід. Всі плани змінилися, коли Бригам Янг, Президент Кворуму дванадцятьох, закликав чоловіків служити добровольцями в армії Сполучених Штатів. Їхня група була названа Мормонським батальйоном.

Роберт Гарріс мол. був одним з більш ніж 500 мормонських піонерів, які відгукнулися на цей заклик Бригама Янга. Він пішов до війська, незважаючи на те, що це означало залишити свою вагітну дружину і шестеро малих дітей.

Чому він й інші чоловіки це зробили?

Відповідь можна знайти у словах мого прапрадіда. У листі, який він написав до своєї дружини, коли батальйон ішов до Санта-Фе, говорилося: “Моя віра така ж сильна, як і раніше [і коли я думаю про те, що сказав нам Бригам Янг], я вірю в це майже так само, як це сказав би мені Великий Бог”.

Коротше кажучи, він знав, що послухався пророка Бога, як це знали й інші чоловіки. Саме тому вони це зробили! Вони знали, що їх вів пророк Бога.

У тому ж листі він висловив свої ніжні почуття до його дружини та дітей і сказав, що постійно молиться, аби вона і діти були благословенні.

Далі в цьому листі він написав таке могутнє речення: “Ми не повинні забувати те, що ти і я почули і [відчули] в храмі Господа”.

Разом з його попереднім свідченням про те, що “нас веде пророк Бога”, ці дві священні настанови стали для мене як Писання.

Через 18 місяців після відбуття у складі батальйону Роберт Гарріс безпечно повернувся до своєї любові Марії. Все своє життя вони залишалися вірними і відданими відновленій евангелії. У них було 15 дітей, 13 з яких дожили до зрілого віку. Моя бабуся Фанні Уолкер з Реймонду, Альберта, Канада, була однією із 136 їхніх онуків.

Бабуся Уолкер пишалася тим, що її дідусь служив у Мормонському

батальйоні, і вона хотіла, щоб усі її онуки про це знали. Тепер, коли я сам вже дідусь, то розумію, чому це було так важливо для неї. Вона хотіла повернути серця дітей до батьків. Вона хотіла, щоб її онуки знали про свій праведний спадок— тому що вона знала, що це благословить їхнє життя.

Чим більший зв'язок ми відчуваємо з нашими праведними предками, тим більша ймовірність, що ми будемо приймати мудрі і праведні рішення.

І так воно є. Кожен із нас буде більш благословенним, якщо ми дізнаємося про історії віри і жертви, які сприяли тому, що наші прабадьки приєдналися до Господньої Церкви.

З першого ж разу, коли Роберт і Марія почули повчання і свідчення Уілфорда Вудраффа про відновлення евангелії, вони дізналися, що евангелія істинна.

Вони також дізналися, що які б не прийшли до них випробування або негоди, вони будуть благословенні за те, що залишалися відданими

вірі. Здається, ніби вони чули слова нашого пророка сьогодні, який сказав: “Немає надто великої жертви ... заради отримання благословень [храму]” (Томас С. Монсон, “Святий храм—маяк світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 92).

У Сполученому Королівстві на монеті у два фунти стерлінгів, на одному з боків написано: “Стоячи на плечах велетнів”. Коли я думаю про наших величних прабатьків-піонерів, то відчуваю, що ми *всі* стоїмо на плечах велетнів.

Хоча та настанова прийшла з листа Роберта Гарріса, я вірю, що незліченна кількість прабатьків звернулася б до своїх дітей і онуків з таким самим посланням: по-перше, ми не повинні забувати досвід, отриманий у храмі, а також обіцяння і благословення, які приходять до кожного з нас завдяки храму. По-друге, ми не повинні забувати, що нас веде пророк Бога.

Я свідчу, що нас *веде* пророк Бога. Господь відновив Свою Церкву в останні дні через пророка Джозефа Сміта, і ми не повинні забувати, що нас веде непорушний ланцюг пророків Бога від Джозефа до Бригама і так до кожного наступного Президента Церкви і до нашого пророка сьогодні—Томаса С. Монсона. Я знаю його, я шаную його і я люблю його. Я свідчу, що він є Господнім пророком на землі сьогодні.

Це є бажанням мого серця, аби, як і мої діти й онуки, ми шанували спадок наших праведних прабатьків—тих відданих мормонських піонерів, які були готові покласти все на жертвник задля захисту їхнього Бога і їхньої віри. Я молюся, аби кожен із нас жив віддано тій вірі, яку плекали наші батьки. У святе і священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Л. Том Перрі
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Послушність через нашу вірність

Послушність є символом нашої віри в мудрість і міць найвищої влади, тобто самого Бога.

На домашніх сімейних вечорах, які ми проводимо з сестрою Перрі щопонеділка, раптово збільшилася кількість людей. Мій брат, його дочка, брат Барбара і племінниця з чоловіком переїхали до нашого житлового комплексу. Це єдиний раз з часів мого дитинства, коли я був благословенний тим, що моя родина живе поряд зі мною. В той час моя сім'я жила в одному кварталі з кількома членами великої сім'ї моєї матері. Будинок дідуся Сонна знаходився поруч з нашим, з півночі, а будинок тітки Емми розміщувався по сусідству на південь від нашого будинку. На південній стороні кварталу жила тітка Жозефіна, а на східній стороні кварталу жив дядько Алма.

У роки мого отроцтва ми спілкувалися з членами нашої великої родини щодня і проводили час у спільній роботі, грі й відвідинах. Ми не могли потрапити у велику халепу, щоб наші матері негайно про це не довідалися. Сьогодні наш світ інший—члени родин більшості сімей розсіяні. Навіть якщо вони живуть відносно близько одне до одного, часто вони живуть не по

сусідству. Тим не менш, я маю вірити, що моє отроцтво і моя теперішня ситуація хоча б трошки схожі на небеса, з люблячими членами сім'ї, які живуть близько одне від одного. Це служить мені постійним нагадуванням про вічну природу сімейного осередку.

Підростаючи, я мав особливі стосунки з моїм дідом. Я був найстаршим сином у сім'ї. Взимку я чистив стежки від снігу, а влітку дбав про газони біля нашого будинку, будинку мого діда та будинків моїх двох тіток. Дід зазвичай сидів на веранді, а я тим часом косив його газон. Закінчивши, я сідав на ганку і розмовляв з ним. Ті моменти—цінні спогади для мене.

Одного разу я запитав свого діда, як мені дізнатися, чи я завжди чиню правильно, враховуючи, що життя представляє так багато вибору. Як зазвичай робив мій дід, він відповів мені, виходячи з досвіду життя на фермі.

Він навчав мене про виїжджування упряжки коней, аби вони працювали злагоджено. Він пояснив, що упряжка коней має завжди знати, хто головний. Однією з головних

складових у контролюванні та керуванні конем є збруя і уздечка. Якщо член упряжки ніколи не вірить в те, що йому треба скоритися волі візника, упряжка ніколи не тягтиме і не працюватиме злагоджено, аби максимально використати свої здібності.

Тепер давайте розглянемо урок, якого навчив мене мій дід за допомогою цього прикладу. Хто є візником упряжки коней? Мій дід вірив, що то є Господь. Він єдиний, хто має цілі та план. Він також той, хто тренує і формує упряжку коней і, у свою чергу, кожної окремої тварини. Візник знає краще, і єдиний спосіб для коня зрозуміти, що він завжди діє правильно—бути послухним і слідувати проводу візника.

З чим мій дід порівнював збрую і уздечку? Я вірив тоді, як я вірю й тепер, що мій дід навчав мене слідувати спонуканням Святого Духа. В його розумінні збруя та уздечка були чимось духовним. Аби послухний кінь, який є частиною добре навченої упряжки коней, робив саме те, чого хоче від нього візник, йому

треба лише лагідне смикання. Це ніжне смикання схоже на тихий, лагідний голос, яким Господь говорить до нас. Через повагу до нашого вибору, воно ніколи не є суворим, сильним ривком.

Чоловіки і жінки, які ігнорують лагідні спонукання Духа, часто навчаються, як навчився блудний син, завдяки природним наслідкам непослушності і безладного життя. Тільки після того, як природні наслідки упокорили блудного сина, “він спам’ятався” і почув шепіт Духа, Який сказав йому повернутися до батьківського дому (див. Лука 15:11–32).

Тому урок, якого навчив мене мій дід—завжди бути готовим прийняти ніжне смикання Духа. Він навчив мене, що я завжди отримуватиму такого роду спонукання, якщо я коли-небудь блукатиму манівцями. І я ніколи не відчуватиму провини за серйозніші вчинки, якщо дозволю Духу скеровувати мене у прийнятті своїх рішень.

Як говориться у Якові 3:3: “От і коням вкладаємо уздечки до рота, щоб корилися нам, і ми всім їхнім тілом керуємо”.

Ми маємо бути сприйнятливими до нашої духовної уздечки. Навіть за найменшим смиканням від Учителя, ми маємо бути готовими повністю змінити наш напрямок. Аби досягти успіху в житті, треба привчати наш дух і тіло працювати злагоджено у послухності Божим заповідям. Якщо ми прислухатимемося до лагідних спонукань Святого Духа, це може об’єднати наші дух і тіло заради мети, яка направить нас назад до нашої вічної домівки, щоб жити з нашим вічним Небесним Батьком.

Наше третє Уложення віри навчає нас про важливість послухності: “Ми віримо, що завдяки спокуті Христа все людство може бути спасеним через послухність законам і обрядам євангелії”.

Та послухність, яку мій дід описав у своєму прикладі з упряжкою коней, також потребує особливої довіри—тобто, абсолютної віри у візника упряжки. Урок, якого навчив мене мій дід, таким чином, також посилається на перший принцип євангелії—віру в Ісуса Христа.

Апостол Павло навчав: “А

віра—то підстава сподіваного, доказ небаченого” (Євреям 11:1). Потім Павло використав приклади Авеля, Еноха, Ноя і Авраама, аби навчати про віру. Він зупинився на історії Авраама, бо Авраам є батьком віруючих:

“Вірою Авраам покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послушався та й пішов, не відаючи, куди йде.

Вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій. ...

Вірою й Сара сама дістала силу прийняття насіння, і породила понад час свого віку, бо вірним вважала Того, Хто обітницю дав” (Євреям 11:8–9, 11).

Ми знаємо, що через сина Авраама і Сарі, Ісака, Авраамові і Сарі було дане обіцяння—обіцяння потомства “так багато, як зорі небесні й пісок незчислений

край моря” (див. вірш 12; див. також Буття 17:1–16). А потім віра Авраама випробувалася у спосіб, який багато хто з нас вважає би неймовірним.

Багато разів я обмірковував історію Авраама та Ісака, і все ще не думаю, що повністю усвідомлюю вірність і послухність Авраама. Можливо, я можу уявити, як він сумлінно збирає речі, щоб одного ранку піти, але як він міг йти поруч зі своїм сином Ісаком протягом трьох днів до підніжжя гори Морія? Як вони несли дрова для вогню на гору? Як він будував жертвник? Як він зв’язав Ісака і поклав його на жертвник? Як він пояснив йому, що він і буде жертвою? І як йому вистачило сил підняти ніж, аби убити свого сина? Віра Авраама дозволила йому старанно слідувати Божому проводу аж до того чудесного

моменту, коли Ангел промовив із неба, сповіщаючи Авраама, що він пройшов своє нестерпне випробування. Тоді Ангел Господній повторив обіцяння Авраамового завіту.

Я усвідомлюю, що випробування, пов’язані з вірою в Ісуса Христа і послухністю для одних будуть важчими, ніж для інших. У мене достатньо років досвіду, аби знати, що, якщо характер коней може бути дуже різним, і тому деяких буде легше або важче привчати, то характер людей буде ще більш різноманітнішим. Кожен з нас є сином або дочкою Бога, і ми маємо унікальну доземну і земну історію. Відповідно, існує дуже мало рішень, які підходять всім. Тож я повністю визнаю природу життя, як таку, що сповнена проб та помилок і, найголовніше, постійну необхідність застосовувати другий принцип евангелії, а саме покаяння.

Також є істинним й те, що час, коли жив мій дід—був простіший час, особливо щодо вибору між правильним і неправильним. Хоча деякі дуже розумні і здогадливі люди можуть вірити в те, що у наш більш важкий час треба приймати все більш складні рішення, я далеко не впевнений, що вони праві. Натомість я вірю в те, що сьогоднішня складність потребує більшої простоти, як-то відповідь мого діда на моє щире запитання про те, як знати різницю між правильним і неправильним. Я знаю, що те, що я пропоную сьогодні—це проста формула, але я можу засвідчити, наскільки добре вона підходить мені. Я рекомендую її вам і навіть закликаю вас зробити дослід над моїми словами. І якщо ви зробите так, я обіцяю, що вони відкриють вам очі, коли вас закидають різноманітними варіантами вибору, і вони дадуть прості

відповіді на запитання, які спантеличують освічених, і тих, хто думає, що вони мудрі.

Занадто часто ми думаємо про послухність як про пасивне і бездумне слідування наказам або вимогам вищої влади. Насправді, у своєму найкращому прояві, послухність є символом нашої віри в мудрість і міць найвищої влади, тобто самого Бога. Коли Авраам проявив свою непохитну вірність і послухність Богові, навіть коли було заповідано принести в жертву свого сина, Бог звільнив його. Аналогічним чином, коли ми проявляємо нашу вірність через послухність, Бог врешті-решт звільнить нас.

Ті, хто покладається тільки на себе і слідує тільки своїм власним бажанням та самонавіюванням, настільки обмежені у порівнянні з тими, хто слідує за Богом і осягає Його мудрість, силу і дари. Кажуть, що той, хто найбільше зациклений на собі, є людиною слабкої вдачі. Тверда, дійова послухність є будь-якою, але не слабкою або пасивною. Це засіб, за допомогою якого ми заявляємо про нашу віру в Бога і стаємо правомочними отримати сили небесні. Послухність—це вибір. Це вибір між нашим власним обмеженим знанням і силою та Божою необмеженою мудрістю й всемогутністю. Відповідно до уроку, якого навчив мене мій дід,—це вибір, призначений для відчуття духовної уздечки в наших вустах та для слідування за проводом візника.

Станьмо ж спадкоємцями завітів і насінням Авраама завдяки нашій вірності і шляхом отримання обрядів відновленої євангелії. Я обіцяю вам, що благословення вічного життя доступні всім тим, хто є вірним та послухним. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Лоуренс Е. Корбрідж
Сімдесятник

Пророк Джозеф Сміт

Одкровення, що вилізли на Джозефа Сміта, підтверджують, що він був пророком Бога.

Перше видіння

Юнак читає Біблію і його очі зупиняються на певному уривку з Писань. Це той момент, який змінить світ.

Він дуже бажає знати, яка церква може привести його до істини й спасіння. Він пробував майже все, а тепер звернувся до Біблії і читає такі слова: “А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє,—і буде вона йому дана”¹.

Він знов і знов думає про них.

Перший проблиск світла пронизує темряву. Чи є ця відповідь виходом зі збентеження й темряви? Чи може вона бути такою простою? Спитай Бога і Він відповість? Нарешті він вирішив, що має або спитати Бога, або назавжди залишитися в темряві й збентеженні.

Та попри велике бажання отримати відповідь, він не побіг у безлюдний закуток, щоб проторохкотіти там швидко молитву. Йому лише 14 років, однак він не вдається до поспішних дій при всій своїй занепокоєності. Ця молитва не повинна бути звичайною молитвою. Він вирішує, куди піти і коли це зробити. Він готується до розмови з Богом.

І ось настає той день. Це ранок чудової, ясної днини ранньої весни 1820 року². Він прямує на самоті у спокійний ліс неподалік, йдучи під деревами, що височіють над ним. Він доходить до того місця, яке вибрав задалегідь. Він стає навколішки і висловлює бажання свого серця.

Описуючи те, що сталося потім, він каже:

“Я побачив прямо над головою стовп світла, яскравішого за сонце, і спускаючись повільно з неба, це світло впало на мене.

... Коли світло було на мені, я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один з них звернувся до мене, називаючи моє ім'я, і сказав, указуючи на іншого— [Джозефе,] *це Мій Улюблений Син, слухай Його!*³

Лише 24 роки потому Джозеф Сміт і його брат Гайрум загинуть за те, що почалося тут.

Протилежність

Джозеф сказав, що коли йому було 17 років, ангел сказав йому, що його "ім'я матиме добру і погану славу серед усіх народів, ... серед [усіх] людей"⁴. Це чудове пророцтво продовжує виповнюватися й сьогодні, оскільки Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів поширилася по всьому світу.

Протилежність, критика і ворожнеча не полишають істину. Коли б не було відкрито істину щодо мети й долі людини, там завжди була й сила, яка протидіятиме їй. Починаючи з доби Адама і Єви в

Еденському саду, триваючи до часів земного священнослужіння Христа і аж до наших днів, завжди мали і матимуть місце спроби обманути, збити з пуття, заважати і розладнати план життя.

Знайдіть найбільшу купу бруду, який виливається на Того, Кому чинили найбільший опір, кидали виклики і Кого відкидали, били, покидали й розп'яли, на Того, Хто спустився нижче всього, і там ви знайдете істину, Сина Божого, Спасителя всього людства. Чому вони не дали Йому спокій?

Чому? Тому що Він є істиною, а істині завжди противляться.

А потім знайдіть того, хто приніс ще одне свідчення про Ісуса Христа і ще одне Писання, знайдіть того, хто був знарядям, завдяки якому була відновлена евангелія і Церква Ісуса Христа на землі. Знайдіть його і ви побачите, як на нього поллється бруд. Чому б не дати йому спокій?

Чому? Тому що він навчав істині, а істині завжди противляться.

Потік одкровення

Одкровення, що вилилися на Джозефа Сміта, підтверджують, що він був пророком Бога. Давайте подивимося на деякі з них, подивимося на світло й істину, відкриті через нього, яка сяє в темряві, різко виділяючись на фоні загальних вірувань в його і наші дні.

- Бог—це піднесена особа, Вічний Батько. Він є нашим Батьком.
- Бог Батько, Ісус Христос і Святий Дух є окремими особами⁵.
- Ви більше, ніж людина. Ви є дитиною Бога, Вічного Батька, і можете стати подібними до Нього⁶, якщо матимете віру в Його Сина, покається, отримаєте обряди, отримаєте Святого Духа і витерпите до кінця⁷.
- Церква Ісуса Христа, по суті, є тією самою Церквою, Яку Він організував під час Свого смертного служіння: з пророками і апостолами, Мелхиседековим і Левитським священствами, старійшинами, первосвященниками,

дияконами, вчителями, єпископами і сімдесятниками, як описано в Біблії.

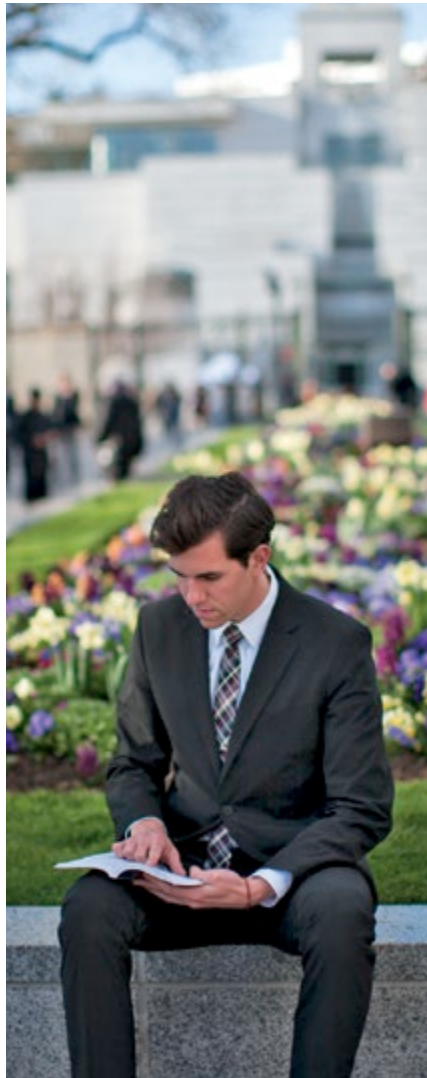
- Повноваження священства було взяте з землі після смерті Спасителя і Його апостолів, і відновлене знову в наші дні.
- Одкровення не припинилися і небеса не зачинено. Бог промовляє до пророків сьогодні і говоритиме з вами і зі мною⁸.
- Після цього життя є більше, ніж просто рай і пекло. Існують ступені слави і дуже важливо, що ми робимо в цьому житті⁹.
- Нам слід не лише пасивно вірити в Христа, а “зверта[т]ися до [Нього] в кожній думці”¹⁰, “робити усе, що [ми робимо], в ім’я Сина”¹¹, “завжди пам’ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, ... щоб Його Дух міг завжди бути з [нами]”¹².
- Мільярди людей, які живуть і помирають без євангелії і обрядів, необхідних для спасіння, не загублено. Завдяки Спокуті Христа все людство “може бути спасеним через послухність законам і обрядам євангелії”¹³, які виконуються, як для живих, так і за померлих¹⁴.
- Існування почалося не з народження. До нього ви жили в присутності Бога, як Його син або дочка, і готувалися до цього смертного життя¹⁵.
- Шлюб і сім’я не є угодою людей, яка триває до тих пір, поки смерть не розлучить нас. Їхня мета існувати вічно завдяки завітам, які ми укладаємо з Богом. Сім’ю створено на зразок небесної сім’ї¹⁶.

І це лише частина потоку одкровенень, вилитих на Джозефа Сміта. Звідки всі вони прийшли,

ці одкровення, які дають світло в темряві, ясність в сумнівах і які надихнули, благословили і зробили кращими мільйони людей? Що є більш імовірним: що він сам все це вигадав або що він отримав небесну допомогу? Писання, які він видав, звучать як слова людини чи як слова Бога?

Висновок

Немає ніякої полеміки щодо зробленого Джозефом Смітом, лише стосовно того, як він це зробив і чому. А існує небагато варіантів. Він був або брехуном, або пророком. Він міг зробити це сам або ж мати небесну допомогу. Подивіться на докази.

Але подивіться на всі свідчення, цілковиту мозаїку його життя, а не на окрему її частину. А найважливіше, зробіть те, що зробив молодий Джозеф, і спитайте у “Бога, що всім дає просто, та не докоряє,—і буде ... [вам] дан[о]”¹⁷. Чинячи так, ви можете дізнатися про істинність не тільки Книги Мормона і Джозефа Сміта, але й пізнати правду про все¹⁸.

Джозеф Сміт був пророком Бога, як і Томас С. Монсон зараз. Через Джозефа Сміта ключі царства Божого знову “ввірено людині на землі, і ... покотиться євангелія, ... наче камінь, який відсічено від гори без рук, ... доки він не наповнить усю землю”¹⁹.

Бог є нашим Вічним Батьком, а Ісус є Христос. Ми поклоняємося Їм. Ніщо не можна порівняти з Їхніми творіннями, планом спасіння і спокутною жертвою Агнця Божого. У цьому розподілі ми виконуємо план Батька і куштуємо плоди Спокути тільки через послух законам і обрядам євангелії, відновленої через пророка Джозефа Сміта. Я свідчу про Них—про Бога, Вічного Батька, та Ісуса Христа—Спасителя світу. І роблю це в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Якова 1:5.
2. Джозеф Сміт—Історія 1:16–17.
3. Джозеф Сміт—Історія 1:16–17.
4. Джозеф Сміт—Історія 1:33.
5. Див. Учення і Завіти 130:22.
6. Див. Учення і Завіти 50:24.
7. Див. 2 Нефій 31; 3 Нефій 27.
8. Див. Мороній 10:3–5.
9. Див. Учення і Завіти 76.
10. Учення і Завіти 6:36.
11. Мойсей 5:8.
12. Учення і Завіти 20:77.
13. Уложення віри 1:3.
14. Див. Учення і Завіти 76; 128; 138.
15. Див. Учення і Завіти 49:17; 138; Мойсей 3:5; 6:36.
16. Див. Учення і Завіти 131:1–2; 132:5–33.
17. Якова 1:5.
18. Див. Мороній 10:3–5.
19. Учення і Завіти 65:2.

Старійшина Майкл Джон У. Те
Сімдесятник

Де скарб твій

Якщо ми не будемо обережними, ми почнемо ганятися більше за мирським, ніж за духовним.

Оразу після жовтневої генеральної конференції 2007 року один з моїх братів сказав мені, що пройде близько семи років, перш ніж я знову переживатиму такі напружені хвилини знову. Я зітхнув з полегшенням і сказав йому, що то буде період моїх “семи років достатку”. І ось я тут; мої сім років достатку скінчилися.

Минулого січня, ми з моєю коханою Грейс отримали призначення відвідати членів Церкви на Філіппінах, які потерпіли від великого землетрусу і потужного тайфуну. Ми раділи, тому що це призначення було відповіддю на наші молитви і свідченням милосердя та доброти люблячого Батька на Небі. Завдяки цьому наше палке бажання особисто висловити їм нашу любов і турботу здійснилося.

Більшість членів Церкви, з якими ми зустрілися, все ще жили в таких тимчасових притулках як намети, громадські центри і доми зборів Церкви. В будинках, де ми побували, не було частини даху або всього даху взагалі. У людей і без того мало що було спочатку, і навіть те мале, що вони мали, було втрачено. Скрізь були грязь і уламки. Однак вони були сповнені подяки за найменшу отриману допомогу, і

мали гарний настрій, незважаючи на свої дуже важкі умови життя. Коли ми запитали їх, як вони справляються, кожен гучно відповів: “З нами все добре”. Очевидно, їхня віра в Ісуса Христа дала їм надію на те, що

з часом все налагодиться. Будинок за будинком, намет за наметом, ми з сестрою Те навчалися у цих вірних святих.

У часи лиха або трагедій Господь має спосіб, який докорінно змінює нас та наші пріоритети. Раптово, все матеріальне, заради якого ми так важко працювали, стає незначним. Все, що має значення—це наша сім'я і наші стосунки з іншими людьми. Одна сестра висловила так: “Після того, як вода відступила, і прийшов час прибирання, я подивилась навколо свого будинку і подумала: “Нічого собі, стільки непотребу я назбирала за ці багато років”.

Я підозрюю, що ця сестра побачила кращу перспективу, і відтепер вона буде дуже обережною у

вирішенні, що є необхідним, а без чого, насправді, вона може прожити.

Протягом багатьох років, працюючи з багатьма членами Церкви, нам було приємно помічати рясноту духовної сили. Ми також бачили як достаток, так і відсутність матеріальних благ серед цих вірних членів Церкви.

За необхідності більшість з нас долучаються до заробляння грошей і придбання деяких мирських товарів для того, щоб забезпечувати свої сім'ї. Це вимагає значної частини нашого часу і уваги. Немає кінця й краю тому, що пропонує світ, тому дуже важливо, щоб ми навчилися розпізнавати, коли ми маємо достатньо. Якщо ми не будемо обережними, ми почнемо ганятися більше за мирським, ніж за духовним. Наша погоня за духовним і вічним тоді займатиме останнє місце, а не навпаки. На жаль, в цьому відношенні проявляється сильна схильність купувати більше й більше та володіти найновішим й найвишуканішим.

Як нам впевнитися, що цей шлях не затягуватиме нас? Яків дає таку пораду: "Отже, не витрачайте гроші на те, що не має цінності, а труд свій—на те, що не може задовольнити. Прислухайтеся уважно до мене і запам'ятайте слова, які я сказав; і прийдіть до Святого Ізраїля, і бенкетуйте тим, що не згине, і не зіпсується, і нехай ваша душа втішиться у наситі"¹.

Я сподіваюся, що ніхто з нас не витрачає грошей на те, що не має цінності, а труд свій—на те, що не може задовольнити.

Спаситель навчав як юдеїв, так і нефіційців про наступне:

"Не накопичуй для себе скарбів на землі, де міль та іржа зіпсують і злодії увірвуться і вкрадуть; ...

Але накопичуй для себе скарби

на небесах, де ні міль, ні іржа не зіпсують і де злодії не увірвуться і не вкрадуть.

Бо де ваш скарб, там буде і ваше серце також"².

За інших обставин Спаситель розповів таку притчу:

"В одного багача гоїно нива вродила була.

І міркував він про себе й казав: "Що робити, що не має куди зібрати плодів своїх?"

І сказав: "Оце я зроблю,—порозваляю клуні свої, і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою та свій достаток.

І скажу я душі своїй: "Душе, маеш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!"

Бог же до нього прорік: "Нерозумний, ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготував?"

Так буває із тим, хто збирає для себе, та не багатіє в Бога"³.

Нещодавно президент Дітер Ф. Ухтдорф дав таку пораду:

"Наш Небесний Батько бачить наш реальний потенціал. Він знає про нас те, чого ми самі про себе не знаємо. Він дає нам підказки в нашому житті, щоб ми виповнили міру свого сотворіння, щоб жили правильним життям і повернулися в Його присутність.

Тоді чому ми присвячуємо так багато свого часу й сил тому, що є таким тимчасовим, таким пустим і таким поверхневим? Ми відмовляємось бачити, наскільки нерозумно

гнатися за чимось незначним і скороминущим?"⁴

Ми всі знаємо, що наш список земних скарбів складається з гордості, багатства, матеріальних речей, влади і людської шани. Вони не заслуговують на більше часу і уваги, то ж натомість я зупинюся на тому, з чого складаються наші небесні скарби.

Що це за скарби на небі, які ми можемо відкладати для себе? По-перше, було б добре нам здобути Христові риси віри, надії, смирення і милосердя. Нам неодноразово радили "скин[ути] з себе оболонку тілесної людини і ... [стати] як дитина"⁵. Спаситель наставляє нас, аби ми прагнули бути досконалими, як Він і наш Небесний Батько⁶.

По-друге, нам потрібно докладати більше часу і зусиль на зміцнення сімейних стосунків. Врешті-решт, "сім'ю встановлено Богом. Вона є найважливішою організаційною одиницею в часі та вічності"⁷.

По-третє, служіння іншим є вирізняючою рисою істинного послідовника Христа. Він сказав: "Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили"⁸.

По-четверте, розуміння вчення Христа і зміцнення нашого свідчення—це труд, який приносить справжню радість і задоволення. Ми маємо послідовно вивчати слова Христа, як вони містяться в Писаннях і словах пророків. "Бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити"⁹.

Дозвольте мені закінчити історією 73-річної вдови, з якою ми зустрілися під час нашої поїздки на Філіппіни:

Коли землетрус стрясав острів Бохол, будинок, який вона зі своїм покійним чоловіком так старанно будували, обвалився і вбив її дочку та онука. Тепер, залишившись самотньою, вона має працювати, щоб забезпечувати себе. Вона, взявши білизну (яку вона пере вручну), має ходити вгору–вниз великим пагорбом кілька разів на день, щоб набрати води. Коли ми відвідали її, вона все ще жила в наметі.

Ось що вона сказала: “Старійшино, я приймаю все, через що Господь просив мене пройти. Я ні на що не ображаюся. Я бережу мою храмову рекомендацію і ховаю її під своєю подушкою. Будь ласка, знайте, що я плачу повну десятину з мого мізерного доходу, що я заробляю пранням. Незалежно від того, що станеться, я завжди платитиму десятину”.

Я складаю свідчення, що наші пріоритети, прагнення, схильності, бажання, апетити і пристрасті матимуть безпосередній вплив на наш майбутній статок. Пам’ятаймо завжди слова Спасителя: “Бо де скарб твій,—там буде й серце твоє!” Моя молитва про те, щоб наші серця знаходилися в правильному місці, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 2 Нефій 9:51.
2. Матвій 6:19–21; див. також. 3 Нефій 13:19–21.
3. Лука 12:16–21.
4. Дітер Ф. Ухтдорф, “Про жалкування і рішення”, *Ліягона*, лист. 2012, сс. 22–23.
5. Мосія 3:19.
6. Див. 3 Нефій 12:48.
7. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 1.1.1.
8. Матвій 25:40.
9. 2 Нефій 32:3.

Старійшина Маркос А. Айдукайтіс
Сімдесятник

Якщо вам не стачає мудрости

Як вказано у Писаннях, Бог відкрив істину тим, хто її шукає.

Днями мій 10-річний син дізнавався в Інтернеті про людський мозок. Одного дня він хоче стати хірургом. Легко помітити, що він набагато розумніший, ніж я.

Нам подобається Інтернет. Вдома ми спілкуємося з родиною та друзями через соціальні мережі, електронну пошту та іншими способами. Мої діти виконують шкільні завдання, в основному, за допомогою Інтернету.

Яким би не було питання, якщо нам потрібно більше інформації, ми шукаємо її онлайн. За кілька секунд ми знаходимо велику кількість матеріалу. Це дивовижно.

Інтернет надає багато можливостей для навчання. Однак сатана хоче, щоб ми були нещасними, і він спотворює справжні цілі речей. Він використовує цей сильний інструмент, аби підтримувати сумнів і страх та знищувати віру й надію.

Маючи так багато усього доступного в Інтернеті, ми маємо ретельно обміркувати, де застосовувати свої зусилля. Сатана може нас обтяжувати, відволікати і заражати, змушуючи нас переглядати інформацію,

багато з якої може бути чистим непотребом.

Нам не потрібно блукати серед непотребу.

Послухайте цю настанову, яка міститься в Писаннях: “Дух Христа дано кожній людині, щоб вона відрізняла добро від зла; ось чому я показую вам, як саме судити; бо все, що запрошує творити добро і переконує вірити в Христа, послано силою і даром Христа; ось чому ви можете знати, ... що це є від Бога”¹.

Насправді ми стикаємося з тією ж дилемою, яку мав Джозеф Сміт в юності. Занадто часто нам не вистачає мудрости.

В Царстві Божому пошук істини високо цінується, заохочується і в ніякій мірі його не стримують і не бояться. Сам Господь наполегливо радив членам Церкви шукати знання². Він сказав: “Шукайте старанно ... ; так, шукайте в найкращих книгах слів мудрости; прагніть знання, саме через навчання і також через віру”³. Однак як ми можемо розпізнати правду у світі, який стає дедалі відвертішим у своїх нападах на все, що стосується Бога?

Писання вчать нас тому, як:
По-перше, ми можемо дізнатися істину, оцінюючи її плоди.

Під час Проповіді на горі Господь сказав:

“Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. ...

Отож-бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх!”⁴

Пророк Мормон навчав того самого принципу, коли сказав: “За їхніми ділами ти впізнаєш їх; бо якщо їхні діла добрі, то й вони добрі також”⁵.

Ми запрошуємо всіх вивчати плоди і труди цієї Церкви.

Ті, хто зацікавлений в істині, зможуть розпізнати той позитивний вплив, який мають Церква та її члени в громадах, де вони встановлені. Вони також помітять покращення в житті тих, хто слідує її вченням. Ті, хто досліджує ці плоди, виявлять, що плоди Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів є смачними і бажаними.

По-друге, ми можемо знайти

істину, дослідивши слово самостійно.

Пророк Алма навчав:

“Ми порівняємо Слово з насінням. ... Якщо ви знайдете місце, щоб насіння могло бути посіяне у вашому серці, знайте, якщо це справжнє насіння, [і] ... якщо ви не викинете його вашою зневірою, ... знайте, воно почне розбухати у вашій душі; і ... ви почнете говорити собі— Певно, ... це є добре насіння, ... бо воно починає збільшувати мою душу; так, воно починає освітлювати моє розуміння, так, воно стає приемним для мене. ...

... І ось, ... чи не буде це зміцнювати вашу віру? Так, це буде зміцнювати вашу віру. ...

... Бо кожне насіння родить собі подібне”⁶.

Яке чудове запрошення Господнього пророка! Це можна порівняти з науковим дослідом. Нас усіх запрошено випробувати слово, нам дані параметри і нам сказано, яким буде результат випробування, якщо ми виконаємо інструкції.

Таким чином, Писання вчать нас, що ми можемо знати істину, спостерігаючи за її плодами; або, досліджуючи її особисто, звільняючи в наших серцях місце для слова і вирощуючи його, як насіння.

Однак є ще третій спосіб дізнатися істину—через особисте одкровення.

Розділ 8 в Ученнях і Завітах вчить, що одкровення—це знання,— “знання про будь-які речі, про які [ми] пита[ємо] у вірі, з чесним серцем, віруючи в те, що [ми] отрима[ємо]”⁷.

І Господь говорить нам, як ми отримаємо це одкровення. Він каже: “Я скажу тобі у твоєму розумі і у твоєму серці, через Святого Духа, Який зійде на тебе і Який буде жити у твоєму серці”⁸.

Таким чином, нас вчать, що одкровення можна отримати, якщо просити з вірою, з чесним серцем і вірячи в те, що ми отримаємо.

Але зауважте, що Господь висловився дуже чітко, коли Він попередив: “Пам’ятай, що без віри ти не можеш нічого зробити; тож проси з

Плезент-Гроув, штат Юта, США

вірою”⁹. Віра вимагає такої роботи—дослідити це питання своїм розумом, а потім запитати у молитві, чи правильно це.

Господь сказав:

“Якщо це правильно, Я зроблю так, щоб твої груди запалали зсередини; отже, ти відчуєш, що це правильно.

Але якщо це не правильно, в тебе не буде таких відчуттів, а буде заціпеніння думки, яке зробить так, що ти забудеш те, що неправильно”¹⁰.

Віра без діл мертва¹¹. Тому “прос[ить] із вірою, без жодного сумніву”¹².

У мене є друг, не нашої віри, який сказав мені, що він не духовна людина. Він не буде вивчати Писання або молитися, бо, як він каже, він не може зрозуміти Божого слова, як і не впевнений в тому, що Бог існує. Таке ставлення пояснює відсутність в ньому духовності і призведе до протилежного одкровенню результату, про що пояснював Алма. Він сказав: “І тому той, хто закам’яніє серцем своїм, той отримує меншу частину слова”.

Але Алма додав: “А той, хто не закам’яніє серцем своїм, тому дано більшу частину слова, до тих пір

дано йому пізнавати таємниці Бога, доки він не пізнає їх у повноті”¹³.

Алма та сини Мосії є прикладом того принципу, де віра потребує роботи. У Книзі Мормона ми читаємо:

“Вони вивчали писання старанно, щоб вони могли знати слово Бога.

Але це ще не все; вони багато віддавалися молитві і посту; тому вони мали дух пророцтва і дух одкровення”¹⁴.

Просити з чесним серцем—не менш важлива складова цього процесу. Якщо ми щиро шукаємо істину, ми будемо робити все від нас залежне, аби знайти її, а це може бути читання Писань, відвідування Церкви і докладання максимальних зусиль у дотриманні Божих заповідей. Це також означає, що ми готові виконати Божу волю, коли ми дізнаємося її.

Дії Джозефа Сміта, коли він шукав мудрості, є прекрасним прикладом того, що значить мати чесне серце. Він сказав, що хотів знати, яка із сект була правильною, аби “[він] міг знати, до якої приєднатися”¹⁵. Навіть до того, як помолитися, він був готовий діяти згідно з отриманою відповіддю.

Ми маємо просити з вірою і чесним серцем. Але це ще не все. Ми також маємо вірити, що ми отримаємо одкровення. Ми маємо довіряти Господу і надіятися на Його обіцяння. Пам’ятайте, що написано: “А якщо кому з вас не стачає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто та не докоряє,—і буде вона йому дана”¹⁶. Яке чудове обіцяння!

Я запрошую всіх шукати істину будь-яким з цих методів, але особливо від Бога через особисте одкровення. Бог відкриє істину для тих, хто шукає її, як це вказано у Писаннях. Для цього знадобиться більше зусиль, аніж просто здійснити пошук в Інтернеті, але воно того варте.

Я складаю своє свідчення, що це істинна Церква Ісуса Христа. Я бачив її плоди в громадах і в житті багатьох тисяч людей, включаючи членів сім’ї; тому я знаю, що вона істинна. Я також випробовував слово у моєму житті протягом багатьох років, і я відчув його вплив на свою душу; тому я знаю, що вона істинна. Але найголовніше—я дізнався про її істинність для себе завдяки одкровенню через силу Святого Духа; тому я знаю, що вона істинна. Я запрошую всіх вас зробити те саме. В ім’я Ісуса Христа Амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мороній 7:16.
2. Див. Учення і Завіти 88:78.
3. Учення і Завіти 88:118.
4. Матвій 7:17, 20.
5. Мороній 7:5.
6. Алма 32:28, 30–31.
7. Учення і Завіти 8:1.
8. Учення і Завіти 8:2.
9. Учення і Завіти 8:10.
10. Учення і Завіти 9:8–9.
11. Див. Якова 2:17.
12. Якова 1:6.
13. Алма 12:10.
14. Алма 17:2–3.
15. Джозеф Сміт—Історія 1:18.
16. Якова 1:5.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Воскресіння Ісуса Христа

Ісус із Назарета—це воскреслий Викупитель. І я свідчу про все, що витікає з факту Його Воскресіння.

Приголомшливе відчуття поразки і відчаю охопило учнів Ісуса, коли Він постраждав і помер на хресті, а Його бездиханне тіло поклали в домовину. Попри те, що Спаситель багато разів казав про Свою смерть і про те, що знову підніметься, вони цього не зрозуміли. Однак за сутінками Його розп'яття швидко настав радісний ранок Його Воскресіння. Але та радість прийшла лише тоді, коли учні стали особистими свідками Воскресіння, бо навіть проголошена ангелами звістка про те, що Він воскрес, спершу була чимось незбагненним—це було щось абсолютно безпрецедентне.

Марія Магдалина та кілька інших вірних жінок прийшли на світанку тієї неділі до гробу Спасителя і принесли пряні аромати і притирання, щоб завершити помазання, яке почали, коли тіло Спасителя квапливо поклали у гробницю, аби встигнути до настання Суботи. У цей величний ранок, їх зустріла відкрита гробниця з відкоченим каменем, який закривав вхід, і два ангели проголосили:

“Чого ви шукаєте Живого між мертвими?”

Нема Його тут, бо воскрес! Пригадайте собі, як Він вам говорив, коли ще перебував в Галілеї.

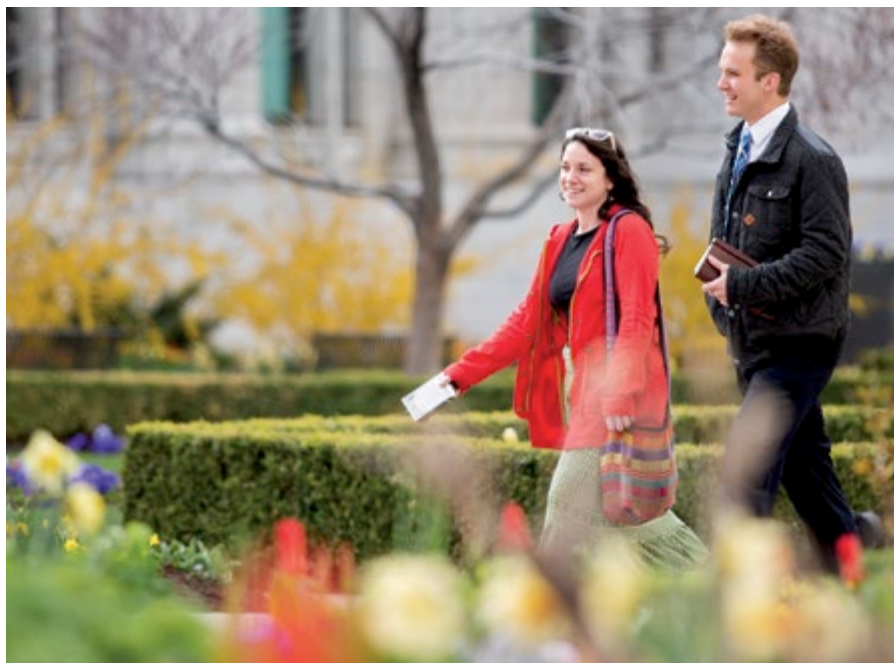
Він казав: “Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей, і розп'ятому бути, і воскреснути третього дня”¹.

“Підійдіть,—подивіться на місце, де знаходився Він.

Ідіть же хутко, і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих”².

За запрошенням ангелів Марія Магдалина зазирнула у гробницю, але все, що вона, здавалося, змогла побачити, це що тіла Господа там не було. Вона поквапилася розповісти про це апостолам і, знайшовши Петра та Івана, сказала їм: “Взяли Господа з гробу, і ми не знаємо, де поклали Його”³. Петро та Іван прибігли до того місця і підтвердили, що дійсно гробниця була порожня, і побачили, що “лежить плащаниця ... і хустка, що була на його голові ... згорнена в іншому місці”⁴. Іван, як виявилось, був першим, хто зрозумів величне послання воскресіння. Він пише, що “побачив,—і ввірував”, у той час як інші в той момент “ще не розуміли з Писання ..., що [Ісус] має воскреснути з мертвих”⁵.

Петро та Іван пішли, а Марія залишилася, усе ще в жалобі. Тим часом ангели повернулися і лагідно запитали її: “Чого плачеш ти, жінко?”

Та відказує їм: “Узяли мого Господа, і я не знаю, де Його поклали”⁶. Оразу ж воскреслий Спаситель, який вже стояв позаду неї, сказав: “Чого плачеш ти жінко? Кого ти шукаєш?” Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього: “Якщо, пане, узяв ти Його, то скажи мені, де поклав ти Його,—і Його я візьму!”⁷

Старійшина Джеймс Е. Талмейдж писав: “Вона зверталася саме до Ісуса, до свого улюбленого Господа, хоча і не знала про це. Одне слово з Його живих вуст перетворило її нестерпне горе на велику радість. “Ісус мовить до неї: Маріє!” Голос, його тон, ніжна промова, які вона чула і любила раніше, підняв її з глибин відчаю, в який вона була поринула. Вона повернулася і побачила Господа. У пориві радості вона простягнула руки для того, щоб обняти Його, промовивши лише слово любові і поклоніння: “Раббуні”, що означало, мій улюблений Учителю”⁸.

Таким чином ця благословенна жінка стала першою смертною людиною, яка побачила воскреслого Христа і говорила з ним. Пізніше того дня Він явився Петру в Єрусалимі, або біля нього⁹; двом учням по дорозі до Еммаусу¹⁰; й увечері десятьом Апостолам та іншим, раптово з’явившись серед них і сказавши: “Погляньте на руки Мої та на ноги Мої,—це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю”¹¹.

Потім, аби ще більше їх переконати, “як ще не йняли вони віри з радощів та дивувались”¹², Він їв перед ними печену рибу та стільника медового¹³. Пізніше Він сказав їм: “Моїми ви свідками будете в Єрусалимі і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі”¹⁴.

Крім цих підтверджених свідчень в Єрусалимі, у нас є незрівнянне служіння воскреслого Господа давнім жителям Західної півкулі. У землі Щедрій Він зійшов з небес і запросив натовп людей, які зібралися, близько 2500 чоловік, підійти по-одному, поки всі вони не підійшли, і вкласти свої руки в Його бік і відчутти рани від цвяхів у Його руках і його ногах¹⁵.

“А коли вони всі попіходили і стали самі очевидцями, вони заволали в один голос, кажучи:

Осанна! Благословенне ім’я Всевишнього Бога! І вони припали до ніг Ісуса і поклонялися Йому”¹⁶.

Воскресіння Христа показує, що Його існування є незалежним і вічним: “Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синови дав життя мати в Самому Собі”¹⁷. Ісус сказав:

“Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його.

Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову”¹⁸.

Спаситель не залежить від їжі,

води, кисню чи будь-якої іншої субстанції, сили або людини задля підтримання життя. І як Єгова, і як Месія, Він є великий “Я Той, що є”, самоіснуючий Бог¹⁹. Він просто є і завжди буде.

Своєю Спокутою і Своїм Воскресінням Ісус Христос подолав усі аспекти Падіння. Фізична смерть буде тимчасовою і навіть духовна смерть має кінець, оскільки усі повернуться у присутність Бога, принаймні на певний час, на суд. Ми можемо повністю довіряти Йому і бути певними в тому, що Його сила подолає все, і дасть нам вічне життя.

“Смерть-бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих.

Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть”²⁰.

За словами старійшини Ніла А. Максвелла: “Перемога Христа над смертю, поклала кінець скруті людини. Тепер є лише особисті неприємності, але і від них нас можуть врятувати, якщо ми будемо дотримуватися учень Того, Хто врятував нас від загального знищення”²¹.

Задовольнивши вимоги справедливості, Христос тепер заступає на місце того, хто чинить правосуддя; або ми можемо сказати, що Він є справедливість, так само, як Він є любов²². Так само, окрім того, що Він є досконалим, справедливим Богом, Він є досконалим милосердним Богом²³. Таким чином Спаситель усе виправляє. Жодна несправедливість у смертному житті не триває вічно, навіть смерть, бо Він знову відновлює життя. Жодна рана, недієздатність, зрада чи жорстокість не залишаться зрештою невідшкодованими завдяки Його всеохоплюючій справедливості й милості.

Крім того, ми усі підзвітні Йому за наше життя, наш вибір і наші дії, навіть наші думки. Оскільки

Він викупив нас від Падіння, наше життя фактично належить Йому. Він сказав:

“Ось, Я дав вам Свою євангелію, і такою є євангелія, яку Я дав вам,— що Я прийшов у світ виконати волю Мого Батька, тому що Мій Батько послав мене.

І Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті; і після того як Мене було піднято на хресті, щоб Я міг привести всіх людей до Себе, щоб так як Мене було піднято людьми, так і людей буде піднято Батьком, щоб вони стали переді Мною, щоб бути судженими за свої діяння”²⁴.

Замисліться на мить про важливість Воскресіння в остаточному виявленні сутності Ісуса з Назарета і розв’язанні великих філософських суперечок і питань життя. Якщо Ісус дійсно воскрес буквально, то з цього беззаперечно витікає, що Він є божественною істотою. Жоден простий смертний не має в собі сили, щоб ожити після смерті. Оскільки Він воскрес, Ісус не міг бути просто теслею, вчителем, рабином або пророком. Оскільки Він воскрес, Ісус мав бути Богом, навіть Єдинородженим від Батька.

Тому те, чого Він навчав, є істинним; Бог не може обманювати²⁵.

Тому Він був Творцем землі, як Він і сказав²⁶.

Тому і небеса, і пекло існують, як Він і навчав²⁷.

Тому існує світ духів, який Він відвідав після Своєї смерті²⁸.

Тому Він прийде знову, як сказали ангели²⁹, і “буде особисто царювати на землі”³⁰.

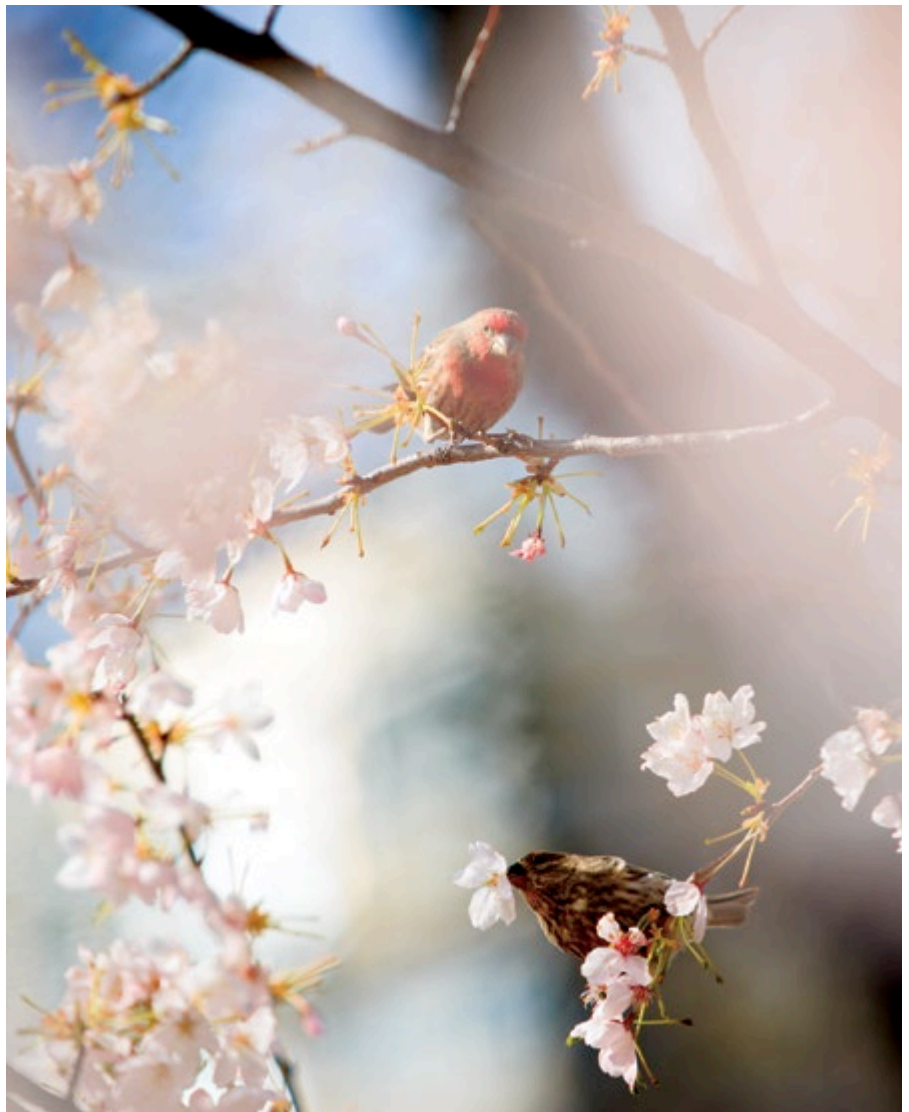
Тому буде і Воскресіння, і останній Суд для всіх³¹.

Виходячи з реальності Воскресіння Христа, сумніви щодо всемогутності, всезнання і

доброзичливості Бога Батька—Який віддав Свого Єдинородженого Сина заради викуплення світу—є безпідставними. Сумніви щодо значення і мети життя—необґрунтовані. Ісус Христос в дійсності—це єдине ім’я, через яке людство може отримати спасіння. Милість Христа реальна і дає грішнику, який кається, і прощення, і очищення. Насправді віра—це більше, ніж уявлення або вигадка психологів. Існує кінцева

й загальна істина, і є об’єктивні та незмінні норми моралі, яким Він і навчав.

Виходячи з реальності Воскресіння Христа, покаяння щодо будь-якого порушення Його закону і заповідей—і можливе, і має бути невідкладним. Чудеса Спасителя були реальними, як і Його обіцяння Своїм учням, що вони можуть робити те саме, і навіть більше³². Його священство є реальною силою, яка

“керує евангелією та тримає ключ від таємниць царства, саме ключ від пізнання Бога. Отже, у його обрядах явлена сила божественності”³³. Оскільки Воскресіння Христа є реальним, смерть для нас не кінець, і хоча черви знищать наші тіла, однак у нашій плоті ми побачимо Бога³⁴.

Президент Томас С. Монсон розповідав про Роберта Блечфорда, який 100 років тому “у своїй книзі *God and My Neighbor* (Бог і мій ближній) гостро критикував традиційні християнські вірування, такі як: Бог, Христос, молитва і безсмертя. Він самовпевнено твердив: “Я заявляю, що довів усе, що мав намір довести настільки повно і рішуче, що жоден християнин, яким би великим і здібним він не був, не зможе протистояти моїм аргументам, або похитнути моє переконання”. Він оточив себе стіною скептицизму. Але тоді сталося щось неочікуване. Його стіна раптово перетворилася на уламки. ... Повільно він почав свій зворотний шлях до віри, яку так зневажав і осміював. Що спричинило таку кардинальну зміну в його поглядах? *Смерть його дружини*. З бодем у серці він увійшов у кімнату, де лежала її смертна оболонка. Він знову поглянув в обличчя, яке так любив. Коли він вийшов, то сказав друзі: “Це вона, і не вона. Все змінилося. Не стало чогось, що було

в ній раніше. Вона не така, як була. Що могло піти з неї, як не душа?”³⁵

Чи дійсно Господь помер і воскрес? Так. “Фундаментальними принципами нашої релігії є свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса. А все інше, що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього”³⁶.

У міру наближення пророкованого народження Ісуса, серед давніх нефійців і ламанійців багато хто вірив у це, хоча більшість сумнівалися. В належний час з’явилася ознака Його народження—день, ніч і ще один день без темряви—і тоді пізнали всі³⁷. Навіть і сьогодні, дехто вірить у буквальне воскресіння Христа, та багато хто сумнівається чи не вірить. Але деякі знають. З часом усі побачать і всі пізнають; дійсно “кожне коліно вклониться, і кожний язик сповідається перед Ним”³⁸.

До того часу я вірю багатьом свідкам Воскресіння Христа, чий досвід і свідчення описані в Новому Завіті—серед інших: Петру та його товаришам з Дванадцятьох і чудовій, чистій Марії з Магдали. Я вірю свідченням, які знаходяться у Книзі Мормона—серед інших: апостола Нефія до натовпу невідомих нам людей у землі Щедрій. І я вірю свідченню Джозефа Сміта і Сідні

Рідона, які після багатьох інших свідчень проголосили велике свідчення цього останнього розподілу, “що Він живе! Бо ми бачили Його”³⁹. Під поглядом Його всевидючого ока, я сам стою як свідок того, що Ісус із Назарета—це воскреслий Випуститель. І я свідчу про все, що витікає з *факту* Його Воскресіння. Хай до вас прийде переконання і втішення того самого свідчення. Я молюся про це в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 24:5–7.
2. Матвій 28:6–7.
3. Іван 20:2.
4. Іван 20:5, 7.
5. Іван 20:8, 9.
6. Іван 20:13.
7. Іван 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 681.
9. Див. Лука 24:34; 1 Коринтянам 15:5.
10. Див. Марк 16:12; Лука 24:13–35.
11. Лука 24:39.
12. Лука 24:41.
13. Див. Лука 24:42–43.
14. Дії 1:8.
15. Див. 3 Нефій 11:14–15.
16. 3 Нефій 11:16–17.
17. Іван 5:26.
18. Іван 10:17–18.
19. Див. Вихід 3:14.
20. 1 Коринтянам 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, ed. Cory H. Maxwell (1997), 287.
22. Див. 1 Івана 4:8.
23. Алама 42:15; див. також Мосія 15:8–9.
24. 3 Нефій 27:13–14.
25. Див. Енош 1:6.
26. Див. наприклад 3 Нефій 9:15.
27. Див. наприклад Учення і Завіти 76.
28. Див. Учення і Завіти 138.
29. Див. Дії 1:10–11.
30. Уложення віри 1:10; див. також Путівник по Писаннях, “Ісус Христос, Тисячолітнє царювання Христа”.
31. Див. наприклад, 2 Нефій 9:15.
32. Див. Іван 14:12.
33. Учення і Завіти 84:19–20.
34. Див. Йов 19:26.
35. Томас С. Монсон, “Живе, живе Спокутар мій!” *Ліягона*, трав. 2007, с. 23.
36. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 51.
37. Див. 3 Нефій 1:15–20.
38. Мосія 27:31.
39. Учення і Завіти 76:22–23.

Президент Томас С. Монсон

До нових зустрічей

Нехай Дух, який ми відчували упродовж останніх двох днів, перебуватиме з нами повсякчас.

Брати і сестри! Яка це була чудова конференція. Ми отримали духовне живлення, слухаючи натхненні слова чоловіків і жінок, які до нас зверталися. Музика була надзвичайною, послання підготовлені та виголошені під впливом Святого Духа, а молитви наблизили нас до небес. Завдяки спільним зусиллям ми отримали натхнення.

Сподіваюся, що ми знайдемо час прочитати конференційні виступи, коли їх буде надруковано в найближчих номерах журналів *Ensign* і *Ліягона*, бо вони варті того, щоб ми їх уважно переглянули й вивчили.

Я знаю, що ви приєднуєтеся до моїх щирих слів подяки тим братам і сестрам, яких було відкликано під час цієї конференції. Вони добре служили і зробили значний внесок у роботу Господа. Вони працювали з цілковитою відданістю.

Підняттям рук ми також підтримали тих братів, яких було покликано на нові посади. Ми радо їх вітаємо і хочемо, щоб вони знали: ми з радістю хочемо служити з ними справі Учителя.

Розмірковуючи над почутими виступами, приймімо зобов'язання жити трохи краще, ніж у минулому.

Виявляймо доброту і любов тим людям, які не розділяють наші вірування і наші норми. Спаситель приніс на цю землю послання любові і доброї волі всім чоловікам і жінкам. Тож завжди наслідуймо Його приклад.

У сьогоденному світі перед нами постає багато серйозних випробувань, але я запевняю вас, що Небесний Батько дбає про нас. Він буде нас скеровувати і благословляти, якщо ми покладемо на Нього свою віру й довіру, та проведе крізь усі труднощі, які виникатимуть на шляху.

Нехай небесні благословення починуть на кожному з нас. Нехай наші домівки сповняться любов'ю, ввічливістю та Духом Господа. Постійно підживлюймо наші свідчення про євангелію, щоб вони були нам захистом проти всіх нападів супротивника. Нехай Дух, який ми відчували упродовж останніх двох днів, перебуватиме з нами повсякчас, і давайте ніколи не забувати про виконання Господньої роботи.

Я свідчу, що ця робота істинна, що Спаситель живий і що Він веде і спрямовує Свою Церкву тут, на землі. Я залишаю вам своє свідчення, що Бог, наш Небесний Батько, живий і любить нас. Він дійсно наш Батько, Він є особистістю і є реальним. Давайте усвідомимо, наскільки близько Він хоче до нас прийти, як далеко сягає Його бажання нам допомагати і як сильно Він нас любить.

Мої брати і сестри, нехай Бог вас благословляє. Нехай Його обіцяння будуть з вами зараз і завжди.

Я прощаюся з вами до наступної зустрічі через шість місяців, і роблю це в ім'я Ісуса Христа, нашого Господа і Спасителя, амінь. ■

Розмарі М. Уіксом
Генеральний президент Початкового товариства

Дотримання завітів захищає нас, готує нас і дає нам силу

Ми є жінками різного віку, які укладають завіти і йдуть шляхом смертного життя назад в Його присутність.

О сестри, ми любимо вас. Під час нещодавньої поїздки в Мексику я відчула те, що всі ми відчуваємо зараз,—що таке сестринство. Уявіть собі таку картину: тільки-но ми вийшли з класу Початкового товариства одного недільного ранку, як діти, вчителі і я змішалися у переповненому холі. І раптом відкрилися двері класу Товариства молодих жінок, і я побачила молодих жінок і їхніх провідників. Усі ми почали обніматися. Коли діти трималися за мою сукню, а жінки обступили мене навколо, я захотіла висловити почуття, які я відчувала саме в той момент.

Я не говорю іспанською, тому в розумі у мене спливали лише англійські слова. Я подивилася в їхні обличчя і сказала: “Ми—дочки нашого Небесного Батька, Який любить нас, а ми любимо Його”. І всі відразу ж підтримали мене в

цьому іспанською мовою. Отже, ми стояли у переповненому холі, разом цитуючи гасло Товариства молодих жінок: “Ми будемо свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”.

Сьогодні ми зібралися разом по всьому світу як Його учні, сповнені

бажанням захищати і підтримувати царство Бога. Ми є дочками нашого Небесного Батька. Ми є жінками різного віку, які укладають завіти і йдуть шляхом смертного життя назад в Його присутність. Дотримання завітів захищає нас, готує нас і дає нам силу.

Серед нас є дівчата віку Початкового товариства. Дехто з вас, дівчатка, недавно зробили перший крок на шляху до вічного життя, виконавши обряд хрищення.

Подивіться навколо себе. Майбутнє є яскравим, бо ви бачите жінок, які також уклали завіти, і готові показувати вам шлях, що лежить у вас попереду.

Якщо вам виповнилося 8, 9, 10, або 11 років, і зараз ви знаходитесь в Конференц-центрі, у себе вдома або в домах зборів по всьому світу, чи не могли б ви, будь ласка, підвестися? Вітаємо вас на генеральних зборах жінок! Тепер, будь ласка, залишайтеся стояти, бо ми хочемо запросити вас взяти участь у заході цього вечора. Я наспівуватиму мелодію пісні Початкового товариства. І коли ви впізнаєте мелодію, починайте, будь ласка, співати разом зі

Мехіко, Мексика

мною. Ви маєте співати голосно, щоб всі могли почути.

*Вчіть мене в Божій любові
ходить,
Вчіть Богу щирі молитви
творить,
Вчіть жити праведно і не
грішити,
Завжди, завжди у світлі ходити.*

Продовжуйте стояти, дівчатка, а всі, кому 12 років і більше, тим часом заспівають другий вірш.

*Люба дитино, з тобою удвох
Вивчимо все, що відкрив людям Бог,
Щоби піднесення нам заслужить,
Будем завжди у світлі ходити*¹.

Все було чудово! Ви можете сідати. Дякую!

Ми, жінки у будь-якому віці, ходимо в Його світлі. Наша подорож цим шляхом є особистою і добре освітлюється любов'ю Спасителя.

Ми входимо воротами на шлях вічного життя, виконавши обряд хрищення і вступивши у завіт, а потім ми отримуємо дар Святого Духа. Старійшина Роберт Д. Хейлз запитує нас: “Чи усвідомлю[ємо ми] і чи усвідомлюють [наші] діти, що, коли [ми] христ[имося, ми] зміню[ємо]ся навіки?”

Він також пояснив, що: “Коли ми усвідомлюємо наш завіт хрищення і дар Святого Духа, то це змінить наше життя і закладе основу нашої цілковитої відданості Божому царству. Коли на нашому шляху з'являться спокуси, то якщо ми прислухаємось, Святий Дух нагадає нам, що ми пообіцяли пам'ятати свого Спасителя і дотримуватися заповідей Бога”².

Щотижня приймаючи символи причастя, ми поновлюємо наш завіт

хрищення. Старійшина Девід А. Беднар сказав: “Коли ми стоїмо у водах хрищення—ми вдивляємося в храм. Коли ми приймаємо причастя—ми вдивляємося в храм. Ми обіцяємо завжди пам'ятати Спасителя і дотримуватися Його заповідей, готуючись взяти участь у священних обрядах храму”³.

Храмові обряди ведуть до найвеличніших благословень, доступних завдяки Спокуті Ісуса Христа. Це ті обряди, які необхідні для нашого піднесення в цілестіальному царстві. Коли ми намагаємося дотримуватися наших завітів, наші почуття щодо особистої невідповідності й недосконалості починають зникати, в той час як храмові обряди і завіти починають зміцнювати нас. Всіх запрошено іти шляхом вічного життя.

Мене вражає сила дівчат, молодих і дорослих жінок, яких я зустрічала по всьому світу, хто міцно стоїть на цьому шляху. Дозвольте мені навести кілька прикладів завітних дівчат і жінок, яких я зустрічала.

Луані було 11 років, коли я відвідала її сім'ю в Буенос-Айресі, Аргентина. Через перенесену в дитинстві травму Луана не могла розмовляти. Вона не говорила вже багато років і тихенько сиділа, коли всі ми спілкувалися. Я сподівалася, що вона може сказати щось бодай пошепки.

Вона уважно дивилася на мене і здавалося, що слова мені були не потрібні, щоб знати її серце. Після молитви ми встали, щоб попроситися, і Луана дала мені малюнок. Вона намалювала Ісуса Христа в Гефсиманському саду. І тоді я чітко і ясно зрозуміла її свідчення. Луана уклала завіт під час хрищення бути свідком Бога “в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”⁴. Вона розуміла важливість Спокуті Ісуса Христа, про яку засвідчила у своєму малюнку. Чи пізнала вона те, що завдяки зміцнюючій і уможливаючій силі Спокуті вона могла зцілитися і знову почати говорити? З того часу, три року потому, Луана досягла певного успіху в своїх намаганнях говорити. Зараз вона бере участь у заходах Товариства молодих жінок разом із друзями. Залишаючись вірною завіту, який вона уклала під час хрищення, вона продовжує ділитися своїм свідченням про Спасителя.

Храми приваблюють молодь по всьому світу. В Лімі, Перу, біля входу до храму я зустріла батька і трьох його дочок. В їхніх обличчях я побачила світло. Двоє з його дочок були прикуті до інвалідних крісел. Третя дочка, допомагаючи задовольняти потреби своїх сестер, пояснила, що вдома у неї було ще дві сестри. Вони також були прикуті

до інвалідних крісел і не могли витримати 14-годинної подорожі до храму. Храм був настільки важливим для цього батька і його дочок, що вчотирьох вони приїхали до храму того дня, і двоє з них просто спостерігали за сестрою, яка могла християнитися за померлих і виконувати той священний обряд. Як і Нефій, вони вітшалися “завітами Господа”⁵.

Моя знайома незаміжня жінка дорожить щотижневим обрядом причастя і його священним обіцанням, “щоб Його Дух міг завжди бути з [нею]”⁶. Цей постійний супровід

Духа є обіцанням, яке заспокоює хвилі її самотності. Він надає їй силу займатися розвитком своїх талантів і надихає служити Господу. Вона знайшла велику радість у виявленні любові до всіх дітей в її житті, і коли вона прагне спокою, ви знайдете її у храмі.

І нарешті, одна літня жінка, якій за 90 років, бачила, як зростали її діти й онуки, і як приходили у світ правнуки. Як і багато у кого з нас, її життя було сповнене скорбот, страждань і незбагненої радості. Вона визнає, що якби їй довелося

переписати історію свого життя, вона б вирішила не включати до неї деякі вже написані розділи. Однак з усмішкою вона каже так: “Я маю пожити ще трохи, щоб побачити, чим все закінчиться!” Вона продовжує міцно триматися за завіти на цьому шляху.

Нефій навчав:

“Після того, як ви ступили на цю тісну і вузьку путь, я питаю вас, чи все зроблено? Слухайте, я скажу вам: Ні. ...

Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя”⁷.

Кожен з нас знаходиться на цьому шляху. Сьогодні ми співали про прямування цим шляхом у світлі. Як люди—ми є сильними. Та коли ми разом з Богом—нас неможливо зупинити.

Господь сказав Еммі Сміт: “Піднесись серцем і звеселись, і припадай до завітів, які ти склала”⁸.

Ми дійсно радіємо тому, що дотримуючись наших завітів, ми можемо відчувати любов нашого Небесного Батька і нашого Спасителя Ісуса Христа. Я свідчу, що Вони живуть. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Вчіть мене в Божій любові ходити”, *Гімни*, №. 192; або *Children's Songbook*, 177.
2. Роберт Д. Хейлз, “Завіт хрищення: бути в Царстві та від Царства”, *Ліягона*, січ. 2001, сс. 7–8.
3. Девід А. Беднар, “З честю зберігати ім'я і положення”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 98.
4. Мосія 18:9.
5. 2 Нефій 11:5.
6. Учення і Завіти 20:77.
7. 2 Нефій 31:19–20.
8. Учення і Завіти 25:13.

Бонні Л. Оскарсон
Генеральний президент Товариства молодих жінок

Сестринство: Як же ми потрібні одна одній!

Ми повинні припинити зосереджуватися на наших відмінностях і дивитися на те, що в нас є спільного.

У цьому фільмі ми побачили вісім країн і почули дев'ять різних мов. Уявіть, скільки ще мов було додано до того останнього вірша. Як дивовижно знати, що ми, як всесвітнє сестринство, змогли здійснити свої голоси у свідченні про вічну істину, що ми є дочками люблячого Небесного Батька.

Який це великий привілей бути тут під час цієї історичної події і звертатися до всіх жінок Церкви— від восьми років і старше! У цей вечір відчувається надзвичайна сила, яка є в нашій єдності. Коли я бачу всіх нас, хто зібрався в Конференц-центрі, і уявляю тисячі інших, хто дивиться цю трансляцію в різних місцях по всьому світу, [то розумію, що] поєднана сила наших свідчень і віри в Ісуса Христа безперечно формує одне з найвпливовіших і сповнених віри зібрань жінок в історії Церкви, якщо не в світі.

У цей вечір ми, як жінки Церкви, радіємо нашим багатьом різними

ролям. Хоча багато в чому ми різні й унікальні, ми також усвідомлюємо, що ми всі є дочками одного Небесного Батька, що і робить нас сестрами. Ми об'єднані у побудові царства Бога, а також укладеними нами завітами, незалежно від наших обставин. Це об'єднане зібрання є, безсумнівно, найвеличнішим сестринством на лиці землі!¹

Бути сестрами означає мати нерозривний зв'язок між нами. Сестри піклуються одна про одну, пильнують одна одну, втішають одна одну і разом радіють, і разом горюють. Господь сказав: “Я кажу вам, будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої”².

Супротивник прагне, щоб ми критикували або судили одне одного. Він хоче, щоб ми зосереджувалися на наших відмінностях і порівнювали себе з іншими. Можливо, вам подобається кожного дня протягом години енергійно займатися спортом, тому що це значно покращує ваше самопочуття, тоді як для мене піднятися сходами, а не ліфтом на один поверх, є хорошою спортивною вправою. Але ми все одно можемо бути друзями, чи не так?

Ми, жінки, буваємо особливо прискіпливі до себе. Якщо ми порівнюємо себе одна з одною, то завжди будемо відчувати свою невідповідність або образу. Сестра Патриція Т. Холланд якось сказала: “Справа в тому, що ми просто не можемо називати себе християнами і продовжувати судити одне одного—або себе—настільки

Сідней, Австралія

суворо”³. Вона продовжує, кажучи, що ніщо не варте втрати нами співчуття і сестринства. Нам лише потрібно заспокоїтися і радіти нашим божественним відмінностям. Нам потрібно усвідомити, що ми всі бажаємо служити в царстві, використовуючи наші унікальні таланти і дари по-своєму. Тоді ми можемо радіти нашому сестринству, нашій єдності і почати служити.

Справа в тому, що ми дійсно і справді потрібні одна одній. Жінки природно прагнуть дружби, підтримки і спілкування. Ми можемо так багато навчитися одна від одної, але часто самі зводимо перепони, які утримують нас від насолоди дружніми стосунками, які могли б бути одним з найбільших благословень у нашому житті. Наприклад, ми, жінки дещо старшого віку, потребуємо того, що можуть запропонувати дівчатка віку Початкового товариства. Ми багато чого можемо навчитися у вас—служити і любити, як це робив би Христос.

Нещодавно я почула прекрасну історію про маленьку дівчинку на ім'я Сара, мама якої мала можливість допомагати іншій жінці в їхньому приході на ім'я Бренд, у якої був розсіяний склероз. Сара любила разом з мамою ходити до Бренд і допомагати їй. Вона намазувала кремом руки Бренд і робила їй масаж пальців і рук, бо та часто відчувала біль. Потім Сара навчилася обережно піднімати руки Бренд за голову, щоб розім'яти їй м'язи. Сара розчісувала волосся Бренд і розмовляла з нею, поки її мама піклувалася про інші потреби цієї сестри. Сара дізналася про важливість і радість служіння іншій людині і зрозуміла, що навіть дитина може багато чого змінити в чиемусь житті.

Мені подобається приклад з

першого розділу Євангелії від Луки, де описуються ніжні стосунки між Марією, матір'ю Ісуса, і її двоюрідною сестрою, Єлисаветою. Марія була молодою жінкою, коли дізналася про свою дивовижну місію бути матір'ю Сина Бога. Звичайно, це здавалося важким обов'язком, щоб нести його самотужки. І Сам Господь підготував для Марії людину, з якою вона могла розділити свою ношу. В посланні ангела Гавриїла Марії було сказано ім'я надійної і співчутливої жінки, до якої вона могла звернутися за підтримкою—своєї двоюрідної сестри Єлисавети.

Ця дівчина і її двоюрідна сестра, яка була “віку старого”⁴ ділилися тим спільним, що об'єднувало їхні дивовижні вагітності, і я лише можу уявити, наскільки важливими для них обох були ті три місяці, які вони провели разом і могли разом спілкуватися, співпереживати і підтримувати одна одну у своєму унікальному покликанні. Вони є таким прекрасним прикладом жіночого піклування між поколіннями.

Ті з нас, хто більш зрілі, можуть мати надзвичайний вплив на молодші покоління. Коли моя мати була ще маленькою дівчинкою, ні її батько, ні мати не були активними у Церкві. Навіть малою, у юному 5-річному віці, вона сама ходила до церкви і відвідувала свої збори—Початкове товариство, Недільну школу і причасні збори—все в різний час.

Я часто запитувала свою матір, що спонукало її робити це тиждень за тижнем, не маючи жодної підтримки або схвалення вдома. Її відповідь була такою: “У мене були

вчителі Початкового товариства, які мене любили”. Ці вчителі піклувалися про неї і навчали її євангелії. Вони розповіли їй, що вона мала Небесного Батька, який любив її, і саме їхня турбота про неї сприяла тому, що вона ходила в церкву тиждень за тижнем. Моя мати сказала мені: “Цей вплив був одним із найважливіших у моєму дитинстві”. Я сподіваюся, що одного дня зможу подякувати тим прекрасним сестрам! Не існує ніяких вікових перешкод, коли це стосується служіння у Христовий спосіб.

Кілька тижнів тому я зустрілася з президентом Товариства молодих жінок колу в штаті Каліфорнія, яка сказала мені, що її 81-річна мати нещодавно була покликана служити порадином класу Дівчина спілки взаємного вдосконалення. Це мене настільки зацікавило, що я зателефонувала цій матері. Коли єпископ сестри Вал Бейкер попросив її зустрітися з ним, вона сподівалася, що її покличуть бібліотекарем або істориком приходу. Коли він попросив її служити порадином класу Дівчина спілки взаємного вдосконалення у Товаристві молодих жінок, вона відреагувала так: “Ви впевнені?”

Її єпископ серйозно відповів: “Сестро Бейкер, не зробіть помилки; це покликання від Господа”.

Вона сказала, що в неї на це не було жодної іншої відповіді, крім: “Звичайно”.

Мені подобається те, що єпископ відчув натхнення, аби чотири дівчини класу Спілки взаємного вдосконалення цього приходу могли багато чого навчитися з мудрості, досвіду і життєвого прикладу цієї

зрілої сестри. І здогадайтеся, до кого звернеться сестра Бейкер, коли їй потрібно буде налаштувати свою сторінку у фейсбуці?

Я розмірковую про велику допомогу, яку сестри Товариства допомоги можуть радо приймати від молодих сестер, які нещодавно були в Товаристві молодих жінок. Наші молоді сестри часто відчують себе не на місці або що в них немає нічого спільного з тими, хто належить до Товариства допомоги. До того, як їм виповниться 18 років, їм потрібно почути радісні свідчення провідників Товариства молодих жінок і матерів про великі благословення від приналежності до Товариства допомоги. Вони повинні відчувати захоплення від можливості стати частиною такої славетної організації. Коли молоді жінки починають відвідувати Товариство допомоги, більш за все їм потрібна подруга, яка б сиділа поруч, рука, яка б обнімала їх за плечі, а також можливість навчати і служити. Усі ми, допомагаймо одна одній долати нові переходи і визначальні події в нашому житті.

Дякую всім жінкам Церкви, які благословляють інших своїм служінням, незважаючи на вік і культурні відмінності. Молоді жінки служать дітям Початкового товариства і літнім сестрам. Самотні сестри незалежно від віку проводять незліченні години, піклуючись про потреби тих, хто їх оточує. Ми цінуємо тисячі молодих жінок, які віддають 18 місяців свого життя, щоб ділитися євангелією зі світом. Усе це свідчить про те, що, як говориться у нашому улюбленому гімні, “цю ангельську місію нам доручили”⁵.

Якщо виникають якісь бар’єри, то це тому, що ми самі їх створили. Ми повинні припинити зосереджуватися на наших відмінностях

Відень, Австрія

і дивитися на те, що в нас є спільного; тоді ми можемо почати усвідомлювати наш найвеличніший потенціал і робити найбільше добра у цьому світі. Сестра Марджорі П. Хінклі якось сказала: “Як же ми потрібні одна одній! Нам, літнім, потрібні ви, молоді. І, можливо, вам, молодим, потрібні хтось з нас, літніх. Це соціологічний факт, що жінкам потрібні жінки. Нам необхідна глибока, радісна і віддана дружба одна з одною”⁶. Сестра Хінклі була права; як же ми потрібні одна одній!

Сестри, немає жодної іншої групи жінок у світі, яка б мала доступ до величніших благословень, ніж маємо ми, жінки-святі останніх днів. Ми є членами Господньої Церкви, і незалежно від наших особистих обставин, усі можемо мати повноту благословень сили священства завдяки дотриманню завітів, укладених нами під час хрищення і у храмі. У нас є живі пророки, які ведуть і навчають нас, і ми радіємо величному дару Святого Духа, Який дає втіху і скерування в нашому житті. Ми благословенні працювати пліч-о-пліч з праведними братами, зміцнюючи дім і сім’ю. Ми маємо доступ до сили і влади храмових обрядів, і це ще не все.

Окрім насолоди усіма цими дивовижними благословеннями,

ми маємо ще й одна одну—сестер у євангелії Ісуса Христа. Ми були благословенні ніжною і милосердною сутністю, яка дозволяє нам виявляти Христову любов і служити тим, хто нас оточує. Якщо ми не будемо зважати на наші вікові, культурні відмінності та обставини, коли піклуємося і служимо одна одній, то будемо сповнені чистою любов’ю Христа, а також натхненням, яке веде нас до розуміння того, коли і кому служити.

Я запрошую вас, як це було зроблено колись раніше генеральним президентом Товариства допомоги, яка сказала: “Я закликаю вас не лише любити одна одну більше, але любити одна одну *краще*”⁷. Давайте усвідомимо, як сильно ми потрібні одна одній, і давайте ж усі любити одна одну краще. Про це я молюся в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Barbara B. Smith, “The Bonds of Sisterhood,” *Ensign*, Mar. 1983, 20–23.
2. Учення і Завіти 38:27.
3. Patricia T. Holland, “One Thing Faithful: Becoming Women of Greater Faith in Christ,” *Ensign*, Oct. 1987, 29.
4. Лука 1:7.
5. “Ми сестри в Сіоні”, *Гімни*, № 195.
6. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), 254–255.
7. Бонні Д. Паркін, “Обираючи милосердя, ми обираємо найкращу частку”, *Ліягона* лист. 2003, с. 105.

Лінда К. Бертон
Генеральний президент Товариства допомоги

Потрібні: руки і серця для прискорення роботи

*Ми можемо запропонувати руки для допомоги,
а серця—для прискорення прекрасної роботи
Небесного Батька.*

Дорогі сестри, як ми любимо вас! Коли ми дивилися цей прекрасний фільм, чи побачили ви, що і ваші руки допомагають комусь на цій стежці завіту? Я подумала про маленьку дівчинку з Початкового товариства на ім'я Бринн, яка має тільки одну руку і використовує її, щоб допомагати і благословляти свою сім'ю і своїх друзів—святих останніх днів, а також тих, хто належить до інших церков. Вона красуня, правда? Так, як і ви! Сестри, ми можемо запропонувати руки для допомоги, а серця—для прискорення прекрасної роботи Небесного Батька.

Так само, як наші віддані сестри з Писань, такі як Єва, Сара, Марія і багато інших, знали свою сутність і призначення, Бринн знає, що вона є дочкою Бога¹. Ми також можемо знати про свій божественний спадок як улюблених дочок Бога, а також про важливу роботу, яку має для нас Він.

Спаситель навчав: “Коли хто хоче волю чинити Його, той довідається про науку”². Що нам потрібно знати і робити, аби “жи[ти] в Небесах”³? Ми можемо дізнатися про це з історії про багатого юнака, який запитав Ісуса, що йому

потрібно робити, аби отримати вічне життя.

Ісус відповів йому: “Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді”.

Юнак запитав його, які саме заповіді він повинен виконувати. Тоді Ісус нагадав йому деякі з Десятьох заповідей, які всім нам відомі.

Юнак відповів: “Це я виконав все. Чого ще бракує мені?”

Ісус сказав: “Коли хочеш бути досконалим,—підди, продай добра свої та й убогим роздай,—і матимеш скарб ти на небі. Потому приходи та й іди вслід за Мною”⁴.

Ісус покликав його приєднатися до Його роботи—стати учнем. Це є і нашою роботою. Нам належить “відкласти те, що від цього світу, ... і припада[ти] до [наших] завітів”⁵, прийти до Христа і йти за Ним. Саме це роблять учні!

Але, сестри, не починаймо знецінювати себе через те, що Спаситель говорив багатому юнаку про необхідність стати досконалими. Слово *досконалий* у цій розповіді було перекладено з грецького слова, яке означає “повний”. Якщо ми намагаємося якомога краще просуватися стежкою завітів, ми будемо ставати повнішими і більш досконалими у цьому житті.

Як і багатий юнак у дні Ісуса, іноді ми відчуваємо спокусу здатися або повернути назад, тому що гадаємо, що не можемо робити це самотужки. І ми праві! Ми не можемо виконувати доручені нам складні завдання, які нас попросили виконати, без допомоги. Допомога приходить завдяки Спокуті Ісуса Христа, скеруванню від Святого Духа і рукам допомоги інших людей.

Вірна незаміжня сестра нещодавно свідчила, що завдяки Спокуті

вона знайшла силу використати руки допомоги і охоче серце, щоб ростити чотирьох дітей, яких її сестра залишила, коли померла від раку. Це нагадало мені про сказане старійшиною Нілом А. Максвеллом: “Усі прості завдання, які стояли перед Церквою, були зроблені. Відтепер це будуть завдання вищої складності і учнівство буде перевірятися різними незвичайними способами”⁶. Ви були послані на землю в цей розподіл часів завдяки тому, ким ви є, і до якої роботи ви були підготовлені! Незалежно від того, що Сатана буде намагатися перекопати нас думати про те, ким ми є, наша справжня сутність у тому, що ми—учні Ісуса Христа!

Мормон був справжнім учнем, який жив у дні, коли “кожне серце закам’яніло, ... і ніколи не було такої великої злочестивості серед усіх дітей Легія”⁷. Чи хотілося б вам жити в такі дні? Однак Мормон сміливо заявив: “Знайте, я учень Ісуса Христа, Сина Бога”⁸.

Гілберт, штат Аризона, США

Як можна не любити Мормона? Він знав, ким він є і якою була його місія, і він не піддавався злу, яке оточувало його. Насправді він вважав своє покликання даром⁹.

Лише подумайте, яке це благословення бути покликаними віддавати наш дар щоденного учнівства Господу, проголошуючи словом і ділом: “Знайте, я учень Ісуса Христа!”

Мені подобається історія, яку розповів Президент Бойд К. Пекер про дорогу сестру, з якої кепкували через те, що вона дотримувалася поради пророка зберігати запас

продуктів. Людина, яка її критикувала, сказала, що якщо настануть важкі часи, її провідники попросять її поділитися своїм запасом продуктів з іншими. Ось її проста і тверда відповідь як істинного учня: “Принаймні у мене буде що віддати”¹⁰.

Я люблю жінок Церкви, юних і літніх. Я бачила вашу силу. Я бачила вашу віру. У вас є що дати, і ви готові це зробити. Ви робите це без фанфар і публічності, привертаючи увагу до Бога, Якому поклоняєтеся, а не до себе, і без жодної думки про те, що отримаєте взамін¹¹. Саме так роблять учні!

Нещодавно на Філіппінах я познайомилася з молодою жінкою, сім’я якої стала менш активною в Церкві, коли їй було лише 7 років. Тиждень за тижнем їй доводилося самій ходити небезпечною дорогою до церкви. Вона розповіла, як у 14 років вирішила, що буде залишатися вірною своїм завітам, аби бути гідною рости свою майбутню сім’ю в домі, “благословенному владою і силою священства”¹². Найкращий спосіб зміцнити домівку—теперішню або майбутню—це дотримуватися завітів, обіцянь, які ми дали одне одному і Богові.

Саме так роблять учні!

Вірна японська сестра та її чоловік побували в нашій місії в Кореї. Вона не говорила корейською і була

обмежена у своїй здатності спілкуватися англійською, але вона охоче застосовувала свої унікальні дари і руки допомоги для здійснення роботи Господа. Саме так роблять учні! Вона навчала наших місіонерів, як робити простеньку фігурку оригамі—рот, який міг відкриватися і закриватися. Потім вона за допомогою кількох відомих їй англійських слів навчала місіонерів “відкривати вуста свої”, щоб ділитися евангелією—це був урок, який ні вони, ні я ніколи не забудемо.

Уявіть на хвилинку, як ви і я стоїмо разом з іншими мільйонами сестер і братів у Його Церкві, сміливо йдучи вперед, роблячи те, що роблять учні—служачи і люблячи так, як Спаситель. Що для вас означає бути учнем Ісуса Христа?

Жилетки і футболки з написом “Руки допомоги мормонів” носять сотні тисяч самовідданих учнів Ісуса Христа, які скористалися можливістю здійснити мирське служіння. Але є й інші способи служити в якості відданих учнів. Уявіть разом зі мною можливі духовні висновки “потрібна допомога ...”, для виконання роботи зі спасіння.

- Потрібна допомога: батьків, які б ростили дітей у світлі та істині
- Потрібна допомога: дочок і синів, сестер і братів, тіток і дядьків, двоюрідних братів і сестер, бабусь і дідусів, а також справжніх друзів, щоб служити наставниками і пропонувати руки допомоги на шляху завіттів
- Потрібна допомога: тих, хто прислухається до підказок Святого Духа і діє відповідно до них
- Потрібна допомога: тих, хто щодня живе за евангелією у простий і незначний спосіб
- Потрібна допомога: спеціалістів з

- сімейної історії і храмові працівники, щоб з'єднати сім'ї навечно
- Потрібна допомога: місіонерів і членів Церкви, щоб поширювати “добру новину”—евангелію Ісуса Христа
  - Потрібна допомога: рятувальників, щоб знайти тих, хто загубив дорогу
  - Потрібна допомога: тих, хто дотримується завіттів, щоб стояти міцно за істину і правду
  - Потрібна допомога: справжніх учнів Господа Ісуса Христа

Багато років тому старійшина М. Рассел Баллард звернувся з могутнім закликом до сестер у Церкві, коли сказав:

“У проміжок часу, починаючи з сьогоднішнього й до того моменту, коли Господь прийде знову, Йому потрібні жінки в кожній сім'ї, в кожному приході, в кожній громаді, в кожному народі, які йтимуть у праведності й казатимуть своїми словами і вчинками: “Ось я, пошли мене”.

Мое запитання таке: “Чи будете ви однією з тих жінок?”¹³

Я сподіваюся, кожна з нас зможе з твердістю відповісти “Так!” Я завершую словами з пісні Початкового товариства:

Ми [дочки] завіту, у нас є дари, щоб давати.

Ми будемо евангелії своїм життям навчати.

Кожним словом і вчинком ми свідчить будемо:

Що в Ісуса Христа віримо і Йому служимо¹⁴.

Як справжні учні пропонуймо наші охочі серця і руки допомоги, щоб прискорити Його роботу. Немає значення, якщо в нас, як у Брінн, є лише одна рука. Немає значення, що ми все ще недосконалі і не ідеальні. Ми є відданими учнями, які пропонують допомогу і допомагають одне одному на життєвому шляху. Наше сестринство об'єднує покоління тих відданих сестер, які пройшли свій шлях раніше. Разом як сестри і в єдності з живими пророками, провидцями і одкровителями, які мають відновлені ключі священства, ми можемо йти разом як учні, як служителі, з охочими серцями і руками, аби прискорити роботу зі спасіння. Якщо так буде, ми станемо схожими на Спасителя. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. See “Brynn,” [lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn](https://www.lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn).
2. Іван 7:17.
3. “Я Божеє дитя”, *Гімни*, № 186; або *Збірник дитячих пісень*, сс. 2–3.
4. Див. Матвій 19:16–22.
5. Учення і Завіти 25:10, 13.
6. Neal A. Maxwell, “The Old Testament: Relevancy within Antiquity” (address to Church Educational System religious educators, Aug. 16, 1979), 4; [si.lds.org](https://www.si.lds.org).
7. Мормон 4:11–12.
8. 3 Нефій 5:13.
9. Див. Мороній 7:2.
10. In Boyd K. Packer, “The Circle of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1980, 111.
11. Див. 2 Нефій 26:29–30.
12. “Love Is Spoken Here,” *Children's Songbook*, 190–191.
13. М. Рассел Баллард, “Жінки праведності”, *Ліягона*, груд. 2002, с. 39.
14. “Holding Hands around the World,” *Liahona*, Oct. 2003, F12–13.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник в Першому Президентстві

Дочки в завіті

Шлях, ... на який нам слід стати в нашій подорожі назад до Небесного Батька ... позначено священними завітами Бога.

Цього вечора нас навчали з духовною силою. Я молюсь, щоб слова, сказані цими чудовими сестрами-провідниками, дійшли до самого вашого серця, як це сталося зі мною.

Це історичні збори. Усі жінки Церкви від восьми років і старші були запрошені приєднатися до нас цього вечора. Багато з нас молилися, щоб Святий Дух був з нами, щоб нам було даровано благословення, коли ми слухали виступи цих сестер і надихаючу музику. Я молюсь, щоб Дух продовжував перебувати з нами, коли я висловлюватиму слова підтримки й свідчення в додаток до того, що вже було сказано. І особливо засвідчити, що те, що було сказано,—це саме те, що Господь хоче, аби ми почули.

Сьогодні я говоритиму про шлях,—який вже так чудово описали сьогодні,—на який нам слід стати в нашій подорожі назад до Небесного Батька. Цей шлях позначено священними завітами Бога. Я говоритиму з вами про ту радість, яку здобуваєш, укладаючи ці завіти і дотримуючись їх, а також допомагаючи іншим дотримуватися їх.

Багато з вас недавно охрестилися й отримали дар Святого Духа через рукопокладання. Усе це ще свіже

у вашій пам'яті. Інші охрестилися вже давно, тому спогади про ваші почуття під час укладання того завіту можуть бути не такими чіткими, однак деякі з цих почуттів повертаються, коли ви слухаєте причасні молитви.

Спогади про той день, коли ми уклали той священний завіт хрищення й отримали дар Святого Духа, різні у кожної людини. Але кожен з нас відчував схвалення Бога. І ми відчували бажання прощати і бути прощеними, а також більшу рішучість чинити правильно.

Наскільки глибоко ці почуття увійшли у ваше серце здебільшого визначається тим, як вас підготували ті, хто вас любить. Я сподіваюся, що ті з вас, хто недавно увійшов до царства, мають благословення сидіти поруч зі своєю мамою. Якщо це так, ви можете подарувати їй свою усмішку вдячності прямо зараз. Я пам'ятаю почуття радості і вдячності, коли сидів у машині за своєю мамою, повертаючись додому після мого хрищення у Філадельфії, шт. Пенсільванія.

Саме моя мама старанно готувала мене до укладання того завіту та всіх інших завітів, які я укладав згодом. Вона віддано виконувала цей наказ Господа:

“І знову, якщо батьки мають дітей в Сіоні або в будь-якому з його колів, які організовано, і не вчать їх розуміти вчення про покаяння, віру в Христа, Сина живого Бога, і хрищення й дар Святого Духа рукопокладанням у віці восьми років, гріх буде на головах батьків.

Бо це буде законом для жителів Сіону або будь-якого з його колів, які організовано.

Реймонд, провінція Альберта, Канада

Пальміра, штат Нью-Йорк, США

І їхні діти будуть охрищені для відпущення їхніх гріхів у вісім років і отримають [Святого Духа]¹.

Моя мати виконала свою частину. Вона підготувала своїх дітей словами, дуже подібними до Алминих, як записано в Книзі Мормона:

“І сталося, що він сказав їм: Дивіться, ось води Мормона (бо так вони називалися) і ось, оскільки ви жадаєте прийти до кошари Бога і називатися Його народом, і бажаєте нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими;

Так, і бажаєте сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де ви можете бути, аж до самої смерті, щоб ви могли бути викупленими Богом, і причислені до тих, хто в першому воскресінні, щоб ви могли мати вічне життя—

Тож я кажу вам, якщо це є бажання ваших сердець, то що ви маєте проти того, щоб бути християнами в ім'я Господа, як свідчення того перед Ним, що ви увійшли в завіт з Ним, що ви будете служити Йому і виконувати Його заповіді, щоб Він міг пролити Свій Дух більш рясно на вас?

І ось, коли люди почули ці слова, вони заплескали в долоні свої від

радості і вигукнули: Це є бажання наших сердець².

Можливо ви не плескали в долоні, коли вперше почули запрошення укласти завіт через хрищення, але ви напевно відчували любов Спасителя і більше зобов'язання розповідати іншим людям про Нього. Я можу сказати “напевно”, бо ці почуття глибоко укорінилися в серцях всіх дочок Небесного Батька. Це частина вашого божественного спадку від Нього.

Він виховував вас до того, як ви прийшли у це життя. Він допоміг вам зрозуміти й прийняти те, що ви матимете випробування, проблеми й можливості, які були ідеально підібрані саме для вас. Ви дізналися, що наш Батько має план щастя, щоб безпечно провести вас через ці випробування і щоб ви могли допомогти іншим людям безпечно пройти їхні випробування. Цей план позначається завітами з Богом.

Ми вільні вибирати, чи будемо ми укладати ці завіти і дотримуватися їх. Лише небагато Його дочок мають можливість у цьому житті навіть дізнатися про ці завіти. Ви серед тих, хто має цей привілей. Ви, дорогі сестри, кожна з вас, є дочкою в завіті.

Небесний Батько навчав вас до вашого народження про той досвід,

який ви отримаєте, коли залишите Його і прийдете на землю. Вас навчали, що дорога додому до Нього буде нелегкою. Він знав, що вам буде дуже важко подорожувати без допомоги.

Ви були благословенні не тільки можливістю знайти цей шлях, щоб укласти завіти в цьому житті, але й можливістю бути оточеними тими, хто допоможе, хто, як і ви, є завітними дочками Небесного Батька.

Цього вечора всі ви відчували благословення бути в товаристві дочок Бога, які також склали завіт допомагати вам і спрямовувати вас, як вони й обіцяли. Я бачив те, що бачили й ви, як завітні сестри дотримуються зобов'язання втішати й допомагати—і робити це з усмішкою.

Я пам'ятаю усмішку сестри Рубі Хейт. Вона була дружиною старійшини Девіда Б. Хейта, який був членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. У молоді роки він служив президентом колу Пало Альто в Каліфорнії. Він молився і хвилювався про дівчаток з класу Дівчина спілки взаємного вдосконалення у своєму рідному приході.

Тож президент Хейт отримав натхнення попросити єпископа покликати Рубі Хейт навчати цих юних дівчат. Він знав, що вона буде тим свідком Бога, який надихатиме, втішатиме і любитиме дівчат в тому класі.

Сестра Хейт була принаймні на 30 років старшою за дівчат, яких навчала. Однак і через 40 років з того часу, як вона навчала їх, щоразу, коли б вона не зустрічала мою дружину, яка була однією з дівчат в її класі, вона підіймала руку, усміхалася і казала Кеті: “О, моє дівчатко!” Я бачив не лише її усмішку. Я відчував її глибоку любов до сестри,

про яку вона все ще турбувалась, ніби вона була її власною дочкою. Вона усміхалася й тепло вітала її, бо раділа, що її сестра і дочка Бога все ще залишалася на завітному шляху додому.

Небесний Батько усміхається вам також, коли бачить, як ви допомагаєте Його дочці просуватися завітним шляхом до вічного життя. І Він радіє щоразу, коли ви намагаєтеся робити правильний вибір. Він бачить не лише, ким ви є, але й якими ви можете стати.

Можливо хтось із ваших земних батьків вважав, що ви можете бути кращими, ніж ви самі думали про себе. Такою була моя мати.

Чого я не знав в юності, так це того, що мій Небесний Батько, ваш Небесний Батько, бачить більший потенціал у Своїх дітях, ніж ми самі, або навіть наші земні матері бачать в нас. І як тільки ви рухаєтеся вгору на тому шляху в напрямку свого потенціалу, це робить Його щасливим. І ви можете відчувати Його схвалення.

Він бачить той славетний потенціал в усіх Його дочках, де б вони не були. А це накладає на кожну з вас велику відповідальність. Він очікує, що ви будете ставитися до кожної людини, яку зустрічаєте, як до Його улюбленої дитини. Саме тому Він наказує нам любити наших ближніх, як ми любимо себе, і прощати їх. Як Його дочки, ваше почуття доброти й прощення до інших людей ви отримуєте від Нього як свою божественну спадщину. Кожна людина, яку ви зустрічаєте, є Його улюбленою духовною дитиною.

Коли ви маєте таке велике почуття сестринства, то те, що, здавалося, розділяє нас, вже не має значення. Наприклад, молодші й старші сестри діляться своїми почуттями, очікуючи, що їх зрозуміють і приймуть. Як у дочок Бога, у вас є більше спільного, ніж відмінного.

З огляду на це молоді жінки мають прагнути вступити до Товариства допомоги, ставлячись до цього, як до можливості розширити своє коло сестер, з якими вони

познайомляться, якими захоплюватимуться і яких любитимуть.

Ця сама здатність бачити те, якими ми можемо стати, збільшується в сім'ях і в Початковому товаристві. Це відбувається під час домашніх сімейних вечорів та під час програм Початкового товариства. Маленькі діти отримують натхнення говорити величні й чудові речі, як це було, коли Спаситель розв'язав їхні язики, навчаючи їх після Свого воскресіння³.

І хоч Сатана може атакувати сестер в молодому віці, Господь підносить сестер на дедалі вищі рівні духовності. Наприклад, молоді жінки навчають своїх матерів використовувати програму FamilySearch, щоб знайти і спасти предків. Я знаю деяких молодих сестер, які вирішили відвідувати храм рановранці, щоб виконувати хрещення за померлих. Для цього їм достатньо лише спонукань духа Іллі.

У багатьох місцях по всій землі сестер покликають служити провідниками. Господь зробив їхнє служіння

потрібним, торкнувшись серця більшої кількості сестер, щоб вони служили. Немало президентів місії помітили, що сестри-місіонерки стають дедалі переконливішими в проповідуванні і прекрасними провідниками, здатними навчати.

Незалежно від того, служили ви чи ні на місії повного дня, ви можете здобути таку саму здатність збагачувати свій шлюб і здібність виховувати благородних дітей, наслідуючи взірці великих жінок.

Згадайте про Єву—матір всіх живих. Старійшина Рассел М. Нельсон так сказав про Єву: “Ми і все людство навіки благословенні завдяки великій мужності й мудрості Єви. Першою скуштувавши плід, вона зробила те, що потрібно було зробити. Адам виявив достатньо мудрості, щоб зробити те саме”⁴.

Кожна дочка Єви має потенціал принести в свою сім’ю те благословення, яке Єва принесла в свою. Вона була настільки важливою в організації сімей, що про її створення сказано так: “І Боги сказали:

Створімо поміч, подібну до чоловіка, бо не добре чоловікові бути самотнім, отже, Ми сформуємо поміч, подібну до нього”⁵.

Ми не знаємо про всю ту допомогу, яку Єва надавала Адамові та їхній сім’ї. Однак ми знаємо про один її величний дар, який кожна з вас також може дати: вона допомагала своїй сім’ї бачити дорогу додому, коли шлях попереду здавався важким. “А Єва, жінка його, почула все це і раділа, кажучи: Якби не наша провина, ми б ніколи не мали сімені, і ніколи б не знали добра, і зла, і радості нашого викуплення, і вічного життя, яке Бог дає всім послухним”⁶.

Ви можете наслідувати її приклад. Через одкровення Єва побачила шлях додому до Бога. Вона знала, що Спокута Ісуса Христа уможливила вічне життя в сім’ях. Вона була впевнена, як можете бути певними і ви, що оскільки вона дотримувалася своїх заповітів з Небесним Батьком, Викупитель і Святий Дух підтримуватимуть її і її сім’ю в усіх скорботах і розчаруваннях, що

чекають попереду. Вона знала, що може довіряти Їм.

“Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!

Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх”⁷.

Я знаю, що Єва пізнала скорботи і розчарування, але я також знаю, що вона знайшла радість у знанні про те, що разом із сім’єю вона може повернутися, щоб жити з Богом. Я знаю, що багато з вас, хто зараз тут, мають скорботи і відчувають розчарування. Я залишаю вам своє благословення, щоб, як і Єва, на шляху назад додому ви могли відчувати ту саму радість, яку відчувала й вона.

Я маю тверде свідчення, щоб Бог Батько з любов’ю наглядає за вами. Він любить кожну з вас. Ви є Його дочками в завіті. Оскільки Він любить вас, то надасть вам потрібну допомогу, щоб самостійно піднятися вгору, повертаючись в Його присутність, і допомагати в цьому іншим.

Я знаю, що Спаситель сплатив ціну за всі наші гріхи і що Святий Дух свідчить про істину. Ви мали відчуття спокою під час цих зборів. Я маю свідчення, що всі ключі, які зв’язують священні завіти, були відновлені. Сьогодні їх тримає і використовує наш живий пророк, Президент Томас С. Монсон. Я виголошую ці слова, щоб втішити й обнадіяти вас, Його улюблених завітних дочок. У священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 68:25–27.
2. Мосія 18:8–11.
3. Див. 3 Нефій 26:14.
4. Russell M. Nelson, “Constancy amid Change”, *Ensign*, Nov. 1993, 34.
5. Авраам 5:14.
6. Мойсей 5:11.
7. Пріповісті 3:5–6.

Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції і які можна використати під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Номер відповідає першій сторінці виступу.

ПРОМОВЕЦЬ ІСТОРІЯ

Ніл Л. Андерсен	(18) Дівчина з класу Лавр виступає за традиційний шлюб, незважаючи на те, що над нею глузували та насміхалися.
М. Рассел Баллард	(78) М. Рассел Баллард “тримає на контролі” стосунки з Барбарою Боуен, з якою він знайомиться на вечорі танців в університеті, починає зустрічатися, а згодом одружується. Восьмирічний хлопчик запрошує свого друга і його сім'ю на день відкритих дверей приходу в Буенос-Айресі.
Девід А. Беднар	(87) Вантажівка отримує силу зчеплення зі снігом після того, як вона наповнюється вантажем дров.
Лінда К. Бертон	(122) Молода жінка на Філіппінах залишається вірною своїм завітам. Японська сестра, відвідуючи Корею, навчає місіонерів.
Квентін Л. Кук	(44) Вайлет Кімболл пише про “славетне” вчення щодо хрищення за померлих, як це було відкрито Джозефом Смітом.
Генрі Б. Айрінг	(22) Генріх Айрінг іммігрує до Америки, приєднується до Церкви, вірно служить три місії, і залишає своїй сім'ї спадок надії. (62) Генрі Б. Айрінг формується завдяки героям дитинства: його батькові, його провідникові в Аароновому священстві, морському піхотинцю США та бейсбольному гравцю Джо Дімаггіо. (125) Через сорок років після того, як Рубі Хейт було покликано навчати Кеті Джонсон (майбутню дружину Генрі Б. Айрінга), Рубі все ще виказувала любов і турботу про неї.
Дональд Л. Холлстром	(53) Незважаючи на фізичні вади, вірний чоловік з Індії служить на місії, і готується зі своєю сім'єю запечататися у храмі в Гонконгу, Китай.
Джеффі Р. Холланд	(6) Дві сестри-місіонерки, не сказавши ні слова, йдуть геть від чоловіка, який на них лається, плюється їжею і намагається ударити одну з них.
Томас С. Монсон	(66) 18-річний моряк щовечора молився під глузування інших людей у його товаристві. Юнак складає свідчення під час причасних зборів, а пізніше того ж дня його бачать, як він палить цигарку. (91) Дві жінки стали подругами на все життя після того, як одна з них допомогла іншій вправлятися зі своєю роботою швачки на швейній фабриці. Пасажири авіарейсу не скаржаться, коли їхній літак змінив маршрут, аби забрати травмованого хлопчика і транспортувати його до лікарні. Жінка шкодує про те, що не дозволяла сусідові проходити коротшим шляхом через її землю.
Рассел М. Нельсон	(29) Дочка Рассела М. Нельсона, Емілі, показує сміливість та віру в той час, як сама помирає від раку.
Бонні Л. Оскарсон	(119) Молода дівчина дізнається про радість служіння іншим, коли вона та її мати піклуються про жінку з розсіяним склерозом. 81-річна сестра була покликана поділитися своєю мудрістю, досвідом, і прикладом у якості поради класу “Дівчина спілки взаємного вдосконалення”.
Бойд К. Пекер	(94) Бойд К. Пекер отримує духовне підтвердження істинності євангелії під час молитви у бліндажу у часи Другої світової війни.
Рональд А. Разбанд	(9) Ученицю п'ятого класу було підхоплено ураганом і її захистили ангели.
Лінда Ш. Рівз	(15) Лінда Ш. Рівз навчає свою дочку, як отримати полегшення через Спокоту Спасителя після того, як дочка побачила засмучуючі зображення по телебаченню.
Ренделл Л. Рідд	(56) Молодий чоловік вирішує служити на місії, замість одруження, після того як отримує проблиск того, ким він був у доземному житті.
Річард Г. Скотт	(32) Любов і приклад бабусі та майбутньої дружини Річарда Г. Скотта допомогли йому в його духовному розвитку.
Джин А. Стівенс	(81) Джин А. Стівенс отримала спонукання підвезти хлопчика, який запізнівся на автобус, що йшов від школи до дому. Члени сім'ї Гетреллів міцно трималися євангелії після того, як у брата Гетрелла діагностували прогресуючий рак.
Гарі Е. Стівенсон	(84) Спортсменка-олімпійка СОД Ноель Пайкус-Пейс виборює срібну медаль у скелетоні після років тренувань та підготовки. Спортсменка-олімпійка СОД Тора Брайт проявляє любов, подібну до Христової, обіймаючи знервовану суперницю у хаф-пайпі.
Майкл Джон У. Те	(106) 73-річна філіппінська жінка залишається вірною євангелії після того, як землетрус та тайфун вбиває її сім'ю.
Уільям Р. Уолкер	(97) Роберт і Марія Гарріс приєднуються до Церкви і залишаються вірними та відданими євангелії, незважаючи на труднощі і розлуку.
Клаудіо Д. Сівік	(39) Клаудіо Д. Сівік йде хибним шляхом, слідуючи за іншим подорожнім.
У. Крейг Цвік	(41) У. Крейг Цвік та його дружина проявляють любов одне до одного після того, як вона стрибає з сином-малюком із задимленої кабіни їхньої вантажівки.

Як зробити конференцію частиною нашого життя

Подумайте над тим, як використати деякі з цих завдань і запитань, як початок для сімейного обговорення або особистого розмірковування.

Для дітей

- Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, вчив, що ми можемо вибирати бути вдячними незалежно від того, які випробування трапляються у нашому житті (сторінка 70). Якщо ми будемо вдячними, це допоможе нам бути щасливішими і добрішими та мати віру в Бога і довіряти Йому. Що ви відчуваєте, коли ви вдячні? Що ви можете робити, аби

відчувати вдячність щодня?

- Бонні Л. Оскарсон, генеральний президент Товариства молодих жінок, розповіла про Сару, дівчинку, яка пішла зі своєю мамою допомагати Бренді, жінці з розсіяним склерозом. Сара розчісувала волосся Бренді, намазувала кремом її руки, робила їй масаж пальців і рук, та допомагала розім'яти м'язи (сторінка 119). Подумайте про способи, якими ви можете служити. Навіть якщо ви замолоді,

- є багато способів для служіння.
- Старійшина Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав про те, як візник використовує збрую та вуздечку, аби лагідно скеровувати і вести упряжку коней (сторінка 100). Візник знає, як найкраще, а кінь слідує за проводом візника, так само як Господь знає, що є найкращим для нас, і ми можемо бути щасливими, слідуючи за Ним. Збруя та вуздечка—схожі на спонування від Святого Духа. Коли ви відчували, що Святий Дух направляв вас? Що за почуття то були?
- Джин А. Стівенс, перший радник у генеральному президентстві Початкового товариства, розповіла історію про хлопчика, який запізнівся на останній автобус, і йшов додому пішки (сторінка 81). Попереду залишалося ще багато миль, він злякався і став навколішки, аби помолитися. Через кілька хвилин, сестра Стівенс отримала спонування від Духа зупинитися і допомогти йому. Чи можете ви згадати випадки, коли Небесний Батько відповідав на ваші молитви? Чи допомогли ви відповісти на чийсь молитви?

Для молоді

- Президент Томас С. Монсон навчав, що нам треба мати “сміливість, коли треба сказати “ні”, сміливість сказати “так”, коли це є прийнятним, сміливість робити те, що є правильним, бо це є правильно”. Вивчаючи його виступ (сторінка 66), подумайте над випробуваннями, з якими ви стикаєтесь. Який план для розвитку подібної сміливості ви можете розробити?
- Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, нагадав нам, що, якщо ми любимо Спасителя, ми будемо дотримуватися Його заповідей і любити інших так, як Він любив (сторінка 6). Навіть якщо ми робитимемо так, ми маємо бути готовими, аби захистити наші переконання “ввічливо і

співчутливо”. Чи знаєте ви когось, хто не погоджується з якимись вашими переконаннями? Як ви можете бути ввічливими, обговорюючи і захищаючи ті переконання?

- Деякі промовці зверталися безпосередньо до молоді. Наприклад, старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, дав кілька порад молоді з приводу того, як подолати “духовні вихори”, як-от знайти мир у храмі (сторінка 18). Читаючи його або інший виступ з генеральної конференції, не забудьте записати ідеї з приводу того, як залишатися сильними.
- Одним з величезних лих сьогодення є порнографія. Лінда Ш. Рівз, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, сказала, що найкращим фільтром проти такого лиха є глибоке і незмінне свідчення евангелії Ісуса Христа (сторінка 15). Наскільки сильним є ваш фільтр? Як ви можете зміцнити його?

Для дорослих

- Президент Томас С. Монсон навчав, що коли ми поглиблюємо розуміння “незрівнянного дару” Спокути, ми сповнюємося

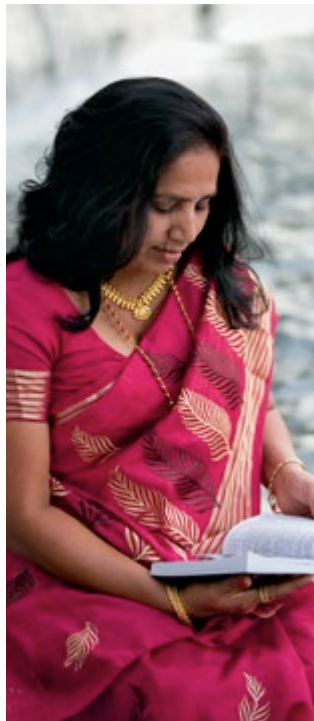
любов’ю до Небесного Батька, Спасителя і усіх Божих дітей (сторінка 91). Як це знання вдосконалив ваше вивчення життя та Спокути Спасителя під час особистого та сімейного вивчення Писань та під час вивчення у класі в Церкві?

- Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, сказав, що своїм щастям він багато в чому завдячує прадіду, який приєднався до Церкви, вірно відслужив на місії, і залишався стійким до кінця, залишаючи своїй сім’ї спадок надії (сторінка 22). Подумайте над тим, аби скласти список усіх членів

вашої родини і записати, які завіти та обряди їм потрібні, щоб продовжити завітний шлях. Складіть план, аби допомогти членам вашої сім’ї отримати їхні наступні завіти. Ви би могли розглянути способи, завдяки яким ваші завіти відігравали б значнішу роль у вашому житті, аби ви могли залишити вашій сім’ї спадок надії.

- Старійшина Девід Е. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, заявив, що лихо може привести нас до того, аби ми поклалися на “заслуги, милосердя і милість Святого Месії”, Який “допоможе нам з легкістю нести наші тягарі” (сторінка 87). Читаючи цей виступ та виступи, що починаються на сторінках 9, 18, 70, 81 та 106, шукайте способи, завдяки яким Спаситель і Його евангелія можуть допомогти вам зустрітися з випробуваннями життя.
- Навчальний план для молоді у травні зосереджується на про роках і одкровеннях. У рамках ваших обговорень евангелії з молоддю в домашніх умовах і в Церкві розгляньте виступи старійшини Лоуренса Е. Корбріджа (сторінка 103) та Маркоса А. Айдукайтиса (сторінка 108), сімдесятників, шукаючи відповіді на такі запитання: Чому недоброзичливіці Джозефа Сміта не дали йому спокій? Як ми можемо розпізнати правду у світі, який стає дедалі відвертішим у своїх нападках на вчення евангелії? ■

Зазначено продовження будівництва храмів; на генеральній конференції було підтримано нових генеральних чинів

Упродовж минулих шести місяців “робота Церкви безперешкодно просувалась вперед”, як сказав Президент Томас С. Монсон під час вступного слова на річний 184-й генеральній конференції Церкви.

Згадавши про освячення храму в Гідберті в Аризоні 2 березня 2014 року, очікуючи на освячення храму у Форт-Лодерлей у Флориді, яке недовзі відбудеться, та наближаючись до завершення і освячення храмів у багатьох частинах світу впродовж 2014 та 2015 років, Президент Монсон зазначив, що, коли всі раніше оголошені храми будуть завершені, Церква матиме 170 діючих храмів по всьому світу.

“Хоча зараз ми зосереджуємо наші зусилля на зведенні храмів,

про початок будівництва яких було оголошено раніше, і не будемо у найближчому майбутньому оголошувати про початок будівництва нових храмів,—сказав він,—ми продовжимо визначати потреби і знаходити ділянки для майбутніх храмів. Тоді оголошення будуть зроблені на наступних генеральних конференціях. Ми—люди, які зводять храми і відвідують храми”.

Під час конференції було підтримано нового члена президентства сімдесятників, чотирьох нових генеральних авторитетів, нове генеральне президентство Недільної школи та 42-х територіальних сімдесятників.

Старійшина Лінн Г. Роббінс був покликаний до президентства сімдесятників.

Старійшина Йорг Клебінгат з Києва, Україна, і старійшина Чі Гонг (Сем) Вонг з Гонконга, Китай, були підтримані служити в Першому кворумі сімдесятників. Старійшина Ларрі С. Качер з Мідвею, шт. Юта, і старійшина Хьюго Е. Мартінес з Аресібо, Пуерто-Ріко, були підтримані членами Другого кворуму сімдесятників.

Старійшина Тед Р. Каллістер, який служив у президентстві сімдесятників і був членом Другого кворуму сімдесятників, був підтриманий генеральним президентом Недільної школи, а Джон С. Теннер і Девін Г. Дюррант його першим і другим радниками.

Дивіться повний перелік підтриманих і звільнених на сс. 26–27 та шукайте біографії старійшини Роббінса, щойно покликаних сімдесятників і генерального президентства Недільної школи, починаючи зі сторінки 141.

За тиждень до генеральної конференції у конференц-центрі проходили генеральні збори жінок—для всіх жінок і дівчат віком від восьми років і старше. Ці збори проводяться замість генеральних зборів Товариства допомоги і генеральних зборів Товариства молодих жінок, які проводилися раніше. Усі виступи зборів жінок можна знайти на сторінках 116–128.

Також перед конференцією було реорганізовано генеральне правління Товариства молодих жінок, до якого вперше було покликано сестер, які мешкають поза межами Солт-Лейк-Сіті: в Перу, ПАР, Японії, Бразилії та Брукліні, Нью-Йорк, США. Читайте біографії та дивіться фото на сайті lds.org/callings/young-women.

“Спаситель приніс на цю землю послання любові і доброї волі всім чоловікам і жінкам,—сказав Президент Монсон у кінці генеральної конференції.— Тож завжди наслідуймо Його приклад”. Він запевнив членів Церкви та інших присутніх, що “Небесний Батько дбає про нас. Він буде нас скеровувати і благословляти, якщо ми покладемо на Нього свою віру й довіру”. ■

ХУДОЖНИКІВ ЗАПРОШУЮТЬ ВЗЯТИ УЧАСТЬ У КОНКУРСІ

Музей історії Церкви за-прошує митців-святих останніх днів створювати нові художні роботи до 10-го Міжнародного мистецького конкурсу. Митців запрошують виявити свій талант для створення художніх робіт, які будуть відображати тему виставки: "Розкажи про Ісуса мені". Саме для цього конкурсу роботи мають бути зосереджені на історіях з Нового Завіту.

Подробиці та реєстрація в режимі он-лайн доступні на сайті lds.org/artcomp, митці, які зареєструються, отримають додаткову інформацію. Роботи будуть прийматися з 3 листопада 2014 року до 27 лютого 2015 року. Запрошуємо використовувати всі художні техніки, стилі і національний колорит. Учасники мають бути віком від 18 років. Роботи будуть оцінюватися журі, а відібрані роботи будуть виставлятися в Музеї історії Церкви та в Інтернеті, починаючи з жовтня 2015 року.

НАВЧАННЯ ДЛЯ ПРОВІДНИКІВ ДОПОМІЖНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ДОСТУПНЕ НА LDS.ORG

Аби краще задовольняти потреби зростаючої Церкви, генеральні президентства Товариства допомоги, Товариства молодих жінок, Товариства молодих чоловіків і Недільної школи мають намір кожного року проводити всесвітнє навчання за допомогою Інтернету. Передбачається, що в середині року це навчання буде доступне на сайті LDS.org багатьма мовами.

Навчання провідників допоміжних організацій, що проводилися у Солт-Лейк-Сіті під час квітневої генеральної конференції, скасовано. Генеральні президентства допоміжних організацій і їхні правління будуть і надалі проводити навчання, особисто відвідуючи збори для кількох колів, коли вони будуть призначені.

Новий фільм дасть можливість Познайомитися з мормонами

Чи буває так, що іноді вам хочеться, аби був простий спосіб розповісти людям, що святі останніх днів—це звичайні люди, які знаходять мету і спрямування, коли зосереджують своє життя на Ісусі Христі? Саме в цьому вам допоможе документальний фільм, який невдовзі випустить Церква.

Фільм *Познайомтеся з мормонами* починається з жартівливого зображення неправильного сприйняття членів Церкви, що буває досить часто. Потім фільм знайомить з шістьма сім'ями, де кожна розповідає про особистий досвід і показує, як євангелія допомагає цим сім'ям у їхньому житті. Серед учасників фільму:

Єпископ. Джермейн Салліван і його дружина Кембе з Атланти, шт. Джорджія, США, працюють над тим, щоб згуртувати різних людей громади, і в той же час виховують трьох синів.

Тренер. Кен Німаталоло, головний тренер футбольної команди Академії Військово-Морських сил США в Аннаполісі, шт. Меріленд, США, та його дружина Барбара за підтримки своїх дітей і тренерського складу дотримуються Суботнього дня у святості.

Цукерковий бомбардувальник. Гейл Халворсен, 93-річний ветеран Другої світової війни та його дружина Лоррейн, якій 90 років, з Амадо, шт. Аризона, США, нагадують дітям про важливість служіння. Все ще залишаючись пілотом, брат Халворсен скидає з літака цукерки, як робив це під час перевезення вантажів до Берліну після війни.

Боксер. Кароліна Марін, кікбоксер із Сан-Хосе, Коста-Ріка, і її тренер та чоловік Мільтон знаходять баланс у виконанні ролей чоловіка і дружини та батьків

Під час днів відкритих дверей для учасників фільму президент і сестра Ухтдорф вітають Кароліну Марін з Коста-Ріки.

малих дітей зі своєю любов'ю до змагань.

Учасники гуманітарної допомоги. Бішну і Мангала Адхікарі з Катманду, Непал, шанують вірування і спадок своєї батьківщини. Брат Адхікарі—інженер, який будував дороги, школи, системи чистої води, які стали благословенням для багатьох невеличких міст.

Мама місіонера. Крейг і Дон Армстронги та їхній син Ентоні із Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, розповідають, як сестра Армстронг була безпритульною матір'ю одиначкою, коли зустріла місіонерів. Євангелія, якою вони поділилися, допомогла їй розвернути своє життя на 180 градусів. Пізніше вона вийшла заміж за Крейга, історія завершується тим, що Ентоні їде на місію повного дня до Південно-Африканської Республіки, щоб ділитися євангелією, яка так благословила його матір.

Фільм *Познайомтеся з Мормонами* буде показуватися в меморіальній будівлі Джозефа Сміта в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, та в інших місцях, які ще визначаються. ■

Навчання у Церкві має відбуватися за Спасителевим взірцем

“**М**и намагаємося наслідувати Спасителя у викладанні”, — сказав новий генеральний президент Недільної школи Тед. Р. Каллістер після генеральної конференції.

За його словами, це означає ставити натхненні запитання, які допомагають людям навернутися. Мета полягає в тому, щоб “допомогти зрозуміти й відчувати Дух евангелії у їхньому житті”.

Він сказав, що залишається під враженням навчальної програми *За Моною йдуть*, — навчальної програми для молоді в режимі он-лайн, яка включає промови з останніх генеральних конференцій, а також розроблені Церквою медійні матеріали. Він сказав, що активна участь в уроці прийшла на зміну лекціям і «спостерігається помітний перехід від простого викладання уроку до спроби пристосувати

його до потреб учнів у класі”.

Він додав, що навчальна програма *За Моною йдуть* допомагає започаткувати розмову, а не лише передавати інформацію. “Вважаю, що ми виховаємо покоління молоді, яке стане найкращими вчителями у світі, найкращими батьками у світі,—сказав він,—тому що вони вже здобувають цей досвід у молоді роки, і їм не треба чекати, поки вони стануть дорослими, щоб дізнатися, яким є ефективне навчання і розуміння”.

За словами брата Каллістера, Ісус Христос—це Взірцевий Учитель, і наше викладання у Церкві має приводити людей до Христа. Він також сказав, що, наголошуючи на потребі викладати доктрину зрозуміло і лаконічно, “кожного разу, коли ми намагаємося наслідувати Спасителя, ми знаходимося на надійній основі”. ■

MORMON CHANNEL МАЄ ВСЕСВІТНЮ АУДИТОРІЮ

Мільйони людей по всьому світу слухають і дивляться Mormon Channel, який транслюється англійською та іспанською 24 години на добу сім днів на тиждень з Храмової площі в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США.

Цей офіційний медійний церковний канал почав працювати 5 років тому. Багато святих останніх днів люблять ділитися його змістом з членами Церкви та іншими людьми. На каналі немає реклами, і він має три музично-розмовних радіоканали та короткі відео під назвою Mormon Messages (Моромонські послання).

Знайдіть Mormon Channel на mormonchannel.org і також на YouTube, iTunes, Roku, Tumblr, Facebook і Twitter. Безкоштовні мобільні застосування для користувачів iOS та Android також доступні.

Учення для нашого часу

З травня 2014 року по жовтень 2014 року уроки для носіїв Мелхиседеківського священства і Товариства допомоги кожній четвертій неділі мають готуватися із застосуванням одного або більше виступів з квітневої генеральної конференції 2014 року. У жовтні 2014 року виступи можна вибирати або з квітневої, або з жовтневої генеральної конференції 2014 року. Президенти колів та округів можуть обрати, які виступи слід використовувати або вони можуть передати цю відповідальність єпископам та президентам філій.

Тих, хто відвідують уроки кожної четвертій неділі, слід заохочувати вивчати ці виступи завчасно. Виступи доступні багатьма мовами на conference.lds.org. ■

Завдяки сучасним технологіям та соціальним медіа доступ до генеральної конференції відкривається по всьому світу

Крім більше, ніж 100 тис. людей, які брали участь у п'яти сесіях 184-ї річної генеральної конференції в конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, мільйони інших слухали або дивилися ці сесії 95 мовами за допомогою телебачення, радіо, супутникового зв'язку та Інтернету.

У той час як Конференц-центр у Солт-Лейк-Сіті вміщує 21 тис. чоловік, аудиторія генеральної конференції знаходиться по всій земній кулі й нараховує мільйони членів Церкви та інших людей, які на неї налаштовуються. Вже більше 50 років Церква перекладає матеріали

конференції багатьма мовами. Сьогодні за допомогою технологій можна дивитися конференцію наживо у більш, ніж 200 країнах.

Крім трансляцій до місцевих каплиць, Церква транслює її наживо на LDS.org, BYUtv, BYUtv International, Mormon Channel, Roku, Facebook та YouTube. Кількість людей, які переглядали жовтневу конференцію 2013 року в режимі он-лайн збільшилася приблизно на 30 відсотків у порівнянні з попередньою конференцією.

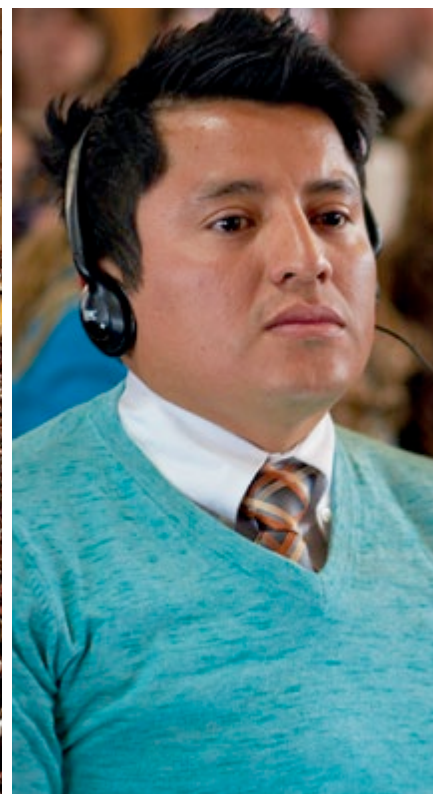
Багато також беруть участь у генеральній конференції за допомогою соціальних медіа. Потік твітів з

хештегом #ldsconf розміщувався на Twitter під час кожної з п'яти сесій генеральної конференції, таким чином перетворивши генеральну конференцію на одну з найбільш обговорюваних тем на Twitter у той час. Наприклад, під час жовтневої генеральної конференції 2013 року було розміщено 155 тис. твітів, що стосувалися генеральної конференції. (Кожен твіт—це індивідуальний коментар зі 140 знаків або менше).

Через офіційні соціальні медійні канали Церква наживо розміщує послання конференції багатьма мовами і заохочує інших ділитися цими посланнями. Під час жовтневої генеральної конференції 2013 року багато інших людей почали дивитися або слухати послання генеральної конференції після того, як побачили пости в соціальних медіа. Пости були розміщені англійською, іспанською і португальською мовами.

Генеральна конференція зараз доступна все більшій аудиторії. ■

Зараз виступи конференції доступні широкій аудиторії завдяки технологіям і соціальним медіа.

На веб-сайтах розповідається про служіння і віру

Святі останніх днів служать і розповідають про свою віру по всьому світу. Звіти про подібні заходи з'являються на веб-сайтах з новинами в різних країнах. Ці звіти в скороченій формі регулярно розміщуються на newsroom.lds.org, офіційному церковному ресурсі для журналістів, впливових людей та широкого загалу.

У Тихоокеанському регіоні святі останніх днів постачали воду, продукти, бензопили, фільтри для води, генератори та інші речі для надзвичайних ситуацій, аби допомогти мешканцям Тонгі після руйнівного

тропічного циклону Ян. На Самоа молодь Церкви приєдналася до дводенного міжконфесійного заходу, який включав духовні уроки, музику, танці та спортивні ігри.

У Бразилії члени Церкви, одягнуті в футболки з написом "Руки допомоги мормонів" допомагали прибирати територію і розподіляти речі в постраждалих після повені прилеглих територіях і підприємствах, де залишилося багато людей без даху над головою. В усіх місцях члени Церкви допомагали розподіляти 211 візків, які Гуманітарна служба Церкви пожертвувала людям

з особливими потребами. З урахуванням останнього заходу загальна кількість пожертвуваних у Бразилії візків сягає 700.

В Африці національні й міжнародні організації об'єднали свої зусилля з благойною церковною організацією LDS Charities на першій у Гані кампанії з подолання кору й краснухи шляхом імунізації дітей віком до 14 років. У Нігерії та Гані під час проведення дня "Руки допомоги" святі останніх днів усіх вікових груп послужили тисячам людей у 100 громадах, працюючи разом на будівництві мостів, посадці дерев, прополці, пофарбуванні будівель та прибиранні й упорядкуванні територій. У Зімбабве понад 60 молодих святих останніх днів добровільно здали кров. А в Південно-Африканській Республіці свята останніх днів Нозібеле Маканда, мати шістьох дітей, була обрана мером Квінстауна, міста з 200-тисячним населенням.

Центральна Америка: понад 500 святих останніх днів у Гватемалі співпрацювали з місцевим урядом під час посадки 1944 дерев. У Коста-Ріці будинки зборів святих останніх днів стали місцем збирання молока, а понад 370 волонтерів з Церкви допомогли доставити його до супермаркетів, беручи участь у заході з надання допомоги нужденним.

А в Канаді святі останніх днів співпрацювали з організацією "Християнсько-іудейський діалог" у Монреалі (пров. Квебек), щоб підготувати відеоінтерв'ю перед урядовими слуханнями, присвяченим моральним цінностям. Ці інтерв'ю спрямовані на підтримку рішення місцевих мешканців виявляти повагу, розуміння, толерантне ставлення і поважати релігійну свободу, наголошуючи на тому, що релігія залишається важливою в житті багатьох мешканців Квебека.

Перелік веб-сайтів з новинами різних країн різними мовами можна знайти на mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

У Гватемалі більше як 500 молодих людей святих останніх днів зібралися, щоб допомогти посадити 1944 дерева.

Центр для відвідувачів храму в Мехіко має багато експозицій, присвячених євангельським істинам і зміцненню сім'ї.

Знову відкрито центр для відвідувачів храму в Мехіко

Впродовж місяця, що минув з дня повторного відкриття Центру для відвідувачів храму в Мехіко після дворічної реконструкції та розбудови, його відвідало понад 30 тис. гостей. Усі експозиції зараз іспанською мовою і серед них є оригінальні медійні матеріали, створені спеціально для мексиканських відвідувачів. Перебудований центр є також першим центром

для відвідувачів, який має цілий зал, спеціально призначений для викладання євангельських принципів дітям.

Цей центр для відвідувачів є третім за розміром із 17 подібних закладів, більшість яких розташовані поблизу храму або місця, пов'язаного з історією Церкви. Також будується центр для відвідувачів біля храму, який зводиться в Римі,

Італія. Інші центри знаходяться в Англії, Новій Зеландії, на Гавайях і в дев'яти штатах США. Мета центрів—служити як активним, так і малоактивним святым останніх днів, а також людям інших конфесій, і не лише знайомити їх з Церквою, але і допомагати зрозуміти її вірування та викликати бажання дізнаватися більше про Спасителя і Відновлення євангелії. Центри також надають інформацію, що сприяє зміцненню сімей.

Мексика є якорем Церкви. В ній нараховується понад 1,2 млн. членів Церкви, більше 200 колів і 12 храмів. ■

Під час перебування в ЦПМ місіонери навчаються викладати євангелію Ісуса Христа.

Центр підготовки місіонерів допомагає прискорювати роботу зі спасіння

По всьому світу 15 центрів підготовки місіонерів готують понад 85 тис. місіонерів зі 143 країн. Загалом місіонери вивчають 55 мов з 1600 викладачами, потім служать два роки в 405 місіях у більше, ніж 150 країнах.

Зі зростанням кількості місіонерів завдяки зміні вимог до вікових обмежень, про які було оголошено на жовтневій конференції 2012 року, центри підготовки місіонерів зараз нараховують більше місіонерів, ніж будь-коли. З наявністю хоча б одного ЦПМ у кожній півкулі, сонце ніколи не заходить над тими, кого навчають.

Як правило, місіонери приїжджають до ЦПМ, маючи основи

релігійного знання, яке вони отримали вдома і в Церкві. Центри здійснюють додаткову підготовку, мета якої навчити викладати так, як це робив Ісус Христос, та запрошувати людей іти за Ним. Місіонери тренуються навчати, моделюючи ситуації, вивчають мову, якщо це необхідно, щотижня слухають духовні виступи провідників Церкви та працівників ЦПМ і беруть участь у служінні.

Найбільший ЦПМ знаходиться в Прово, шт. Юта, США. В ньому навчаються тисячі місіонерів 55 мовами. Другий за розмірами ЦПМ знаходиться в Мехіко, Мексика. У червні 2013 року він перемістився з меншої будівлі до

студентського містечка площею в 36,4 га, в якому раніше розміщувалася середня школа Venemerito de las Americas, що належала Церкві. У попередній будівлі одночасно можна було розмістити приблизно 125 місіонерів; у новому приміщенні можна розмістити більше 1000.

Інші ЦПМ розташовані в Буенос-Айресі, Аргентина; Сан-Паулу, Бразилія; Сантьяго, Чилі; Боготі, Колумбія; Санто-Домінго, Домініканська Республіка; Престоні, Англія; Аккрі, Гана; Гватемалі, Гватемала; Окленді, Нова Зеландія; Лімі, Перу; Манілі, Філіппіни; Йоганнесбурзі, ПАР та в Мадриді, Іспанія. ■

Церква застосовує принципи програми благополуччя, допомагаючи Філіппінам після стихійного лиха

Через кілька місяців після того як тайфун Хайян обрушився на Філіппіни в листопаді 2013 року, знищивши приблизно 1,2 мільйони домівок і завдавши смерті більш, ніж 6200 людей, Церква продовжує надавати допомогу, перейшовши з невідкладного усунення наслідків стихії до довготермінової допомоги. Один з найефективніших заходів—це залучення волонтерів, які навчилися будувати будинки для тих, хто все ще не має даху над головою.

Крім далі згаданих місцевих жителів, які постраждали від буревію, є багато інших, які висловлюють вдячність за отриману допомогу від Церкви, хоча вони і не є святими останніх днів:

- Жінка, яка знайшла прихисток в мормонській каплиці під час тайфуну, пізніше побачила, що її домівку було зруйновано поваленими кокосовими деревами. У неї та її родини не було засобів полагодити дім, однак волонтери допомогли їй побудувати новий будинок, і вона зараз допомагає іншій сім'ї будувати оселю. “Я навчилася працювати разом з тими, хто також потрапив у біду, аби ми разом могли подолати наслідки тайфуну”,—сказала вона.
- Чоловік, який втратив роботу, коли підприємство, на якому він працював, було зруйноване, зараз вчиться будувати будинки для своєї сім'ї та для інших. “Ми знаємо, що маємо допомагати одне одному, аби швидше закінчити роботу”,—сказав він, додаючи, що дуже вдячний за допомогу, надану Церквою.

Верховний єпископ Гарі Е. Стівенсон сказав, що, піклуючись про бідних і нужденних, “ми також уже зараз бачимо принципи самозабезпечення в дії, і це просто

Волонтери прибивають дерев'яні дошки до каркасу нового будинку в Таклобані, Філіппіни.

дивовижно”. Він також сказав: “Одне з того, що ми намагаємося робити—це забезпечувати матеріалами, а [отримувачі] забезпечують виконання робіт. Кожен, хто отримує житло, також працює на будівництві житла для себе”.

Місцеві провідники Церкви та представники гуманітарної служби зустрічаються з місцевими урядовцями, аби надати професійне навчання і сертифікат тим, хто оволодів професією теслі. Ресурси Постійного фонду освіти були використані для того, щоб залучити 20 досвідчених теслярів, які допомагають в проведенні навчання. 2000 з 3000 запланованих будинків уже було збудовано.

Той, хто вже пройшов навчання, демонструє своє вміння, побудувавши 10 будівель, щоб отримати офіційний сертифікат і набір інструментів від Церкви. Це дасть їм можливість знайти добре оплачувану роботу. Потреба в будівельниках настільки гостра, що Католицька благодійна служба (Catholic Relief Services) погодилася найняти сотні теслярів, підготованих Церквою СОД.

Єпископ Стівенсон сказав, що 500 членів Церкви прийшли на збори, на

яких духовні провідники розповідали про професійну підготовку і надання сертифікатів, “і коли їм про це розповіли, вони почали аплодувати і плакати, знаючи, що вони бачать шлях ... забезпечення своїх сімей”.

Церква також співпрацювала з кількома іншими благодійними організаціями та з урядом Філіппін у постачанні продуктів, води, медикаментів, гігієнічних наборів, генераторів, наметів, кухонного приладдя, рибальських снастей та насіння для посадки.

Церкві стало зрозуміло, що найефективніший спосіб надання допомоги під час стихійних лих—це працювати на місці, купувати необхідні матеріали в самій країні, якомога ближче до місця стихійного лиха. Це не лише є гарантією того, що матеріали будуть відповідати потребам цієї місцевості, але і допомогатиме покращувати нестабільний стан місцевої економіки.

Членів Церкви по всьому світу заохочують молитися за постраждалих від стихійного лиха у віддалених регіонах і розглянути можливість збільшити пожертвування від посту та пожертвування до Церковного гуманітарного фонду. ■

Проект “Чиста вода” допомагає мільйонам людей в Африці

Більше двох десятиліть Церква бере участь у проектах з постачання чистої води в більше, ніж 100 країнах. Лише в Африці ці проекти благословили життя понад 4 млн. людей, які тепер мають колодязі, резервуари для збереження води і системи постачання та очищення води.

Один з таких проектів був здійснений на острові Ідуго, неподалік від берегів Мозамбіку. Більше 15 тис. чоловік, які живуть на острові, працюють на сімейних фермах, рибалять у прибережних водах Індійського океану або працюють на випаровувальних ставках, щоб збирати сіль з морської води. На острові немає системи водопостачання, електроенергії, доріг чи автомобілів. Дістатися до острова можна на човнах ручної роботи, або на довбанках.

Упродовж століть єдиним джерелом питної води на Ідуго були мілкі колодязі, викопані вручну. Колодязі постійно замулюються і засмічуються. Вода в них брудна, до неї важко дістатися. Під час сезону дощів вода забруднюється, викликаючи холеру, проноси та інші хвороби.

Коли місіонери церковної гуманітарної служби почули про умови на Ідуго, то зустрілися з керівниками громади. Разом вони розробили план для Церковної гуманітарної служби, де вказали необхідні матеріали, знаряддя та інструкції для будівництва 10 цементованих колодязів з металевими кришками кожен з яких може слугувати 1000 людей. Місіонери провели навчання з гігієни та санітарії і привезли селян, які мали виконати всі необхідні роботи з будівництва та обслуговування колодязів.

На острові Ідуго, Мозамбік, селяни та місцеві урядовці прийшли на офіційну церемонію відкриття колодязя для громадського використання.

З відправної точки на материк до острова було переправлено поромом чотири вантажівки гравію, 300 мішків цементу, два вантажі піску, сталеву арматуру і виготовлені на замовлення сталеві-цементні форми. Усі ці матеріали потім були переправлені через весь острів вручну або за допомогою візків. Кілька членів Церкви з Квеліману, Мозамбік, три місяці жили на острові в наметах, щоб допомагати навчати й будувати.

Колодязі були спроектовані таким чином, щоб дощова вода проходила через дренаж і у такий спосіб очищувалася. У деяких громадах мешканці звели дерев'яні паркани і проклали цегляні доріжки навколо колодязів, використовуючи цеглу, яку вони навчилися виготовляти самі з матеріалів, подарованих Церквою.

Під час офіційних церемоній право власності на колодязі було передано людям у кожному селі. Кілька мешканців, які брали участь у викопуванні колодязів, висловили вдячність за те, що навички, якими вони щойно оволоділи—виготовлення цегли, вміння працювати з цементом і укріплювати його

арматурою та використовувати інструменти—дасть їм можливість знайти додаткову роботу. Інші висловили вдячність за можливість оволодіти навичками керівництва.

Після наступного дощового сезону із сіл, де є колодязі не поступала жодна інформація про захворювання, які є наслідком вживання забрудненої води.

Згідно з даними Всесвітньої організації охорони здоров'я більше мільйона людей мають обмежений доступ до чистої води. Завдяки церковній програмі “Чиста вода” ця цифра знижується внаслідок процесу залучення місцевих жителів до планування і втілення проектів, забезпечення робочою силою для будівництва необхідних об'єктів, проведення навчання й обслуговування завершених проектів.

Крім проектів із забезпечення чистою водою по всій Африці Церква спонсорує проекти “Чиста вода” в Азії, Центральній Америці, Східній Європі, Індії, Індонезії, на Тихоокеанських островах, у Південній Америці, Південно-східній Азії та інших регіонах по всьому світу. ■

Старійшина Лінн Г. Роббінс

*Президентство
сімдесятичників*

З того часу, як у квітні 1997 року його було покликано генеральним авторитетом, старійшина Лінн Г. Роббінс відчував “чудові благословення від знайомства зі святими по всьому світу”.

Ви відразу ж відчуваєте зв'язок з людьми, куди б ви не приїхали”, — каже він.

Старійшина Роббінс сподівається й надалі зустрічатися зі святими останніх днів по всьому світу, служачи членом президентства сімдесятичників.

Лінн Грант Роббінс народився 27 жовтня 1952 року в Пейсоні, шт. Юта, в сім'ї Джошуа Гранта і Евелін Р. Роббінс. Свої юні роки він провів у Спрінгвіллі, шт. Юта, де зустрівся з Джен Нільсон, яку знав з дитинства. Вони одружилися 27 червня 1974 року в храмі Ментай, шт. Юта, і є батьками сімох дітей. Зараз вони мають 15 онуків.

Старійшина Роббінс здобув ступінь бакалавра з іспанської мови та політології в Університеті штату Юта та MBA з міжнародного менеджменту в American Graduate School of International Management у Гленделі, шт. Аризона, США. Він був співзасновником і старшим віце-президентом компанії Franklin Quest.

Старійшина Роббінс служив президентом Уругвайської місії Монтевідео, коли він отримав своє покликання до Другого кворуму сімдесятичників. Через три роки він став членом Першого кворуму сімдесятичників. Він служив президентом Південної Південноамериканської території, Центральноамериканської території і Західної Північноамериканської території. Він також служив у Центральній Північноамериканській території.

Великим благословенням цього служіння була можливість повернутися до Аргентини, де він служив місіонером повного дня. Будучи молодим старійшиною в Аргентині, він служив у районі Джуджуй, де була лише одна філія. Коли через багато років він повернувся у ту місцевість, то там уже був кіл Церкви з десятком підрозділів.

“Ви спостерігаєте це по всьому світу”, — каже він. — Це — доба чудес”. ■

Старійшина Йорг Клебінгат

*Перший кворум
сімдесятичників*

Старійшина Йорг Клебінгат виявляв наполегливість у своєму житті. Він вірить у послух, дотримання заповідей і необхідність діяти відповідно до спонукань Святого Духа.

Старійшина Клебінгат народився 19 грудня 1967 року в сім'ї Клауса-Петера і Доріс Елке Клебінгат і зростав у Цвайбрюкені, Німеччина, нічого не знаючи про євангелію. В підлітковому віці він познайомився з членом Церкви на музичному концерті, і двоє хлопців потоваришували.

“Коли я прийшов до нового друга, мене вразила його сім'я, — пригадає він. — Я відчував Духа в його домі і захотів ходити до церкви”.

Саме на тих перших церковних зборах він почув про Книгу Мормона. Його друг подарував йому примірник зі своїм свідченням про її істинність і старійшина Клебінгат пішов зі зборів з повною рішучістю дізнатися про це самостійно.

“Вже читаючи 1 Нефія я здобув своє свідчення про те, що книга істинна, — розповідає старійшина Клебінгат. — Здобуття свідчення про пророка Джозефа Сміта також було для мене важливим моментом. Під час місії я завжди просив свого напарника дозволити мені розповісти цю частину історії”.

До своєї місії повного дня в місії Денвер Колорадо старійшина Клебінгат відслужив 18 місяців у армії в Німеччині. Він запечатався з Юлією Полторак в Солт-Лейкському храмі 21 грудня 1992 року. У них троє дітей.

Старійшина Клебінгат здобув ступінь з російської мови в Рікс-коледжі, а пізніше ступінь з поведінки в організаційному контексті в Університеті Бригама Янга. Він працював консультантом з бізнес-менеджменту в компаніях Price Waterhouse і Arthur Andersen та на кількох посадах у Церкві.

До свого покликання старійшина Клебінгат служив представником колу неодруженої молоді, президентом кворуму старійшин, президентом Товариства молодих чоловіків, членом вищої ради, президентом філії та єпископом. Він закінчить служити президентом Української Київської місії в червні 2014 року. Він був підтриманий членом Першого кворуму сімдесятичників 5 квітня 2014 року. ■

Старійшина Чі Гонг (Сем) Вонг

*Перший кворум
сімдесятників*

Будучи новонаверненим студентом Університету Бригама Янга-Гавайї, старійшина Чі-Гонг (Сем) Вонг здобув набагато більше, ніж освіту—він здобув певне знання того, що є Бог, Який знає “подобиці нашого життя”.

Старійшина Вонг народився 25 травня 1962 року в Гонконгу, Китай, у сім’ї, де семеро дітей зростали в малесенькій квартирі.

На роботі він познайомився з Керол Лу, яка познайомила його з євангелією. Молодий зацікавлений був охрищений 14 лютого 1982 року.

Через рік, 9 липня 1983 року, він одружився з Керол. Вони переїхали до Лайе, Гавайї, США, аби він міг навчатися. Оскільки у нього була студентська віза, старійшина Вонг міг працювати лише 20 годин на тиждень. “Нам дійсно доводилося застосовувати віру й молитви”,—казав він, розповідаючи, як йому доводилося утримувати сім’ю.

Він старанно працював, щоб отримувати стипендію, потім він записався на максимальну кількість предметів, яку було дозволено університетом. “Це було нелегко,—пригадає він.— Завдяки тому досвіду ми дізналися, що завжди можемо покладатися на силу небес”.

Вонги запечаталися у храмі Лайе на Гавайях 9 серпня 1984 року і невдовзі народилася їхня перша дитина. Згодом в сім’ї з’явилося ще троє дітей. “Ті роки були дуже особливими, дуже священними”,—розповідає старійшина Вонг.

Старійшина Вонг здобув наукову ступінь бакалавра з бухгалтерії і ступінь з комп’ютерної техніки. Після того він відчув, що має “повернутися служити в Гонконг”.

Пізніше він здобув MBA у Відкритому університеті Гонконгу (Hong Kong Open University). Старійшина Вонг був засновником і партнером консалтингової компанії з бізнесу та якості і працював у групі з тестування та інспекції матеріалів, де він почав працювати головним бухгалтером, і залишив компанію заступником фінансового директора.

До того, як 5 квітня 2014 року його підтримали членом Першого кворуму сімдесятників, він служив єпископом, президентом колу і територіальним сімдесятником. ■

Старійшина Ларрі С. Качер

*Другий кворум
сімдесятників*

Відчувши багато спонукань у молоді роки, старійшина Ларрі С. Качер почав розуміти, що його життя скеровує вища сила. У 19 років чутливість до Духа привела його до євангелії Ісуса Христа—ця зміна стала визначальною у його житті.

Він народився 12 лютого 1952 року і був другим з п’ятьох дітей, які народилися в Альберта і Елейн Качерів, та зростав у Блумінгтоні, шт. Міннесота, США.

Після закінчення середньої школи старійшина Качер поїхав до Європи кататися на лижах і, провівши там більше шести місяців, відчув, що має повернутися додому. Діставшись дому, він відчув, що має поїхати ще кудись, але не знав, куди. Друг дитинства планував переїхати до Юти, і старійшина Качер вирішив поїхати разом з ним. Живучи в Юті, старійшина Качер вступив до Університету Бригама Янга, дізнався про Церкву і охристився.

“Коли місіонери нас навчали, я відчував, що це істина,—каже він.— Коли я молився, то відчув, що Церква істинна”.

Він вирішив служити на місії, і в 1973 році його покликали до місії Таїті Папеете. Після повернення додому він продовжив навчання в УБЯ, де зустрів Полін Міллер. Вони одружилися в храмі Ментай, шт. Юта, 29 жовтня 1976 року, і мають шістьох дітей та 11 онуків.

Старійшина Качер здобув ступінь бакалавра з психології, і ступінь магістра з поведінки в організаційному контексті —обидва в УБЯ. Його робота полягала в тому, що він давав консультації великим компаніям у країні та за кордоном.

До того, як 5 квітня 2014 року старійшину Качера підтримали членом Другого кворуму сімдесятників, він служив президентом філії, президентом кворуму старійшин, єпископом і радником президента колу. Він очолював Швейцарську Женевську місію з 2000 по 2003 рік. Через кілька років після повернення зі Швейцарії по роботі його послали в Дубаї, ОАЕ, де його покликали служити першим територіальним сімдесятником на Близькому Сході. ■

Старійшина Хьюго Е. Мартінес

*Другий кворум
сімдесятиків*

У 1982 році старійшина Хьюго Е. Мартінес і його дружина, сестра Нурія Альварес Мартінес разом навчалися на курсах підвищення кваліфікації для лікарів у штаті Міссісіпі, США, коли несподівано хтось постукав у двері.

Там були два мормонських місіонери.

“Ми відкрили їм двері, але нічого не знали про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ми навіть нічого не знали про Мормонський хор Скинї”,—каже старійшина Мартінес, усміхаючись.

Однак євангельські уроки, яких навчали старійшини, відразу ж знайшли відгук у молодого подружжя. Невдовзі вони прийняли запрошення місіонерів охреститися.

“І з того часу ми не озираємося назад”.

5 квітня 2014 року старійшина Мартінес був покликаний до Другого кворуму сімдесятиків, ставши першим Генеральним авторитетом з Карибського регіону. Зрозуміло, що він був “приголомшений” своїм новим призначенням.

“Але потім на мене зійшло приємне відчуття спокою, і я зрозумів, що все під контролем у Господа”,—каже він.

Через рік і місяць після їхнього хрищення, 3 жовтня 1983 року Хьюго і Нурія Мартінеси були запечатані в Солт-Лейкському храмі. Вони є батьками п'яťох дітей і мають п'яťох онучок.

Старійшина Мартінес народився 10 січня 1957 року в Майагес, Пуерто-Ріко в сім'ї Хьюго Е. Мартінеса-Сандіні і Дейли Моралес-Аламо де Мартінес. Юнаком він обрав професійний шлях свого батька—вирішив стати лікарем. Він здобув ступінь з медицини в Університеті Пуерто-Ріко (1981) і закінчив курси підвищення кваліфікації в Університеті Міссісіпі (1984). Він працював лікарем до виходу на пенсію в 2004 році.

Невдовзі після хрищення його покликали бути вчителем Недільної школи для молоді. Пізніше він служив єпископом, радником у президентстві колу, президентом округу і радником Пуерто-риканської місії Сан-Хуан. Він також очолював Центральну місію в місті Гватемала, Гватемала, і служив територіальним сімдесятиком, коли його покликали генеральним авторитетом. ■

Тед Р. Каллістер

*Генеральний президент
недільної школи*

За десятки років до свого покликання генеральним президентом Недільної школи, Недільна школа відіграла визначну роль в житті Теда Р. Каллістера.

Коли брат Каллістер служив президентом Недільної школи у приході Університету Бригама Янга, він познайомився зі своєю майбутньою дружиною Кетрін Л. Сапоріті, з якою він одружився 20 грудня 1968 року в Лос-Анджелеському храмі.

Вони є батьками двох дочок і чотирьох синів; у них також є 24 онуки. “Багато хорошого трапляється, коли ви президент Недільної школи”,—каже брат Каллістер.

Він народився 17 грудня 1945 року в Глендейлі, шт. Каліфорнія, в сім'ї Ріда Еддінгтона і Норінн Калістер, і, за його словами, які і Нефій був народжений від “порядних батьків”.

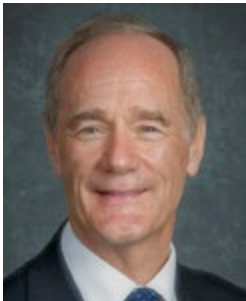
“Мій батько був єпископом, коли я був дитиною,—каже брат Каллістер.— Він зазвичай мав при собі маленькі картки, і заучував напам'ять словникові слова, уривки з Писань і Шекспіра”.

Як і його батько, брат Каллістер став юристом. Після вивчення бухгалтерської справи в Університеті Бригама Янга він навчався на юридичному факультеті Університету Каліфорнії в Лос-Анджелесі та здобув ступінь магістра з податкового права в Університеті Нью-Йорка. Він працював юристом у фірмі Callister & Callister.

На час його покликання брат Каллістер був звільнений з президентства сімдесятиків і Другого кворуму сімдесятиків, де він служив з 2008 року.

До цього він служив президентом Східної Канадської місії в Торонто, територіальним сімдесятиком, регіональним представником, президентом колу, єпископом, президентом місії колу, президентом кворуму старійшин і, будучи юнаком, місіонером у місії Східноатлантичних штатів.

Стосовно майбутніх змін у навчальній програмі Недільної школи для дорослих брат Каллістер каже: “Звичайно ж, навчальна програма є дуже важливою, але не настільки, як спосіб, у який навчають. Більш важливим є те, щоб ми навчали так, як Спаситель, щоб ми навчали через Духа і щоб ми навчали з метою навернення”. ■

Джон С. Теннер

*Перший радник
у Генеральному
президентстві
Недільної школи*

З дитинства Джон Сірз Теннер з радістю навчався. Це захоплення поширювалося на його освіту, роботу і багато можливостей навчати євангелії: спочатку в якості місіонера в Південній Бразильській місії, а потім єпископа, президента колу, члена вищої ради, учителя класу “Євангельського вчення”, президента Південної Бразильської місії Сан-Паулу (яка закінчується цього літа) і зараз як першого радника в генеральному президентстві Недільної школи.

“Коли [навчання] відбувається у правильний спосіб, відчувається Святий Дух, і ви відчуваєте захоплення від навчання; ви відчуваєте себе на священній землі”,—каже президент Теннер.

Президент Теннер народився в Солт-Лейк-Сіті 27 липня 1950 року в сім’ї Вільяма Коатса Теннера молодшого і Ателії Сірз Теннер і зростав у Південній Пасадені, шт. Каліфорнія, США, будучи п’ятим з тринадцяти дітей. Його батьки створили сприятливу атмосферу для навчання в своєму домі, а також міцну євангельську основу. “Я не пам’ятаю, щоб вивчав щось у церкві, чого не навчився вже вдома”,—каже він. Він також розвинув любов до літератури, яка ще більше зросла під час здобуття ступеню з англійської мови в Університеті Бригама Янга та докторського ступеню з англійської мови в Університеті Каліфорнії, Берклі.

Навчаючись в УБЯ, він познайомився з Сюзен Віндер. Спочатку між ними зав’язалася міцна дружба, яка потім переросла в романтичні стосунки. Вони одружилися у Солт-Лейкському храмі в 1974 р. Разом вони виростили п’ятьох дітей.

Президент Теннер розпочав свою академічну кар’єру доцентом в Університеті штату Флорида. Він став викладачем в УБЯ в 1982 році; з того часу він працював там доцентом, ад’юнкт-професором і професором англійської мови, завідуючим кафедри і віце-президентом з навчання.

Найважливіше в навчанні євангелії, за його словами, він зрозумів на початку своєї кар’єри: навчання має відбуватися не в тому місці, де є страх чи амбіції, але там, де є любов—милосердя, чиста любов Христа. ■

Девін Г. Дюрант

*Другий радник
у генеральному
президентстві
Недільної школи*

Коли Девіна Г. Дюранта покликали другим радником в генеральному президентстві Недільної школи, то, можливо, багато членів Церкви відразу ж пригадали його славетні дні, коли він носив майку баскетбольної команди Університету Бригама Янга.

Звичайно ж спорт зіграв важливу роль у житті президента Дюранта. Він навіть відіграв сезон в команді NBA, змагаючись із найсильнішими гравцями Сполучених Штатів. Але він був більше, ніж зірковим спортсменом: місіонером в Мадриді, Іспанія, чоловіком, батьком, дідусем, письменником, бізнесменом, вірним членом Церкви і президентом Техаської місії в Далласі впродовж минулих двох з половиною років.

Президент Дюрант народився 20 жовтня 1960 року у Бригам-Сіті, шт. Юта. За його словами, дід його дитинства відіграв важливу роль у його підготовці до кожної з цих ролей. Його батьки, Джордж і Мерілін Дюрант, були обдарованими вчителями.

“Звичайно ж, вони навчали за допомогою слів, але в дійсності, найбільше навчання, яке я здобував у домі, відбувалося тоді, коли я спостерігав за їхнім життям”.

Президент Дюрант і його дружина Джулі Мінк Дюрант добре знають важливість сильних вчителів у підготовці майбутніх місіонерів.

“[Майбутні місіонери] добре навчені своїми батьками вдома і своїми вчителями в церкві, а також завдяки чудовим програмам семінарії та інституту”.

Він додає, що програма Недільної школи дає можливість учителям і студентам усіх вікових груп “навчати у спосіб Спасителя”.

Президент і Сестра Дюрант одружилися в Солт-Лейкському храмі 23 квітня 1983 року. У них шестеро дітей і шестеро онуків.

До свого покликання президентом місії він служив єпископом, радником у президентстві колу, членом президентства Недільної школи колу та вчителем інституту.

Старійшина Дюрант здобув ступінь в галузі країнознавства Сполучених Штатів в Університеті Бригама Янга та MBA в Університеті Юти. Він є власником компанії з інвестицій в нерухомість. ■

Наростаюче світло, художник Елспет Янг

У 1830 році Аїзек Морлі позичив 12-річній Мері Елізабет Роллінс свій новісінькій примірник Книги Мормона. На той час ця книга була єдиним примірником Книги Мормона в Кертленді, Огайо; нещодавно охрищена Мері Елізабет та її сім'я по черзі читали її пізно ввечері. Рано-вранці наступного дня вона знову відкрила цю книгу і запам'ятала перші рядки з 1 Нефія. Світло на картині символізує світло, що нахлинуло на Мері Елізабет під час читання.

“Розмірковуючи над почутими виступами, приймімо зобов’язання жити трохи краще, ніж у минулому”, — сказав Президент Томас С. Монсон під час заключної сесії 184-ї річної генеральної конференції Церкви. “Виявляймо доброту і любов тим людям, які не розділяють наші вірування і наші норми. Спаситель приніс на цю землю послання любові й доброї волі всім чоловікам і жінкам. Тож завжди наслідуймо Його приклад”.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ